

ஒரு துணை வினாவிற்கு முன்னால் நிதி அமைச்சர் அளித்த விடையைச் 369 சரிசெய்து வேளாண்மை அமைச்சர் அளித்த அறிக்கை

1970 நவம்பர் 30] [Dr. (Thirumathi) Satyavanimuthu]

housing scheme at an estimated cost of Rs. 3 crores on a 50 per cent grant and 50 per cent loan basis for the repatriates from Burma at Vyasarpadi and that the matter is under the consideration of the Government of India.

I would like to correct the above statement as follows:—

The Government of India were addressed for a housing scheme at an estimated cost of Rs. 3 crores on a 50 per cent grant and 50 per cent loan basis for housing the repatriates from Burma at Vyasarpadi and that the Government of India have raised a number of queries on the above proposal, and the matter is under examination here.

6. அரசினர் தீர்மானம்.

அவை அலுவல் வரிசையில் மாற்றம்

மாண்புமிகு திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன் : தலைவர் அவர்களே, சட்டப் பேரவை விதிகளின் 23 (1) வது விதியைத் தளர்த்தி தனியார் அலுவல்களை எடுப்பதற்கு முன்பாக அரசினர் அலுவல்களை முதலிலே எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்ற தீர்மானத்தை முன் மொழிகிறேன்.

தீர்மானம் பேரவையின் முடிவுக்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப் பட்டது.

7. அரசினர் மசோதா.

தமிழ்நாடு 1970-ம் ஆண்டு இந்து சமய அறக்கட்டளைகள் (திருத்த) மசோதா.

மாண்புமிகு திரு. கே. வி. சுப்பையா : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, தமிழ்நாடு 1970-ம் ஆண்டு இந்து சமய அறக்கட்டளைகள் (திருத்த) மசோதாவை அறிமுகம் செய்ய அனுமதி கோருகிறேன்.

தீர்மானம் பேரவையின் முடிவுக்கு விடப்பட்டு, அனுமதி அளிக்கப்பட்டது.

மாண்புமிகு திரு. கே. வி. சுப்பையா : இம் மசோதாவை அறிமுகம் செய்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : இம் மசோதா அறிமுகம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

8. தனியார் அலுவல்.

தீர்மானம்

தமிழ் மொழியையே பாட மொழியாகவும், பயிற்சி மொழியாகவும், நிர்வாக மொழியாகவும் கொண்டு வர விரைந்து நடவடிக்கை எடுத்தல் குறித்து.

திரு. ம. பொ. சிவஞானம் : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, இந்த அவையின் முன் கீழ்க்கண்ட தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

370 தமிழ் மொழியையே பாடமொழியாகவும், பயிற்சி மொழியாகவும்
நிர்வாக மொழியாகவும் கொண்டுவர விரைந்து நடவடிக்கை
எடுத்தல் குறித்து

[திரு. ம. பொ. சிவஞானம்] [1970 நவம்பர் 30]

“தமிழகத்தில் தமிழ் மொழியே பயிற்சி மொழியாகவும், பாட மொழியாகவும், எல்லாக் கல்லூரிகளிலும், நிர்வாக மொழியாகப் பல்வேறு துறைகளிலும் ஐந்தாண்டு காலவரைக்குள் நடை முறைக்குக் கொண்டு வருவதற்கான நடவடிக்கைகளை அரசாங்கம் மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று நமது சட்டப் பேரவையில் 1968 ஜனவரி 23-ம் நாளன்று நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானத்தை செயல் முறைப் படுத்தும் வகையில் அரசாங்கம் தயங்காது விரைவிலேயே வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டுமெனவும், மாணவர்கள் தங்கள் தங்கள் விருப்பப்படி பயிற்சி மொழியை தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளுவதற்கு ஒவ்வொரு கல்லூரியிலும் வகை செய்வது நமது மாநிலத்தின் உயர்கல்வி முறையில் குழப்பம் விளைவதற்கு வழி வகுக்குமாதலால், நம் தாய்மொழியான தமிழையே தனியார், அரசுக் கல்லூரிகள் அனைத்திலும் படிப்படியாக பயிற்சி மொழி ஆக்குவதற்கு தக்க ஏற்பாடுகளை அரசாங்கம் விரைந்து மேற்கொள்ள வேண்டுமெனவும் இப்பேரவை பரிந்துரை செய்கிறது.”

ஹாஜி ம. மு. பீர் முஹம்மது : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு திரு. ம. பொ. சிவஞானம் அவர்கள் முன்மொழிந் துள்ள தீர்மானத்தை நான் வழிமொழிகிறேன்.

திரு. டி. மார்டின் : தலைவர் அவர்களே மாண்புமிகு திரு. ம. பொ. சிவஞானம் அவர்கள் கொடுத்துள்ள தீர்மானத்தில் கீழ்க் கண்டவற்றைக் கடைசியில் சேர்த்துக் கொள்ளவும் :—

“இவ்வாறு ஏற்பாடுகளை அரசாங்கம் மேற்கொள்ளும்போது தமிழக மாணவர்களின் எதிர்காலமும் வேலைவாய்ப்பும் பாதிக்கப் படாமலிருக்க தக்க நடவடிக்கைகளை அரசு மேற்கொள்ள வேண்டும்.”

திரு. ஆர். கருப்பையா : மேற்கண்ட திருத்த தீர்மானத்தை நான் வழிமொழிகிறேன்.

DR. H. V. HANDE : Sir, I move the following amendment to the Resolution moved by the hon. Member, Thiru M. P. Sivagnanam :—

“Add at the end—

‘but before taking these steps the Government must be cautious and take care to see that every step is taken to safeguard the future of the students and prevent their employment opportunities being adversely affected’.”

The amendment was duly seconded.

திரு. ம. பொ. சிவஞானம் : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, இந்தத் தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறபோது 23-1-1968 அன்று இந்த மன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானத்தில் பயிற்சி மொழி, ஆட்சி மொழி பற்றிய பகுதிகளை இந்த அவைக்கு நான் நினைப்பூட்ட விரும்புகிறேன்.

1970 நவம்பர் 30] [திரு. ம. பொ. சிவஞானம்]

“தமிழகத்தில் தமிழ் பயிற்சி மொழியாகவும், பாட மொழியாகவும் எல்லாக் கல்லூரிகளிலும், நிர்வாக மொழியாக பல்வேறு துறைகளிலும், ஐந்தாண்டுக் காலத்துக்குள் நடைமுறைக்கு வருவதற்கான துரிதமான நடவடிக்கையை மேற்கொள்வது என்று இம் மன்றம் தீர்மானிக்கிறது.” என்று 23-1-1968 அன்று மொழிப் பிரச்சினையின் மீதான விவாதத்தில் விவாதத்தின் முடிவில் திருத்தங்களை முன்மொழிந்து பேசியபோது அன்றைய முதல்வர் அமரர் அண்ணா அவர்கள் சொன்ன கருத்துக்களை நான் இங்கு எடுத்துக் காட்ட விரும்புகிறேன். ‘ஐந்து ஆண்டுகளுக்குள் தமிழகத்தின் எல்லாக் கல்லூரிகளிலும் தமிழை பாட மொழியாகவும், பயிற்சி மொழியாகவும் கொண்டுவர அரசு நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளும். நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளுவது மட்டுமல்ல, அடுத்த ஆண்டிலேயே சர்க்கார் கல்லூரிகள் அத்தனையிலும் தமிழ் பாட மொழி ஆகும் என்பதை இன்றைய தினம் அறிவிக்க விரும்புகிறேன்” என்று அன்று முதல் அமைச்சர் அமரர் அண்ணா அவர்கள் உறுதியாகச் சொன்னார்கள். அன்று நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானத்தையும் அதன்மீது முதல்வர் அண்ணா அவர்கள் கொடுத்த உறுதிமொழியையும் அவர்களுக்குப் பின் வந்துள்ள முதல்வர் கலைஞர் அவர்களும் அவர்களது அமைச்சரவையும் உறுதியாக நிறைவேற்றி வருகிறது என்பதை நான் நன்கு உணருகிறேன். ஆகவே இந்தத் தீர்மானத்தை நான் இங்கு கொடுத்திருப்பது இந்த அரசு அன்று சட்ட மன்றம் நிறைவேற்றிய தீர்மானத்திலிருந்து பின்வாங்கிவிட்டது என்றோ அல்லது அந்தத் தீர்மானத்தை கைவிட்டு விட்டது என்ற கருத்திலோ அல்ல என்பதை முதலாவதாக தெளிவுபடுத்த விரும்புகிறேன்.

ஆனால், அந்தத் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றிய பின்னர் மூன்றாண்டுகள் முடிவடைந்து ஐந்து ஆண்டுகளில் இன்னும் இரண்டு ஆண்டுகள்தான் அவகாசம் இருக்கிறது. ஆகவேதான் என் தீர்மானத்தில் காலம் குறுகியதாக இருப்பதால் நடவடிக்கைகளை துரிதப்படுத்த வேண்டும் என்று வற்புறுத்தியிருக்கிறேன். தீர்மானத்தில் நான் ‘படிப்படியாக’ என்று குறிப்பிட்டிருப்பது ஐந்து ஆண்டு கால வரம்பிற்கு உட்பட்டுத்தான் என்பதை நினைப்பூட்டுகிறேன். இத் தீர்மானத்தை நான் கொண்டு வருவதற்கு இன்னொரு முக்கியமான காரணம் என்னவெனில், இப்போது ஆங்காங்கு பலர் ஏதோ மாணவர்களுடைய விருப்பத்திற்கு விட்டு விடவேண்டும் என்ற கருத்துக்களை கிளப்பி வருகிறார்கள். தமிழ் பயிற்சி மொழி ஆவதை திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் கட்சிக் கொள்கையைப்போல் எடுத்துக்கொண்டு இதை கட்சி அரசியலாக்க முயலுகிறார்கள். இது ஒரு கட்சிக் கொள்கை அல்ல.

தமிழ் மொழியை தமிழகத்தில் பயிற்சி மொழியாக்குவது என்பது ஒரு இயற்கையான நியதி என்பதை எடுத்துக் காட்டுவதற்கு அண்ணல் காந்தியடிகளின் கருத்தை இங்கு படித்துக் காட்ட

[திரு. ம. பொ. சிவஞானம்]

[1970 நவம்பர் 30]

விரும்புகிறேன். “என்ன நேருவதாயினும் சரி; உடனடியாகப் பயிற்சி மொழி மாற்றப்படல் வேண்டும். மாநில மொழிகளுக்கு உரிய இடம் கொடுக்கப்படல் வேண்டும். இப்போது நாளுக்குநாள் நேர்ந்து வருகிற பயங்கரமான வீண்விரயத்தை விடக் கல்லூரி கல்வியில் சிறிது காலம் குழப்பம் ஏற்படுவது நல்லது.” மேலும் சொல்கிறார். “கல்வியாளர்கள் பயிற்சி மொழி பற்றி முடிவு செய்ய வேண்டும் என்று நான் கருதவில்லை. ஒரு இடத்திலுள்ள சிறுவர் சிறுமியருக்கு எந்த மொழியில் கல்வி கற்பிக்க வேண்டும் என்பதைக் கல்வியாளர்கள் முடிவு செய்யக்கூடாது. அது ஏற்கனவே முடிவு செய்யப்பட்டிருக்கின்றது.” காத்நியடிகள் கூறியுள்ள இந்தக் கருத்துக்களை நான் மீண்டும் இங்கு நினைப்பூட்ட விரும்புகிறேன்.

தமிழ் நாட்டில் ஆங்கிலம் போதனாமொழியாக வந்தது ஆங்கிலேய ஜாதியாருக்கு நாம் அடிமைப்பட்டுக் கிடந்ததன் விளைவாக என்பதை நான் இங்கு எடுத்துக் கூற விரும்புகிறேன். ஆங்கிலம் அழகிய மொழி என்பதாலோ, அல்லது விஞ்ஞானத்தைப் போதிக்க அதுதான் அருகதை உள்ள மொழி என்பதாலோ அல்லது தமிழுக்கு விஞ்ஞான அறிவைக் கொடுக்கும் தரமோ அல்லது திறமோ இல்லை என்பதால் தமிழ்நாட்டு மக்கள் விரும்பி வரவேற்று தீப தூபம் போட்டு ஆராதனையோடு ஆங்கிலத்தை ஏற்றுக் கொண்டதாக சரித்திரம் கூறவில்லை. நாம் ஆங்கிலேய ஜாதியாருக்கு அடிமைப்பட்டுக் கிடந்தோம். ஆகவே அடிமைப் படுத்திக் கொண்டிருக்கும் ஜாதி அடிமைப்பட்டு கிடக்கும் ஜாதி மீது தன் மொழியை திணிக்கிற உலக வரலாற்றுப்படி ஆங்கிலேய ஜாதியார் தங்களது மொழியை இந்த நாட்டின் மீது போதனாமொழியாகத் திணித்தார்கள். எப்படி ஃபிரெஞ்சு அதிகக்கத்தின் கீழ் புதுவையில் ஃபிரெஞ்சு மொழி போதனாமொழியாக்கப் பட்டதோ, எப்படி போர்ச்சுகீஸிய அதிகக்கத்தின் கீழ் கோவாவில் போர்ச்சுகீஸிய மொழி போதனாமொழியாக்கப்பட்டதோ அதே போல் ஆங்கிலேயருக்கு அடிமைப்பட்டுக் கிடந்த நம் நாட்டில் ஆங்கிலம் போதனாமொழியாக்கப்பட்டது. ஆங்கிலம் நம் நாட்டில் போதனாமொழியாக இருப்பது சரித்திரத்தில் நமக்கு நேர்ந்து விட்ட விபத்து. நாம் அடிமைப்பட்டுக் கிடந்த காலத்தில் நம்மீது அதிகக்கம் செலுத்திய ஜாதியார் செய்த கொடுமை அது. அந்த விபத்தும், அந்தக் கொடுமையும் நீடிக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறவர்கள் சுதந்திர மக்களுக்கு நீதி வழங்க மறுக்கிற குற்றவாளிகள் என்பதை நாம் நினைப்பூட்டிக் கொள்ள வேண்டும்.

ஆங்கிலேயன் காலத்தில் ஆங்கிலத்தை போதனாமொழியாக்கியதற்கு ஒரு நியாயம் கூட சொல்லமுடியும். அன்று ஆங்கிலேயன் காலத்தில் இந்தியா மூன்று மாகாணங்களாகத்தான் இருந்தது. கல்கத்தாவை தலைநகராகக் கொண்ட ஒரு மாகாணம். பம்பாயைத் தலைநகராகக் கொண்ட ஒரு மாகாணம். சென்னையைத் தலைநகராகக் கொண்ட ஒரு மாகாணம் என்று மூன்று மாகாணங்கள்தான்

1970 நவம்பர் 30]

[திரு. ம. பொ. சிவஞானம்]

இருந்தன. அப்படி கீழ்க்கு இந்தியக் கம்பனியின் கீழ் மூன்று மாகாணங்கள்தான் இருந்தன. அப்போது 1836-ம் ஆண்டு லார்ட் மெக்காலேயால் நம் நாட்டில் ஆங்கிலம் போதனாமொழியாகத் திணிக்கப்பட்டது. அப்பொழுது மொழிவழி மாகாணங்கள் இல்லையாதலால் பிரதேச மொழிகளைப் பயிற்சி மொழிகளாகக் கொண்டு வருவதற்கு உள்ள சூழ்நிலை அன்று இல்லை. அப்படி பிரதேச மொழிகளைக் கொண்டு வர நினைத்திருந்தாலும் கூட அப்படிக் கொண்டுவருவதற்குரிய வாய்ப்பு வசதிகள் அன்றில்லை யாதலால் அதற்கான சூழ்நிலை அன்று இல்லை. அனால் அந்தச் சூழ்நிலை இன்று மாறிவிட்டது. ஆதிக்கம் செலுத்திய ஜாதி அகன்று விட்டது. இப்போது நாம் சுதந்திர நாட்டார், சுதந்திர ஜாதியார். மாநிலங்கள் மொழிவழியாகப் பிரித்து அமைக்கப் பட்டும் விட்டன. ஆகவே, பிரதேச மொழிகள் பயிற்சி மொழிகளாக வருவதற்கான தல்தொரு சூழ்நிலை இன்று அமைந்துவிட்டது.

மொழி வழி மாநிலங்கள் அமைந்து விட்ட பின்னரும் கூட பிரதேச மொழிகள் பயிற்சி மொழிகளாக அமையக் கூடாது என்பது சரியான வாதம் அல்ல. அதை ஒரு பிடிவாதமான, எதேச்சாதிகாரமான வாதமாகத்தான் கருதப்பட வேண்டும். இன்னொரு வாதம். சர்க்கார் அதை மாணவர்களின் விருப்பத்திற்கு விட வேண்டும் என்பதாகும். இப்படிக்கேட்போர் மூன்று ஒரு வாதம் சொன்னதை நான் இங்கு நினைப்புடன் விரும்புகிறேன். சில நாட்களுக்கு முன்னர் அவர்கள் சொன்னது. பல்கலைக் கழகங்களின் சுதந்திரம் பொறுத்த விஷயத்தில் அரசாங்கம் தலையிடக்கூடாது என்பதாகும். பல்கலைக்கழகங்களின் சுதந்திரத்திற்கு விட வேண்டும் என்று சொன்னது, தமிழ் வேண்டாம் என்ற கருத்து அவற்றிற்கு இருந்ததால் அப்படிச் சொன்னார்கள் போலும். பல்கலைக்கழகங்களின் சுதந்திரத்தைப் பாதுகாப்பதுதான் அவர்கள் நோக்கமா? பல்கலைக்கழகங்களின் சுதந்திரத்தில் அரசு தலையிடக் கூடாது என்பது அவர்கள் கருத்தாக இருக்குமானால் இப்போது தமிழ் பயிற்சிமொழியாவதை பல்கலைக்கழகங்கள் ஒப்புக்கொண்டிருக்கின்றன.

இந்த மன்றத்தில் 23-1-1968-ம் நாளன்று தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்ட இரண்டு மூன்று நாட்களில் தமிழ் நாட்டின் மூன்று பல்கலைக்கழக துணைவேந்தர்களும் நம் சட்டமன்றத் தீர்மானத்தை ஆய்ந்து அதை செயல்படுத்திக் கொள்ளுமாறு ஒருமனதாக முடிவு எடுத்து அரசுக்கு ஆதரவு தெரிவித்தார்கள். ஆகவே அரசு எடுத்த முடிவு, சட்டமன்றம் எடுத்த முடிவு, பல்கலைக்கழகங்கள் இது திணிக்கப்பட்டதல்ல. அந்தத் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்ட பிறகு ஐனநாயகத்திற்கு இசைந்து அரசாங்கக் கொள்கையோடு மூன்று பல்கலைக் கழக துணைவேந்தர்களும் எடுத்த முடிவாகும் என்பதை நான் நினைப்புடன் விரும்புகிறேன். ஆகவே இது ஒரு அரசியல் கட்சியின் கொள்கை என்பது மட்டுமல்ல.

[திரு. ம. பொ. சிவஞானம்]

[1970 நவம்பர் 30]

சுதந்திரப் போராட்டக் காலத்தில் காந்தியடிகள் கொடுத்த உறுதிமொழியாகும். சுதந்திரப் போராட்டத்திற்குப் பின்பு டாக்டர் ராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள் தலைமையில் அமைத்த பல்கலைக் கழக கல்விக் கமிஷனும், பின்னர் கோத்தாரி அவர்கள் தலைமையில் அமைத்த உயர்தரக் கல்விக் கமிஷனும், இரண்டு கமிஷன்களும் ஒருமனதாகச் செய்த சிபார்சு எவ்வளவு விரைவில் முடியுமோ அவ்வளவு விரைவில் பிரதேச மொழிகளை உயர்தரக் கல்விக்கான போதனாமொழியாகக் கொண்டு வரவேண்டும் என்பதை அவர்கள் வற்புறுத்தியிருக்கிறார்கள். விஞ்ஞானம் உட்பட என்பதையும் நான் இங்கு நினைப்பூட்ட விரும்புகிறேன்.

ஆகவே இந்த அரசு கொண்டு வந்துள்ள பயிற்சிமொழித் திட்டம் ஒரு கட்சியின் எதேச்சாதிகாரத்தின் முடிவு அல்ல. சுதந்திரப் போராட்டக் காலத்திற்குப் பின்னரும் இந்த நாடு கோரி வருகிற ஒரு கோரிக்கையை, நாட்டு மக்கள் விரும்புகிற ஒரு விருப்பத்தைத்தான் இங்கு நிறைவேற்றியிருக்கிறார்கள் என்பதையும் நான் நினைப்பூட்ட விரும்புகிறேன். அதை நிறைவேற்றியும் வருகிறார்கள் என்பதில் நான் ஆறுதல் அடைகிறேன். ஆனால் இன்னும் துரிதமாகச் செய்யவேண்டும் என்பதைத்தான் நான் வற்புறுத்த விரும்புகிறேன்.

சட்டக் கல்லூரியிலும் தமிழ் பயிற்சி மொழியாக்கப்பட வேண்டும். ஏனெனில் நீதிமன்றங்களிலும் தமிழில்தான் நடத்தப் படவேண்டும் என்பதற்காக. முன்பு சுதந்திராக் கட்சி சார்பில் என் மதிப்பிற்குரிய நண்பர் டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் அன்று அந்தத் தீர்மானத்தை ஆதரித்துப் பேசினார்கள். அந்தத் தீர்மானத்திற்கு அவர்கள் ஒத்துழைப்பு தந்து அதற்கு உடன்பட்டு வாக்களித்தார்கள் என்பதை நான் நினைப்பூட்டுகிறேன். 23-1-1968 அன்று அத் தீர்மானம் எதிர்ப்பின்றி நிறைவேற்றப்பட்டது என்பதையும் நினைப்பூட்டுகிறேன். வேறு பல காரணங்களுக்காக இந்த மொழிப் பிரச்சனையில் நடுநிலை வகித்திருந்தாலும் அவர்களின் முழு ஒத்துழைப்பும் அதற்கு இருந்தது என்பது இந்தப் புத்த கத்தைப் பார்த்தால் தெரியும். யாரும் தமிழ் பயிற்சி மொழி யாவதை ஆட்சேபித்து ஒன்றும் சொல்லவில்லை. மதிப்பிற்குரிய டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் கட்சியின் நிலைமையை விளக்குகிற போது இப்படிச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

“நம்முடைய மாநிலத்திற்குள்ளே எல்லா வகையிலும் தமிழ் மொழிதான் இருக்க வேண்டும்” இன்னொரு இடத்தில் சொல்கிற நேரத்தில், “நாங்கள் சுதந்திரா கட்சியினர், திட்டவாட்டமாக நம்முடைய மாநிலத்தைப் பொறுத்த மட்டில் தமிழ்மொழிதான் இருக்க வேண்டுமென்று கூறுகிறோம்” என்ற அடிப்படையில் ஏக மனதாக நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானமாகத்தான் அன்று கருதப் பட்டது. சட்டமன்றத்தின் தீர்மானத்தை ஆளும் கட்சி அமல்

1970 நவம்பர் 30]

[திரு. ம. பொ. சிவஞானம்]

படுத்துகிறது என்றால், ஜனநாயகத்தில் இருக்கிற நம்பிக்கை, நாகரீகமான அரசியலைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தின் காரணமாகத்தான் அதை அவர்கள் நிறைவேற்றிக்கொண்டு இருக்கிறார்கள்.

பல மாணவர்கள் குழு கல்வி அமைச்சரைக் கண்டதாக அறி கிறோம். அரசுக்கல்லூரியில் எல்லாம் தமிழ் போதனை மொழி இருப் பதால், தென் ஆற்காடு மாவட்டத்தில் தனியார் கல்லூரி இல்லாத தால், அரசுக் கல்லூரியில் ஆங்கில போதனை ஏற்படுத்த வேண்டு மென்று கேட்டார்கள் என்றும், அதற்கு கல்வி அமைச்சரும் கவனிப்பதாக உறுதி மொழி அளித்ததாகவும், பத்திரிகை செய்தி பார்த்தேன். பத்திரிகை செய்தி எவ்வளவு உண்மை என்று தெரி யாது. இந்தத் தீர்மானத்தை நான் கொண்டு வருவதற்குக் காரணம், ஆண்டு இரண்டு இருக்கிறது. இனிபூம் தனியார் கல்லூரி வேறுபடுத்தப்பட்டு நடத்த விடக்கூடாது. பல்கலைக் கழகக் குழு, சட்டமன்ற தீர்மானங்களின்படி அரசுக் கல்லூரி போலவே, அனைத்துப் பட்டங்களுக்கும் தமிழே பயிற்சி மொழியாக ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்.

பேட்டி கண்ட மாணவர்களுக்கு தனியார் கல்லூரி எதுவும், தென் ஆற்காடு மாவட்டத்தில் இல்லை, ஆகவே, அரசுக் கல்லூரியில் தமிழ் போதனை மொழி மாற்றப்பட்டு, ஆங்கில போதனைக்கு வழி வகுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுள்ளார்கள். தென் ஆற்காடு மாவட்டத்தில்தான் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம் இருக்கிறது. அந்த மாணவர்களுக்கு கல்வி அமைச்சர் சொன்ன உறுதி மொழி இருக்குமானால், தனியார் கல்லூரி இருக்கிறது, அரசுக் கல்லூரியில் மாறுதல் செய்யவேண்டிய அவசியம் இல்லை என்பதை வற்புறுத்து கிறேன். மேலும், தனியார் கல்லூரிகளிலும், தமிழைப் பயிற்சி மொழியாக்க வேண்டும் என்று வற்புறுத்துகிறேன்.

காங்கிரஸ்கட்சியைப் பொறுத்தவரையில் இந்த மன்றத்தில் குழப்பம் இருக்கிறது. எது உண்மையான காங்கிரஸ் கட்சி என்று தர்க்கம் இருக்கிறது. அந்த வாரிசு உரிமையைத் தீர்ப்பதற்கு எனக்கு உரிமை இல்லை. வாதத்திற்காக நம்முடைய எதிர்க்கட்சி தான் உண்மையான காங்கிரஸ் கட்சி என்று வைத்துக்கொள் வோம். காங்கிரஸ் சரித்திரத்தின் பிரதிநிதியாக அவர்கள் தான் இருக்க வேண்டும். விடுதலைப் போராட்ட காலத்திலும், ஆங்கிலக் கல்வித்துறையோடு மகாத்மா காந்தியடிகள் போர்க் குரல் எழுப்பி, இது பைசாஸ் கல்வி, இந்தப் பைசாஸைக் கல்வியை தம்முடைய மிச்ச சொச்ச வாழ்வுக்குள்ளே முடித்துவிட வேண்டுமென்பதற் காக அந்த அவமான முறையை அகற்ற வேண்டுமென்பதற்காக, ஒரு சொற்பொழிவை ஆற்றியதோடு மட்டுமல்லாமல், தேசியக் கல்வித் திட்டம் ஒன்றையும் வகுத்துத் தந்தார்கள்.

[திரு. ம. பொ. சிவஞானம்]

[1970 நவம்பர் 30]

(பேரவைத் துணைத்தலைவர் தலைமை)

அந்தத் தேசியக் கல்வித் திட்டத்தில், பிரதான அம்சம் தாய் மொழியில் போதனை இருக்கவேண்டுமென்பதுதான். தேசியக் கல்வித் திட்டத்தைச் சோல்லி நாட்டை ஒருமுகப்படுத்தினார்கள். இதை நினைப்பூட்டுகிறபோது, எதிர்க்கட்சித் தலைவருக்கோ, மற்றவர்களுக்கோ நான் கட்சிப் பிரச்சனையாக இதை விவாதிக்கிறேன் என்று எண்ணம் வேண்டாம். நாம் எல்லோரும் ஒரே அடிப்படையில் நடைபோட சமுதாயம் நிர்ப்பந்திக்கிறது. வரலாறு நம்மை நிர்ப்பந்திக்கிறது. தேசியக் கல்வித் திட்டத்தை சுதந்திரப் போர் முறையாக பயன்படுத்தப்பட்டது. தேசியக்கல்வித்திட்டத்தின் அடிப்படையில், ஆங்கிலத்தை போதனா மொழியாகக் கொண்டுள்ள தேசபக்தி உள்ள மாணவர்கள் அந்தக் கல்விக்கூடங்களிலிருந்து வெளியேறவேண்டுமென்று, காங்கிரஸ் கட்சி நாக்பூரில் ஒரு தீர்மானம் போட்டது. அந்தத் தீர்மானத்தின் காரணமாக, லட்சோப லட்சம் கல்லூரி மாணவர்கள் வெளியேறினார்கள். அப்படி வெளியேறிய மாணவர்களுக்கு, குஜராத் வித்யா பீடம், பீஹார் வித்யா பீடம் டெல்லிக்கு அருகிலே, ஜமியா-மில்லா, பனூஸ் வித்யாபீடம் என்று சுதந்திரமாக தாய் மொழி போதனா மொழியாகக் கொள்ள வேண்டுமென்று கொள்கையைப் பிரதானமாகக் கொண்டு நிறுவப்பட்டது. அரசாங்க மானியங்கள் பெறக்கூடாது என்றும் திட்டம் வகுத்து காங்கிரஸ் மகாசபை தீர்மானம் போட்டது. இப்படிப்பட்ட காங்கிரஸ் கட்சியிலே வந்தவர்கள் நம்மோடு ஒத்துழைக்கவேண்டும். ஒத்துழைக்க நியாயம் இருக்கிறது. ஒத்துழைக்க வேண்டுமென்று கேட்க எனக்கு உரிமை இருக்கிறது என்று உறுதிப்படுத்தி சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இரண்டாவதாக, இப்படி சுதந்திர போராட்ட காலத்தில் சொன்னோம் பின்னாலே மாற்றிக் கொண்டோம் என்று பலவற்றை சொல்லிக் கொள்ளலாம். அப்படியும் மாற்றவில்லை. 1937-39 வரையில் இடைக்காலத்தில் காங்கிரஸ் ஆட்சி தோன்றியபோது காங்கிரஸ் மாநிலங்களில் எல்லாம் பிரதேச மொழியைப் பயிற்சி மொழியாகக் வேண்டுமென்று வற்புறுத்தப்பட்டது. இந்த மாநிலத்தில் நம்முடைய மதிப்பிற்குரிய தலைவர் ராஜாஜி அவர்கள் முதலமைச்சராக இருந்தபோது, 1939-ல் உயர்நிலைப்பள்ளிகளில் தமிழ் பயிற்சி மொழியாக வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். அப்போது, மொழி வழி மாகாணங்கள் பிரியாத நிலை. பல்வேறு மொழிபேசுபவர்கள் இருந்த நிலையில், பள்ளிகளில் தமிழ்போதனாமொழி என்று கொண்டு வந்தார்கள். அப்போது டி.பி.ஐ. ஆக இருந்த ஸ்டாதம் என்பவர் இதை மறுத்துச் சொன்னார்கள். பல மொழி மாணவர்கள் படிக்கும்போது, இப்படிப்பட்ட திட்டத்தைக் கொண்டு வருவது நல்லதல்ல என்று சொன்னார்கள். அதற்கு ராஜாஜி அவர்கள் திட்டவாட்டமாக சொன்னார்கள். இப்போது பள்ளிகளில் தமிழ் போதனாமொழியாகட்டும், பிறகு மேலே கல்லூரிகளிலும் தமிழ் போதிக்கக்கூடிய நிலை வரும் என்று சொன்னார்கள். மேலே போ,

1970 நவம்பர் 30] [திரு. ம. பொ. சிவஞானம்]

என்று ஆங்கிலத்தில் அழகாக ராஜாஜி அவர்கள் குறிப்பு எழுதி வைத்து இருக்கிறார்கள். அந்த நிலை அப்படியே எல்லா மாநிலத்திலும் அமுல் படுத்தப்பட்டது. 1939-ல் காங்கிரஸ் கட்சி வெளியேறிய பிறகு, 1946-ல் திரு. அவிஞ்சிலிங்கம் செட்டியார் மீண்டும் கல்லூரிகளிலே, உயர்நிலைப் பள்ளிகளிலே தமிழைப் போதனை மொழியாகக் கொண்டுவந்தார். ரொம்பப் பள்ளிகளில் ஆங்கிலம் நீக்கப்பட்டது. இப்படி தொடர்ந்து காங்கிரஸ் தன்னுடைய போதனை மொழிக் கொள்கையைத் தெளிவுபடுத்தி இருக்கிறது. அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தில் தெளிவாக ஆங்கில ஆதிக்கத்தை, ஆங்கிலத்தை அல்ல, வேரோடும், வேரடி மண்ணோடும் ஒழிக்க விதிமுறைகள் வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. 17-வது பிரிவின் கீழ் மொழிப் பற்றிய ஒரு ஷரத்து இருக்கிறது. பிரதேசங்களிலே, பிரதேச மொழியில் ஆட்சிசெலுத்த விரும்பினால், அந்தப் பிரதேச சட்ட மன்றத்தின் மூலம் சட்டத்தை நிறைவேற்றி ஜனாதிபதி அனுமதி பெற்று செய்யலாம் என்று அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தில் இருக்கிறது. நீதி மன்றத்தின் மொழி பிரதேச மொழியாகக் கொண்டு வரப்படவேண்டுமென்றால், அதற்கு மாகாண அமைச்சரவை முடிவு எடுத்து, கவர்னர் மூலம் ஜனாதிபதியை அணுகினால் அங்கீகாரம் தரலாம். நீதிமன்றத்திலும் பிரதேச மொழியைக் கொண்டுவரலாம் என்பதை அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தை உருவாக்கிய காங்கிரஸ் செல்வாக்கில் இருந்த அரசியல் நிர்ணய சபையால் செய்ய முடிந்தது.

இந்தியா முழுமைக்கும், அன்னிய மொழி தேசிய மொழியாக இருப்பது நம்முடைய சுயமரியாதைக்கு இழுக்காகும். எத்தனையோ இடர்பாடுகள், சிக்கல்கள் இருந்தன்கூட, பெரும்பாலான மக்கள் பேசும் ஹிந்திதான் இந்தியாவின் தேசிய மொழி என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. நேற்றைக்கு 2 நாட்களுக்கு முன்பு திரு. வி. கே. ஆர். வி. ராவ், மத்திய அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள், பிரதேச மொழிதான் கல்லூரிகளிலே பயிற்சி மொழியாக வேண்டும் என்ற கொள்கையில் மத்திய அரசு ஒரு நாளும் பின் வாங்காது என்று சொன்னார்கள்.

குஜராத்தில் கட்சி பிளந்து விட்டதால் சான்று கூறுகிறேன். குஜராத், சிண்டிகேட் காங்கிரஸ் ஆளும் மாநிலம். குஜராத்தி மொழிதான் ஆட்சிமொழியாக இருக்கும் என்று முன்னேற்றக் கருத்தோடு சட்டம் கொண்டு வந்து இருக்கிறது. தமிழ் மாநிலத்தைப்போல், அதுவும் தாய்மொழியைத்தான் போதனை மொழியாகக் கொள்ளவேண்டுமென்ற கருத்துடையது. இந்தச் சட்டத்தை எதிர்த்து சிலர் குஜராத்தில் உயர் நீதி மன்றத்திற்குப் போய் அந்தப் பயிற்சி மொழித் திட்டத்தை எதிர்த்து வழக்குப் போட்டார்கள். அது வென்றது. அப்போது குஜராத்தின் கல்வியமைச்சர் சொன்னார், நாங்கள் அந்தத் தீர்ப்புக்குக் கட்டுப்பட வேண்டியதில்லை, என்னுடைய சட்டத்தில்தான் குறை இருக்கிறது, சட்டத்தைத் திருத்தி, பிரதேச மொழியைப் பயிற்சி மொழி

[திரு. ம. பொ. சிவசுரானம்] [1970 நவம்பர் 30]

யாக்குவோம் என்றார். இவ்வளவும் சொன்ன பிறகு, ஒவ்வொரு மாநிலத்திற்கும் ஒவ்வொரு தனிக் கொள்கை என்று சிண்டிகேட் காரர்கள் சொல்வார்களானால், அது பிரிவினைப் போக்குக்கு அடித்தளம் போடும் என்று நான் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். அந்தப் போக்கு இங்கே பாருக்கும் இருக்க முடியாது.

நீண்டகாலமாக ஆங்கிலம் வைத்துக்கொண்டு இருந்தோம் என்றாலும், நம்மோடு சேர்ந்து விடுதலை பெற்ற இலங்கை எல்லாத் துறையிலும் சிங்களத்தைக் கொண்டு வந்து விட்டது. தமிழர் களுக்கு அங்கே தமிழ்தான் பயிற்சி மொழி. அங்கே இருப்ப வர்கள், ஒன்று சிங்களத்தை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும், அல்லது தமிழை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். இவை இரண்டையும் எடுத்துக்கொள்ள மறுத்தால் வேறு மொழி கிடையாது என்று தெரிவுபடுத்தி விட்டார்கள். சட்டக் கல்லூரியில் சிங்களம். முன்மொழி, சேய் மொழி எதுவும் இல்லாத சிங்கள மொழி பயிற்சி மொழியாக இருக்கக்கூடிய நிலை இலங்கையில் வந்து விட்டது.

பர்மாவில் பார்த்தால் பர்மிய மொழி. அங்கே எங்கும் எதற்கும் பர்மிய மொழி. பர்மிய மொழியே பாட மொழி, ஆட்சி மொழி, நீதிமன்ற மொழி என்று ஆகிவிட்டது.

நம்மோடு சேர்ந்து இருந்து பின்னர் பிரிவினை பெற்ற பாகிஸ்தானில், பன்மொழி மாநிலத்தில் என்ன நிலை என்று சொன்னால், பஞ்சாபி, சிந்து, புஷ்டு, வங்காளம் என்று நான்கு மொழி மாநிலமாகிய பாகிஸ்தானில் பிரதேச மொழி வரவேண்டும் என்ற அடிப்படையில் மொழிவாரி மாகாணத்திற்கு எதிராக அயூப் ஆட்சி கொண்ட கொள்கைக்கு தலை முழுக்குப் போட்டு யாகியாகான் ஆட்சி மொழிவாரிப் பிரதேசம் அமைக்கப்பட வேண்டும் என்ற அடிப்படையில் தேசத்தில் தேர்தல் என்று சொல்லியிருக்கிறது. பாகிஸ்தானில் கான்வெண்டு பள்ளி கலாசாரத்தை மாற்றுகிறார்கள். பிரதேச மொழிக்கு மதிப்பு அளிக்க மறுக்கிறார்கள் என்று சொல்லி கான்வெண்டு பள்ளிகளைப் பறிமுதல் செய்திருக்கிறார்கள். அடிமை நாடாக இருந்து விடுதலை பெற்ற நாடுகளை எடுத்துக் கொண்டால், இலங்கையில் சிங்களம், பர்மாவில் பர்மிய மொழி. ஆங்கிலத்தை மாற்றுவதற்கு பன்மொழி பேசும் பாகிஸ்தானில் வழி செய்திருக்கிறார்கள்.

உலக நாடுகளில் எந்த நாட்டை எடுத்துக்கொண்டாலும் சரி, இதே நிலைதான். பிரான்ஸ் நாட்டில் பிரெஞ்சு மொழிதான் எல்லா வகையிலும் பயன்படுத்தப்படுகிறது. சோவியத் நாட்டில் பேசுவது பன்மொழி. பிரதேசம் தோறும் பிரதேச மொழி தான் பயிற்சி மொழி, அன்னிய மொழி பயிற்சி மொழியாக உலகில் எங்கும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஆளும் கட்சி மாறினால் எங்கும் பயிற்சி மொழியில் மாறுதல் வந்து விடுவதில்லை. குடியாட்சி இருக்கிற பிரிட்டனில் நாட்டு மொழிதான் பயிற்சி மொழி. புரட்சியில் பூத்த குடியரசு நாடு பிரான்சில், நாட்டு மொழிதான்

1970 நவம்பர் 30]. [திரு. ம. பொ. சிவசுரானம்]

பயிற்சிமொழி. புரட்சியில் பூத்த சோஷலிஸ்டு குடியரசு நாடாகிய ரஷ்யாவில் நாட்டு மொழி தான் பயிற்சி மொழி. முதலாளித்துவ நாடாகிய அமெரிக்காவில் நாட்டு மொழி தான் பயிற்சி மொழி.

இதிலிருந்து என்ன தெரிகிறது? அரசியல் தத்துவம் வேறு பட்டாலும், பொருளாதாரத் தத்துவம் வேறுபட்டாலும், தாய் மொழி தான் பயிற்சி மொழி என்ற தத்துவம் இயற்கையாகவே அமைந்து விட்டது. அது விவாதத்திற்குரியது அல்ல, விருப்பத்துக்கு விடுவதற்குரியது அல்ல. மாநாடுகள் கூட்டி, தீர்மானங்கள் போட்டு மாணவர்களைத் தூண்டிவிடக்கூடிய நிலை அல்ல என்பது தெளிவாகிவிட்டது. உலகத்தில் எது தர்மமாக இருக்கிறதோ, அதை அதர்மம் என்று சொல்லி, அதற்காக இயக்கம் நடத்துவது, கிளர்ச்சி, முயற்சி செய்வது தமிழ் நாட்டின் பாரம்பரியப் பெருமைக்கு நல்லது அல்ல, நாம் ஒன்றுப்பட்டுப் போவோம் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நண்பர் திரு. மார்டின் அவர்கள் ஒரு திருத்தம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். மாணவர்களுடைய உத்தியோக நிலைக்குக் கேடு சமையாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். பிரதேச மொழியைப் பயிற்சி மொழியாக எடுக்கும் மாணவர்களுக்கு உத்தியோகத்தில் கேடு வரக்கூடாது என்பதற்காகத்தான் அரசு உத்தியோகத்தைப் பொறுத்த அளவில் உத்தரவாதம் கொடுத்திருக்கிறது. தமிழில் படித்தவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு கொடுக்கவேண்டுமென்பதில் ஒன்றும் ஆட்சேபணை இல்லை. ஏற்கனவே நடைமுறை ஒன்று இருக்கிறது. நம்முடைய கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் இதற்கு முன்னாலேயே இதைச் செய்யாமல் போனது ஒரு குறை என்று கூடச் சொன்னார்கள். ஒருகால் மதுரைத் தீர்மானத்திற்கு மார்டின் திருத்தம் மாறுபட்டதுதான் என்று அவர் உணர்ந்து, மதுரைத் தீர்மானத்திலிருந்து வேறுபடுகிறோம் என்று அவர் விளக்கம் கொடுத்துவிட்டால் அவர் திருத்தத்தில் பிரதானக்குறை ஒன்றுமில்லை. அதை அவர்கள் தெளிவுபடுத்தவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மற்றொன்றையும் இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன். ஆங்கிலத்திற்கு எதிர்ப்பு இல்லை. ஆங்கிலத்தை மொழியாகப் பயிலவதற்கு எதிர்ப்பு இல்லை. எதிர்க்கும் முறையில் கூறவில்லை. அதை விரைவாக்கிறேன். விரும்புகிறேன். அதை உடன்பாட்டு முறையில் ஏற்றுக்கொள்கிறேன். ஆனால் நான் ஒன்றைத் கிருப்பிக் கேட்கிறேன். இங்கே மாறுபட்டுப் பேசுகிற அங்கத்தினர்கள் ஒன்றிற்குப் பதில் சொல்லவேண்டும். ஒரு மொழியைப் பயிலவது மொழிப் பாடமாகப் பயிலவேண்டும். ரஷ்யாவில் ஆங்கில மொழியை மொழிப் பாடமாகத்தான் பயில்கிறார்கள். பிரான்ஸ் நாட்டில் ஆங்கில மொழியை மொழிப் பாடமாகத்தான் பயில்கிறார்கள். இத்தாலியில் ஜேர்மன் மொழியை மொழிப் பாடமாகப் பயில்கிறார்கள். உலக நாடுகள் அனைத்திலும் இன்னொரு

[திரு. ம. பொ. சிவஞானம்]

[1970 நவம்பர் 30]

மொழியை மொழியாகப் பயில்கின்றபொழுது, மொழிப் பாடமாக
எடுத்துப் பயில்கின்றார்கள். அப்படி ஆங்கிலத்தைப் பயில்வதிலே
யாருக்கும் ஆட்சேபணை இல்லை.

அண்ணா அவர்கள் பேசும்பொழுது உறுதி கொடுத்திருக்
கிறார்கள். முதல் இரண்டு வகுப்பை விட்டுவிட்டு மூன்றாவது வகுப்
பில் தொடங்கி மேல் பட்டப் படிப்பு வரை தினம் ஒரு பிரியட்
ஆங்கில மொழிப் பாடமாக இருக்கிறது நம்முடைய மாநிலத்தில்,
கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் நேற்று மேல்சபையில் சொல்லியிருப்
பது போல் வேறு எந்த மாநிலத்திலும் இவ்வளவு சலுகை
அங்கிலத்திற்கு அளிக்கப்படவில்லை. இன்று இருக்கிற
நிலையை ஒட்டி, குழந்தைகளைப், வளைந்து கொடுத்து
ஆங்கிலத்திற்கு சலுகை அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. முதல் இரண்டு
வகுப்புகளைத் தவிர, குழந்தைகள் புறங்கையால் மூக்கைத்
தொடுகின்ற இரண்டு வகுப்புகளைத் தவிர, தமிழுக்குரிய காலமெல்
லாம். அங்கிலம் பாட மொழியாக இருக்கிறது. உலகத்தில் எந்த
காலமும் இப்படி அன்னிய மொழியைப் படிப்பது கிடையாது.
இப்படி அங்கிலம் படித்து வடக்கே வேலைக்குப் போகிறவர்கள்
போகலாம். வெளிநாடு செல்பவர்கள் செல்லலாம். பெரியவர்கள்
இதைவிட அங்கிலப் படிப்பு என்ன என்பதை விளக்கவேண்டும்.

இன்னொன்றும் சொல்கிறேன். ஆங்கிலத்தை 15 ஆண்டு காலம்
படிக்கிறோம். மூன்றாம் வகுப்பிலிருந்து தொடங்கி ஆரம்பப்
பள்ளியில் மூன்று ஆண்டுகள், நடுத்தர கல்வி நிலையில் 6 ஆண்டுகள்,
ஆக 9 ஆண்டுகள், புகுமுக வகுப்பில் ஒரு ஆண்டு, ஆக 10
ஆண்டுகள், பட்டப் படிப்பில் மூன்று ஆண்டுகள், ஆக 13
ஆண்டுகள். மேற்பட்டப் படிப்பில் இரண்டு ஆண்டுகள், ஆக 15
ஆண்டுகள் கிணக்கிற்கு ஒரு பிரியட் ஆங்கிலத்தை மொழிப்
பாடமாக எற்றுப் படிக்கக்கூடிய நிலை இருக்கிறது. 15 ஆண்டு
காலம் அங்கிலத்தை மொழிப் பாடமாகப் படிப்பது போதாது
என்று சொல்வது உண்மையான வாதம் அல்ல. அது
உள்ளொன்று வைத்துப் புறம் ஒன்று பேசுகின்ற நிலை தான். அவை
உட்புறமாக உள்ள முடியாது என்று உறுதியாகச் சொல்லிக்கொள்
கிறேன்.

இன்னொன்றுக்கும் அவர்கள் பதில் அளித்தாகவேண்டும். அது
என்ன? மொழியை மொழியாகப் படிக்கவேண்டும். விஞ்
ஞானத்தைக் கருவியாகக் கொண்டு இன்னொரு மொழியைப்
பயில்வது நல்லது அல்ல. விஞ்ஞான பாடத்திற்கு போதாது மொழி
தமிழாக இருக்க வேண்டும். தமிழ் போதாது மொழியாக
வரவேண்டும். விஞ்ஞானத்தைப் படிப்பதற்குக் கல்லூரி செல்லும்
மாணவர்கள் தெரியாத விஞ்ஞானத்தை தெரியாத ஆங்கிலத்தில்
படிப்பது என்ற நிலை கூடாது. உலை பச்சில் வேண்டிய நேரத்தில்
எப்படி மொழி படிப்பது? இது தான் கல்வி முறையா? கல்வி
முறை இப்படித்தான் பயில்வதா? மொழி மூலம் விஞ்ஞானத்தைக்

1970 நவம்பர் 30] [திரு. ம. பொ. சிவஞானம்]

கற்றுக்கொள்ளவேண்டும். விஞ்ஞானத்தின் மூலம் மொழியைக் கற்றுக்கொள்ளக்கூடாது. புரியாத மொழி போதனா மொழியாக இருக்கவேண்டும் என்பதை உலகத்தில் எந்த அறிவாளியும் ஒப்புக்கொண்டதில்லை. புரிகின்ற தமிழ் மொழியில் விஞ்ஞானத் தைப் பயிலவேண்டும், புரியாத ஆங்கில மொழியில் அல்ல. இனிமேல் பிறக்கப்போகும் அறிவாளியும் இதை ஒப்புக்கொள்வான். தீர்மானமாகச் சொல்கிறேன். நான் எழுப்பிய இந்த இரண்டு கருத்துகளுக்கும் பதில் சொல்லவேண்டும்.

ஆங்கிலம் படிப்பதை தி.மு.க. அரசோ, அல்லது இந்தத் தீர்மானம் கொண்டுவந்த நானோ எதிர்க்கவில்லை. அது தொடர்பாக இன்னொன்றையும் சொல்கிறேன். ஆங்கிலம் ஒன்று மட்டும் இருப்பதால், வேறு அன்னிய மொழியைப் பயில முடியாத தடை இருக்கிறது. இருந்தாலும் கொஞ்ச காலத்திற்கு இது நீடிக்கட்டும் என்று விட்டு, 15 ஆண்டு காலம் ஆங்கிலம் படிப்பதை நாம் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறோம். 15 ஆண்டு காலத்திற்கு நம்முடைய பாட திட்டத்தில் ஆங்கிலம் இருக்கிறது. அதை நாம் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறோம் என்பதைத் தெளிவு படுத்து கிறேன்.

பின்னால் பேசுகிறவர்களுக்கு உதவியாக இருக்கும் என்று சொல் கிறேன். தமிழைப் பயிற்சி மொழியாக்குவது என்பது கட்சிக் கொள்கை அல்ல. சுதந்திரப் போராட்ட காலத்திருந்தே இந்த நிலை இருந்து வருகிறது. காந்தியடிகள் விழா, நேரு விழா, சுதந்திர தின விழா, குடியரசு தின விழா அகிய விழாக்களை தி.மு.க. அரசு தேச பக்தியோடு ஏற்றுக்கொண்டு கொண்டாடுகிறது. காந்தி யடிகள் காட்டிய பாதையிலேதான் தி.மு.க. அரசு நடைபோடு கிறது. அந்தப் பாதையை விட்டு மீறி செல்லச் சொல்கிறார்களா? ஒரு மொழியை மொழிப்பாடமாகத்தான் பயிலவேண்டும். விஞ்ஞா னத்தின் மூலம் ஆங்கிலத்தைப் பயிலவது என்பது ஒரு விபத்து. உலகத்திற்கு ஒரு நீதி, நமக்கு ஒரு நீதி என்று சொல்வதா? அது சாத்தியமில்லை. உலகத்திற்கு எது நியாயமோ, நியதியோ, அது தான் தமிழகத்திற்கும் என்று சொல்லி, இந்த மூன்று ஆண்டு கால மாக அமல் நடத்தி வருகின்ற பயிற்சி மொழிக் கொள்கையை அடுக்குள்ள இரண்டு ஆண்டுகளுக்குள் அனைத்து தனியார் சல் லாரிகளிலும் அமல் நடத்தி, ஐந்தாண்டு காலத்திற்குள் எல்லாப் பாடங்களுக்கும் எல்லாக் கல்லூரிகளிலும் தமிழ் போதனா மொழி என்ற நிலையை ஏற்படுத்த வேண்டும், மக்களுக்குக் கொடுத்த வாக் குறுதியை நாணயத்துடன் நிறைவேற்றித் தரவேண்டும். அந்த நாணயம் இந்தச் சட்டப் பேரவைக்கு இருக்கிறது என்பதைத் தெளிவுபடுத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு, என்னுடைய முன்னுரையை இத்துடன் நிறுத்திக் கொள்கிறேன்.

திரு. கே. வினாயகம்: ஆன் எ பாயின்ட் அஃப் கிளாசிரிகேஷன் சார், உயர்திரு. மா.பொ.சி. அவர்கள் பேசிய பேச்சை மிகுந்த கவ னத்துடன் உன்னிப்பாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன். அதிலே

[திரு. கே. வினாயகம்] [1970 நவம்பர் 30]

எழும்பிய சந்தேகத்தை விளக்கும்படியாக அவரைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அவர் மேற்கோள் காட்டிச் சொல்லும்பொழுது, காந்தியடிகள், அதாவது, காங்கிரஸ் தலைவராக இருந்தாரே அவரே இப்படி சொல்லியிருக்கிறார், ஆதலால் காங்கிரஸ் கட்சிக்காரர்கள் இதை முற்றிலும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும், இதை எதிர்க்கக் கூடாது என்று சொன்னார்கள். அந்தந்தப் பிரதேசத்தில் எந்த மொழி வழங்கப்படுகிறதோ, அந்த மொழியில்தான் பாட புத்தகங்களைப் படிக்க வேண்டும் என்று காந்தியடிகள் சொல்கிறார்கள் ஆதலால் காங்கிரஸ் கட்சியினர் இதற்கு எதிர்ப்பு காட்டக்கூடாது என்று சொன்னார். காந்தியடிகள் சொன்னதையெல்லாம் அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்கிறாரா? எது அவருக்கு வேண்டுமோ அந்த அளவுக்குத்தான் எடுத்துக்கொள்கிறார். அகில இந்தியாவிற்கும் இந்தி மொழிதான் பொது மொழியாக இருக்கவேண்டும் என்று காந்தியடிகள் சொன்னார். அதைக் காற்றில் விட்டு விட்டார்களே? அதை ஏற்றுக்கொண்டார்களா? ஆகாததை வேண்டாம் என்று ஒதுக்கி விட்டு, வேண்டும் என்பதை மாத்திரம் எடுத்துக் கொள்வதா? அதைத்தான் ஆங்கிலத்தில் சொல்வார்கள் Devil quoting the scripture என்று. யார் டெவில், யார் என்ஜல் என்று நான் இப்பொழுது சொல்ல வரவில்லை. தனக்குச் சாதகமாக இருப்பதை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு, தனக்குச் சாதகமில்லாத இந்தப் பிரச்சினையை வேண்டாம் என்று தள்ளிவிடுவது நியாயமா? (மாண்புமிகு முதல் அமைச்சர் அவர்கள் எழுந்திருந்தார்). ஐயா அவர்கள் விளக்கம் தங்க பிறகு, வேண்டுமென்றால் என் முதல் அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லக்கூடாது?

திரு. ம. பொ. சிவஞானம் : தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு வினாயகம் அவர்கள். என்னுடைய உரையைக் கூர்ந்தும் அழ்ந்தும் கவனித்தேன் என்றார்கள். அறுதல் அளிக்கிறது. ஏனென்றால், அவர் கூர்ந்தும் அழ்ந்தும் கவனிக்கக் கடமைப்பட்டவர். அவர்கள் என்னைப் பார்த்துக் கேட்டார்கள், காந்தியடிகள் சொன்னதையெல்லாம் பின்பற்றுகிறீர்களா என்று. காந்தியடிகள் சொன்னதை நான் எதையும் நிராகரிக்கவில்லை. 'கல்வி' என்று அவர்கள் வாயால் எழுதியிருக்கிறார்கள். அதில் காந்தியடிகளே, விற்பனை பொது மொழி என்று சொல்லும் அதே நேரத்தில், யார் மீதும் அதைக் கிணியப்பதை விரும்பவில்லை என்று உறுதியாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். நான் இந்த அவையை எமாற்ற விரும்பவில்லை. வாய்ப்பு வந்தால் அதைக் கொண்டுவந்து காட்டத் தயாராக இருக்கிறேன்.

இன்னொன்றும் சொல்லுகிறேன். இந்தப் பிரச்சினை எப்பொழுது தீரும் என்று அவரே சொல்லியிருக்கிறார். 'வடக்கே உள்ளவர்கள் எப்பொழுது தமிழ் மொழியைப் படிக்கிறார்களோ அப்பொழுது தான் இது தீரும்' என்றும் அவர் சொல்லியிருக்கிறார். வடக்கே உள்ளவர்கள் தமிழ் மொழி கற்கிறார்களா என்பதை நண்பர் வினாயகம்தான் சொல்லவேண்டும். என்னைச் சேர்ந்திருந்தவர்

1970 நவம்பர் 30] [திரு. ம. பொ. சிவஞானம்]

என்பதால் உரிமையோடு என்னைக் கேட்டிருக்கலாம்; நானும் அதே அளவில் கேட்கிறேன். காந்தியடிகளுடைய கொள்கைகளில் நீங்க ளேனும் உறுதியாக இருந்தார்களா? அப்படியென்றால், இந்தி மொழித் தீர்மானம் வந்தபோது, ஒதுங்கியிருந்தது ஏன் என்று அறிவிக்க வேண்டும்.

இந்தப் பிரச்சினை இன்றைய தீர்மானத்திற்கு அப்பாற்பட்ட தாதலால் இதற்கு மேல் போக விருப்பமில்லை.

* DR. HABIBULLAH BAIG : Mr. Deputy Speaker, Sir, the resolution moved by my friend Thiru Ma. Po. Sivagnanam and seconded by Thiru Peer Mohammed says that Tamil should be the medium of instruction in all schools and colleges. Thiru Ma. Po. Si. has given references and arguments stating that the medium must be the regional language and he has referred to various States and countries such as France, Russia, etc. (after his recent tour of Russia and Europe). He said that the medium of instruction there is their mother-tongue. I readily appreciate that he is advocating the mother-tongue as the medium of instruction. He has always been a staunch advocate of Tamil medium. But at the same time he must not forget that there is nearly 40 per cent of linguistic minorities in the State speaking Telugu, Urdu, Malayalam, Kannada and Gujarati (Number of Marwaris are there in the City and other parts of the State). Just as he has got his own emotions and feelings regarding his mother-tongue Tamil, similarly those linguistic minorities also have their own sentiments and emotions and they also want their mother-tongue to be developed.

The University Commission has also recommended that regional language should be the medium of instruction in schools and colleges. At the same time, the University Commission has also conceded that minorities, interests should be protected and they should be given full opportunity of having their own mother-tongue as the medium of instruction. Take our neighbouring State of Andhra Pradesh. Even though they have included Telugu as medium of instruction, they have given opportunity for minorities to learn through their mother-tongue. For example, Urdu speaking people, Tamils and other minorities are having their own educational medium. Likewise our friend Mr. Ma. Po. Si. must also consider the fact that there are other minorities in the State of Tamil Nadu and they must have educational facilities in their own languages.

Apart from that, he is always a staunch critic of English because he is somehow from the beginning like that. Even when he was in the Congress he was doing a lot of agitation against English. But we cannot forget the important fact that English as such is a most important language. Of course he is a scholar in Tamil and he is a great advocate of Tamil. But at the same time he cannot forget that English is an international language and at the same time all the sciences,—abstract and concrete sciences

[Dr. Habibullah Baig] [1970 நவம்பர் 30]

such as Mathematics, Physics, Chemistry, Biology and other sciences are all in English. Supposing our students are to study P.U.C. and B.Sc. in Tamil, they have then to enter the M.Sc. class which is a post-graduate course. If they want to study Chemistry, Physics, etc., they have to study these higher sciences which are in English. So, they must have the requisite background in English. After studying M.Sc., they have to do research. Supposing they take to research to get doctorate in Science. They cannot entirely depend upon Tamil medium. They have to study the latest researches and discoveries taking place in Science in the various countries and universities. They can do so only in English. So, when we want to develop Tamil, we cannot neglect English. In Andhra Pradesh, even though they have P.U.C. and B.Sc. in Telugu, for post-graduate courses like M.Sc., Ph.D etc., they have English medium only, so that the students who want to take to research can have the necessary facility of study of research taking place in various universities.

Unfortunately in our country there are so many languages and every State wants its language as medium of instruction. The controversy of link language has not been settled. Till such time as regional languages develop, English should be the medium of instruction. Then only our boys and girls could develop their research. It was said in the resolution that if the medium of instruction is left to the free will of boys, that will create confusion and therefore Government should take steps expeditiously to make Tamil alone the medium of instruction, in all our Government and private colleges. Of course 60 per cent of the students are Tamil-speaking no doubt. But at the same time the mover of the resolution should not forget that the rest, 40 per cent, are other language people. They must be given preference to study in their own mother-tongues. At the same time for higher courses medium of instruction should not be Tamil, but it should be English only. Otherwise it will hamper the students' progress in the scientific field. With these words I oppose the resolution.

DR. H. V. HANDE: Hon. Deputy Speaker, Sir, I have given an amendment to the resolution of my distinguished friend Mr. Ma. Po. Si., that if it is carried out there are grave risks involved to the students regarding their future, their employment potential, etc. I have explained in my amendment that proper steps should be taken to see that the students' future is not adversely affected. In fact I want to state clearly that I totally oppose the resolution brought forward by my friend, Mr. Ma. Po. Si. for the simple reason if the resolution is carried *in toto* then the future of the students would be affected adversely. Because of parliamentary practice that we cannot give an amendment opposing entirely the one moved, because of the rules of parliamentary practice, I have not moved my amendment. But I want to say very clearly that I oppose the resolution with all force. If it is passed, the students will have no future at all.

1970 நவம்பர் 30]

[Dr. H. V. Hande]

I will substantiate the point which I have made. The problem has been clearly understood by a vast section of the students. Some time ago a vast section of the students met the Vice-Chancellor. The students were told that the decision on this problem did not vest with him but vested with the Government. When the students met the Minister, the Minister said that the decision did not vest with him, but vested with the University. It is like the case of Spenlow and Jorkins. Spenlow said that it was not his responsibility and sent the persons to Jorkins and Jorkins said that it was not his responsibility and sent them on to Spenlow. Unfortunately this is what has happened here. (Interruption by Thiru K. Vinayakam.) Therefore I want the Government to take a clear stand and come forward with a categorical statement as to what exactly their educational policy is and what exactly are the steps they are going to take in future to see that the students are not disappointed.

Our Hon. distinguished Chief Minister said in one of his statements that all the students who had taken Tamil as the medium of instruction would get employment. How is it possible? According to the statement of the Hon. Minister for Education in the Legislative Council, 20,000 students at the P.U.C. level have taken Tamil as the medium of instruction. In other words, all these 20,000 students have to be provided with jobs. According to my calculation and the figures of Employment Exchange, 2,000 who have passed the P.U.C. will straightaway get jobs in Government Offices. In other words, the Government can provide jobs for 2,000 people. But the number of students who are going to pass is 20,000. In this context I would read a small extract from a news item published in one of the leading dailies of Madras with regard to difficulties or snags in the plan to reserve jobs for Tamil medium students:—

“Educationists and Government officials feel that the proposal to reserve Government jobs for Tamil medium graduates is beset with practical and legal difficulties.

The Tamil Nadu Government provides jobs for over 200 graduates every year by direct recruitment and the number of Tamil medium graduates—the first set of students completed their B.A. degree course in March 1970—is over 3,700.”

In other words, 200 graduates are likely to be provided with jobs by Government, whereas 3,700 graduates in Tamil medium have come out. This shows they made a mistake which may bring them in a sort of net from which they cannot escape. We must be interested in the students and their interests.

“To the annual output of about 3,700 Arts graduates in the Tamil Medium now, another 2,000 science graduates will be added in 1972. The first batch of students studying Science subjects in the Tamil medium are now in the second year degree class and they will finish the three-year course in March 1972.”

[Dr. H. V. Hande] [1970 நவம்பர் 30]

This only proves to what alarming proportions this problem may develop and snowball. I request the Government with all the persuasiveness at my command not to give a political angle or plant to this issue. Let us see what we do with our children. Let the legislators speak out their mind with regard to what they think about their children. I can give several instances, I can even quote the names. But it will become personal and I do not want to make this a personal issue. Most of the Ministers and legislators who are well versed in the state of things in this world prefer to send their children to English medium schools. Even the Headmasters say "We get such letters." What is sauce for the goose is also sauce for the gander. When we think of the improvement of our children, we should think of the improvement of the children of the others also. I request the Government not to hold out a deceptive attraction which will ultimately make a large number of students who have taken to Tamil medium disappointed and disillusioned.

I would like to establish another point for the benefit of the distinguished Member who has moved the resolution. Let us take the feeling of an ordinary mother.

"உன் பையன் என்ன படிக்கிறான்?" என்று யாராவது கேட்டால், "என் பையன் இங்கிலீஷ் மீடியம் படிக்கிறான்" என்று தாயார் பெருமையோடு சொல்கிறார்கள்.

The mother is proud that her child is reading through the English medium and feels that her boy will be able to deliver the goods both in English and Tamil. Why should the Government prevent people from taking to English medium? We have increasingly switched over to the regional language during the past few years.

We have yet to produce a man of Dr. C. V. Raman's calibre, or of the calibre J.C. Bose of West Bengal. That is why I say let us not mix politics with education. The argument that children studying through the medium of regional language would become scientists and technologists has been exploded by the fact that the Tamil medium has not produced even a single scientist. Scientists of distinction are all products of British days when the medium of English was compulsory and the standard of English was high. It is those people who are today delivering the goods in the United Nations, in the Parliament, in the High Courts and in the Supreme Court. Recently we have seen the arguments in the Supreme Court advanced by two distinguished lawyers, Palkhiwala and Kumaramangalam. The fact that they argued so ably shows that they have had a very good grounding in English. Suppose they have read law in Tamil. Would they be able to deliver the goods? Do we ever expect Tamil for argument in the Supreme Court? Tamil Nadu is only one of the several States and a part of the country. In the neighbouring States we have Telugu, Malayalam and Kanarese and in the other States we have Gujarati, etc. Will a Member of Parliament who has read through the medium of Tamil be able to deliver the goods

1970 நவம்பர் 30]

[Dr. H. V. Hande]

in Parliament? If a Member is able to speak in English, he is able to convince very well. Or because of Hindi domination, a member knowing Hindi will speak in Hindi. Therefore I request the Government to take a dispassionate view of the matter.

I am very sorry to note that the field of education is being tinkered with or meddled with by politicians of different brands as is the fashion nowadays. The Universities and the University Grants Commission depend on Government grants and seek the patronage of the Government. So long as the heads of the Universities and the University Grants Commission seek the patronage of the Government, they play second fiddle to the decisions of the Government.

Next, I would like to submit for the consideration of my Friend, the mover of the resolution, why we should become so passionate about language. It is our pleasure to learn different languages. I am able to speak Telugu, Kannada and English. Language is an instrument of expression like the blood pressure testing instrument or the cardiograph instrument. English is only an instrument of expression. The moment we master it, it becomes our own.

It is all right for Japan and Germany where there is no problem of multi-language-speaking people. So also, it is not necessary for Russians or the French people to speak in a different language and they can speak in their mother tongue. Here it is not possible because we are committed to have English at the Centre. Therefore, I say that the study of English is very necessary and the mastery of the English language can be achieved to a great extent by only using it as a medium of instruction.

ம.ப.
11-30

It cannot be argued that it is a foreign language. We go to foreign countries. We use foreign cars and other foreign materials. If we do not have indigenous materials, we have to use foreign ones. No patient would say that he would not like to be X-Rayed or examined by a foreign stethoscope. So, we need not be emotionally involved in regard to this matter. Why should people fight shy of using the English language just because it is a foreign language? After all, language is only an instrument of expression. The moment we master it, it becomes our own. So we should not fight shy of it.

Now, I would refer to the controversy which arose before 1967 in Tamil Nadu. In 1965 when the Ruling Party was headed by a distinguished person, Thiru Bhaktavatsalam, students came and met the then Chief Minister and then a controversy arose. Finally, it ended in bloodshed and a number of students died. What did they want? They did not want Hindi domination and they fought against Hindi domination. How can we prevent Hindi domination? Students feel that they can fight Hindi domination with the tool of English and they do not want to get rid of English. They fought the domination of Hindi and fought for English at

[Dr. H. V. Hande] [1970 நவம்பர் 30]

the Centre. In other words, they wanted English in the Supreme Court, Central Government offices, Parliament and all other Central organisations. Now if this resolution is carried, what is the fate of these students? The principle for which these students fought and sacrificed a few of their lives, is completely set at nought by this resolution. That is why we should oppose it and we should have English at the college level. The students are against Hindi but, at the same time, they are robbed of English.

Do you think that it is possible for a person without fluency in English to argue in places outside Tamil Nadu? If a lawyer wants to go to the Andhra Pradesh or Kerala and argue a case in a court of law there, can he do so in a language other than English? What would be his fate? So I would request my distinguished Friend, Thiru Sivagnanam to reconsider his resolution.

Another important thing I would like to point out is, how many of those students who have taken up Tamil as the medium of instruction can go in for technological studies. We have got Engineering. We have got Science. We have got Statistics. We have got Medicine, Physics, Chemistry, etc. Now, we are precluding or preventing the students from taking up these technological Studies. Students studying in P.U.C. can not take up courses like B.Sc., or M.Sc., or Ph.D.

Then, what about employment? Of course, the Government have stated that they would give jobs to the students who took up Tamil as the medium of instruction. We have proved conclusively that it is impossible for the Government to give jobs for all those students. What is the fate of those students? Can they get employment in commercial firms, banks including the Reserve Bank, Railways, Defence establishments and hundreds of other establishments where students who have studied in English would be preferred because they work on an All India basis. Also, I have to point out that the Central jobs are double the number of State jobs.

My distinguished Friend has brought in the name of Gandhiji in this discussion. It is a fact that revered Gandhiji wanted the regional language but he also wanted that Hindi should be the national language. He might have stated that it should not be made compulsory. That is the same song sung by other people in Delhi. But, what is the net result? We fall into the trap of the Hindi zealots. I made this point at the meeting held in the Srinivasa Sastri Hall in 1963 which was presided over by Rajaji and also attended by the Hon. Minister for Education who was then the Leader of the Opposition. He appreciated my point. What do the Hindi zealots want? They want to rob us of English. If English is removed, it is easy for them to bring in Hindi through the back-door. So, we are all falling into the trap of the Hindi zealots who want to become the dominating force in the country.

1970 நவம்பர் 30] [Dr. H. V. Hande]

Whatever Dr. V.K.R.V. Rao or other Central Ministers might say now, their ultimate aim is to remove English and have Hindi in its place. So, I make an earnest request to the Hon. Minister for Education that he should not fall into their trap by getting rid of English by dangling the carrot of the regional language.

Lastly, I want to refer to another important point. A few months ago an absurd order was passed by the Hon. Minister for Education preventing those whose mother tongue was Tamil from getting admission into the English medium classes without the prior permission of the Director of Public Instruction. When the Assembly was not in session, a few months ago, I issued a statement opposing it. Thiru Krishnaswamy also issued a statement opposing it by convening a Press Conference. If this order was given effect to, it would have disastrous results. Only those who have influence—mark the word ‘influence’—could get admission into the English medium even if their mother tongue is Tamil. Other students would be forced to seek admission in Tamil medium as it is not possible for all of them to get prior permission from the Director of Public Instruction. Only pressure and influence will play an important part in regard to this matter. Of course, it would have been unconstitutional if those having a language other than Tamil as the mother tongue were forced to take Tamil. The net result could be that an invidious distinction would have been made between Tamil and non-Tamil. A number of boys had voiced their concern. I am thankful to the Hon. Minister for having rescinded that order. I hope in the same manner he will withdraw the present one also, considering the problems I have mentioned.

I will now give one instance that had happened. There is the Government Arts College for Women. In all Government colleges 16 per cent of the seats are allotted for Harijans. Our Hon. Minister for Harijan Welfare must appreciate that. Some people, some Harijan, Harijans' association men came to me. They would have gone to the Minister also. The Association people told me that out of 16 per cent seats, they were all given Tamil medium. They were not given English medium at all. Just because they are Harijans they should not be given Tamil medium. I asked them the plain question : “Do you want English medium? If so, say so.” They said “We definitely want English medium. What doubt is there?”. That goes to explain that public sympathy is not with us. To what extent people want English is now evident. They are interested in the future of their children. In the good old days that particular community might have suffered misfortunes. But now in independent India every one must have equal liberty and their children should not become victims of circumstances. They should be allowed to study in the English medium, if they want it. When the Harijans' Association people met me and told this, I supported their view. Just because they are Harijans, they should not be given (out of 16 per cent seats allotted to them) only Tamil medium.

[Dr. H. V. Hande]

[1970 நவம்பர் 30]

Finally, two or three points remain for me. When our revered Anna was Chief Minister, we had a Convention in the Centenary Auditorium when a number of distinguished educationists were present. Even Rajaji was there. After a detailed discussion on the role of English in our educational system with special reference to science, engineering and technology, the Panel on Engineering and Technology adopted the following resolution :—

“ 1. Considering that English has been in use throughout India for over a century, and bearing in mind that English is the most important and widely used modern language in the world, especially in science, engineering and technology,

this Convention considers that for promoting rapidly the progress and well-being of our country, and in order that our countrymen may derive the fullest advantage of modern advances in science and technology and their applications, it is imperative that the use of English should be continued and fostered in education at all levels.

2. That to achieve the objective of Resolution I, this Convention recommends that the study of English be made compulsory from a very, early stage, so that the student at the high school leaving stage will be sufficiently proficient in the use of English to enable him to proceed to higher studies in science, engineering and technology, if he so desires.”

With these words, I would request the Hon. Minister to reconsider the whole thing for the simple reason that we would like to give our children the facility they want. If for any reason any person wants Tamil medium, he may be given that medium. The point is, ultimately no compulsion should be there. But what is happening now? There is indirect compulsion to take to Tamil medium. I shall explain. There are 50,000 to 60,000 seats, say in P.U.C. and 35,000 seats are in English medium and 15,000 seats in Tamil medium, say. But the number of persons applying is several thousands more and out of about 70,000 students who apply for English medium, only about 35,000 get English medium and the rest don't get any admission at all. They are helpless. They want to continue the course. They can't get English medium. So, what is the goal left for the poor boy? He has to go to the Tamil medium. The net result is that the poor boy has to take to Tamil, not of his choice, but because of helplessness. He is compelled thus indirectly to take to Tamil. That is the fate of the bulk of students, who apply for P.U.C.

The Hon. Minister says that for 1,000 seats in the Medical Colleges, 8,000 apply. That analogy is not correct. Here the fundamental right of the student to have a medium of his choice is involved. What I say is forget politics and passions. Look at the problem objectively; look at the problem from the point of view of students, from their becoming prominent citizens of this country. Don't give way to self-interest and passion. Don't

1970 நவம்பர் 30]

[Dr. H. V. Hande]

issue the whip. If it is not there, I am sure many on the other side of the House, will agree with what I say. They are not now able to say what they want to say because of their political affiliations.

Let us see that the future of our boys and girls is not spoiled. Let them be allowed to have the medium of their choice. I am glad that the mover of the resolution has come round now and said that he is not against English. Let him consider what all I have said and let him not come in the way of students, their future and employment potential. If only this question is studied dispassionately, I am sure all will say that I had done well for the students and spoken what many in this House are afraid to speak. I have spoken of what the students sincerely feel. Let us not come in the way of their prosperity and future. Let our distinguished Member Mr. Ma. Po. Si. not come in the way of our students. With these words I oppose the resolution. Thank you.

* திரு. டி. மார்டின் : பேரவை துணைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. ம. பொ. சிவஞானம் அவர்கள் சபையிலே கொண்டு வந்திருக்கக்கூடிய தீர்மானத்தில் என்னுடைய தரப்பில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற திருத்தத்தை ஆதரித்து என்னுடைய கருத்துக்கள் சிலவற்றை இந்த அவையில் வைக்க விரும்புகிறேன்.

கல்வியை, கல்விக்காகக் கற்றுக்கொண்டிருக்கிறவர்கள், கல்வியைத் தங்களுடைய வேலை வாய்ப்புக்காகக் கற்றுக்கொண்டிருக்கிறவர்கள் ஆக இந்த இரண்டையும் அவைகளின் அடிப்படைத் தத்துவத்தையும் நல்ல முறையில் இந்த மன்றமும், தீர்மானம் கொண்டு வந்திருக்கிற திரு. எம். பி. சிவஞானம் அவர்களும் உணர்வார்கள் என்று கருதுகிறேன். இந்த அவை அதைத் தெளிவாக அறிந்து கொள்ளவேண்டும் என்பதுதான் என்னுடைய விருப்பம். குறிப்பாக, கல்வி கற்கக்கூடியவர்களிலே ஆய்வுக் கூடங்களில் இருந்து, அல்லது தனியார் நிறுவனங்களிலே இருந்து அல்லது தாங்களே தனி நிறுவனங்களை ஆரம்பித்து நடத்திக்கொள்ளத் தகுதி பெற்றோர் எத்தனை பேர்? கல்வியை வேலை வாய்ப்புக்காக வேலை தேடும் ஒரு வெஹிகிளாக உபயோகப்படுத்திக்கொண்டிருக்கும் மாணவர்கள் எத்தனை பேர்? நான் அறிந்த வரையில் வேலைக்காக கல்வியைப் படிக்கின்ற மாணவர்கள்தான் தமிழகத்திலே அதிகம் இருக்க முடியும். காரணம், சமுதாயத்தின் அடித்தளத்திலே இருந்து படிக்கக்கூடிய மாணவர்கள்தான் தமிழகத்திலே ஏராளமாக இருக்கிறார்கள். மேல் தளத்தில் இருக்கக்கூடியவர்கள் ஒரு சிலர் தமிழகத்திலே இருக்கமுடியும்.

இந்த பிரத்தியட்சமான நிலையை அடிப்படையாக வைத்துப் பார்ப்போமானால் இன்று கல்லூரிகளில் தமிழகத்தில் தமிழைப் பயிற்சி மொழியாக படிக்கின்ற நேரத்தில் அவர்களுக்கு எந்த முறையில் வேலை வாய்ப்பு கிடைக்கும் என்பதை அரசாங்கம் யோசிக்கவேண்டும்.

[திரு. டி. மார்டின்]

இலங்கையில் சிங்களம் இருக்கிறது என்று சொல்கிறார்கள். இது வார்த்தைக்கு நன்றாக இருக்குமே தவிர வேறென்றும் இல்லை. இலங்கையின் நிலை என்ன? தமிழகத்தின் நிலை என்ன? சுதந்திர நாட்டில் இருக்கக்கூடியவர்கள் இலங்கையில் உள்ளார்கள். அவர்கள் இஷ்டப்படி சட்டங்களை நிறைவேற்றிக்கொள்ள முடியும். ஆனால் நம்முடைய தமிழகம் சுதந்திர தமிழகம் அல்ல. பல மாநிலங்கள் சேர்ந்துள்ள ஒரு கூட்டு அமைப்பில் அங்கம் வகிக்கிறது என்பதை இந்தத் தீர்மானத்தை கொண்டு வந்த திரு. சிவஞானம் அவர்கள் நன்றாக அறிவார்கள்.

குறிப்பாக, தமிழை அரசாங்கக் கல்லூரிகளில் அதிகமாகக் கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள். படிக்கிறவர்கள் யார்? தமிழைப் பயிற்சி மொழியாகப் படிக்கிறவர்கள் சமுதாயத்தின் அடித்தளத்தில் இருக்கக்கூடியவர்கள். தனியாக கல்லூரிகளில் “இன்புரூயன்ஸ்” உபயோகப்படுத்திக்கொள்ள முடியாதவர்களுடைய பிள்ளைகள் தான் இன்றைய தினம் தமிழில் படித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே, இன்று படிக்கிறவர்கள் இரண்டு ஜாதி—ஒன்று தமிழைப் போதனாமொழியாக, பயிற்சி மொழியாகக் கொண்டு உள்ளவர்கள் ஒரு பிரிவு—ஒரு ஜாதி. மற்றொன்று ஆங்கிலத்தை பயிற்சி மொழியாகக் கொண்டு உள்ளவர்கள் மற்றொரு ஜாதி—ஆக மாணவர்களில் இரண்டு ஜாதிகள் இருக்கின்றன.

சமுதாயத்தின் அடித்தளத்தில் உள்ளவர்கள்— ஏழைகள்தான்—தமிழில் பட்டப் படிப்பு பெறக்கூடிய நிலையில் இருக்கிறார்கள் என்பதை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது. மாணவர்களுக்குச் சுதந்திரம் கொடுக்கவேண்டும். அரசினர் கல்லூரியில் 100 இடங்களுக்கு ஆங்கிலம் என்றும் அதே அளவில் அந்தக் கல்லூரியில் 100 இடங்களுக்குத் தமிழ் என்றும் உண்டாக்கினால்தான் மாணவர்கள் அவர்களுக்கு வேண்டிய மொழியினை தேர்ந்தெடுக்க வசதியாக இருக்கும். அப்படியானால் தமிழிலே படிக்கின்ற அத்தனை மாணவர்களுக்கும் வேலை வாய்ப்பை கொடுக்க இந்த அரசால் முடியுமா என்பதை இன்றைக்கு இந்தத் தீர்மானத்தைக் கொண்டு வந்தவர்களும், அதை ஆதரித்துப் பேசியவர்களும், ஆளுங்கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களும் சிந்திக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

வருடா வருடம் தமிழிலே பட்டப் படிப்பு படித்து விட்டு வருகின்றவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு எங்கே இருக்கிறது? 1970 மார்ச் மூடிய 3,700 பட்டதாரிகள் தமிழிலே பி. ஏ. பட்டம் பெற்றவர்கள் வந்திருக்கிறார்கள், அவர்களில் 200 பேர்களுக்குத்தான் வேலை கிடைத்திருக்கிறது என்றால் மீதம் உள்ள 3,500 பேர்களுக்கு வேலை எங்கே? தமிழில் படித்த பட்டதாரிகளை எங்கே அனுப்பப் போகிறீர்கள் என்பதை இந்தத் தீர்மானத்தைக் கொண்டு வந்த திரு. எம். பி. சிவஞானம் அவர்கள் விளக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். வருடா வருடம் இரண்டாயிரத்திற்கும்

1970 நவம்பர் 30] [திரு. டி. மாந்தன்]

மேலாக தமிழிலே பி.ஏ. படித்து வா இருக்கிறார்களே அவர்களுக்கு அரசுத் தரப்பிலேயே வேலை கொடுத்துவிட முடியுமா என்பதையும் இந்தத் தீர்மானம் கொடுத்த திரு. சிவஞானம் அவர்கள் விளக்கினால் நல்லது.

நான்காம் நிலை ஊழியம், அதாவது கடைநிலை ஊழியம், கீழ்நிலை எழுத்தர், தட்டர் இவர்களுக்கு எஸ்.எஸ்.எல்.சி. தான் குறைந்த அடிப்படை குவாலிபிகேஷனாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இதிலே 1966-ம் ஆண்டிலே சுமார் 1,500 பேர்கள் அரசிடம் வேலை கேட்டு மனுச் செய்திருக்கிறார்கள். 1969-ம் ஆண்டிலே 30,000 பேர்கள் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. முடித்துவிட்ட மாணவர்களின் தாய்தந்தையர்கள் 1970-ம் ஆண்டிலே குறைந்தது 45,000 பேர்கள் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. படித்தவர்கள் வேலை தாருங்கள், வேலை தாருங்கள் என்று சர்க்காருடைய கதவுகளைத் தட்டிக்கொண்டே நிற்கிறார்கள். வேலை தேடிவரும் மாணவர்கள் எண்ணிக்கை அதிகமாகிக்கொண்டிருக்கிறது. எஸ்.எஸ்.எல்.சி. முடித்து விட்ட மாணவர்களின் தாய்தந்தையர்கள் பட்டப்படிப்பு படிக்க வைக்க முடியாத நிலைமை அங்கே தொக்கிக் கொண்டு நிற்கிறது என்பதை கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும். சுமார் 80,000 வேலை தேடும் மாணவர்கள் வந்தால் ஆண்டுக்கு 2,000 பேர்களுக்குத்தான் வேலை கொடுக்க முடியும் என்றால் 6,000 பேர்களுக்குத்தான் வேலை கிடைக்கும், மீதம் உள்ள 74 ஆயிரம் பேர்கள் என்கே அனுப்பப்படுவார்கள். அவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு யார் கொடுப்பது? எனக்கு முன்னால் பேசியவர் குறிப்பிட்டதைப் போன்று தனியார் நிறுவனங்களிலே தமிழிலே எஸ்.எஸ்.எல்.சி. தமிழிலே பி.ஏ. படித்தவர்களுக்கு வேலை கொடுப்பார்கள், அவர்களை வேலைக்கு ஏற்றுக்கொள்வார்கள் என்பதற்கு என்ன உத்தரவாதம் இருக்கிறது? சுதந்திரத் தமிழ்நாடாக நம் முடைய மாநிலம் இருந்தால் தனியார் நிறுவனங்களிலே தமிழில் படித்தவர்களைத்தான் வேலைக்கு வைக்கவேண்டும், ஆங்கிலத்தில் படித்தவர்களை வைக்கமுடியாது என்ற ஒரு சட்டம் போடலாம். ஆனால் சுதந்திரத் தமிழ்நாடு இல்லையே, கூட்டமைப்பில் நாம் இருக்கிறோம் என்பதை மனதிலே வைத்து இந்தத் தீர்மானம் கொண்டுவந்த திரு. சிவஞானம் அவர்கள் பதில் சொல்வார்கள் என்று நினைக்கிறேன்.

மூன்றாம் நிலைக்கு அடிப்படைத் தகுதியாக பி.யு.சி. வைத்து இருக்கிறார்கள். இந்த ஆண்டில் சுமார் 4,000-க்கும் அதிகமானவர்கள் வேலை வாய்ப்புக் கோரியிருக்கிறார்கள். ஆனால் 72 பேர்களுக்குத்தான் வேலை கிடைக்கக்கூடிய நிலைமை இருக்கிறது என்றால் 4,000 என்கே, 72 என்கே என்பதை திரு. சிவஞானம் அவர்கள் குறிப்பிட்டுப் பதில் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இரண்டாம் நிலைக்குப் பட்டதாரிகள் மட்டும் தான் மனுப் போட முடியும். அப்படிப்பட்ட வேலை கோரி 4,200 பேர்கள் மனுக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அவர்களிலே வேலை கிடைத்தவர்கள் 212 பேர்கள் தான் என்றால் மீதமுள்ளவர்களை எங்கே போடுவார்கள்?

[திரு. டி. மார்டின்] [1970 நவம்பர் 30]

முதல் நிலை உத்தியோகங்களை எடுத்துக்கொண்டால் பட்டப் படிப்புப் படித்தவர்களும் பட்ட மேல் படிப்புப் படித்தவர்களும் மனுப் போடலாம் என்ற நிலைமையை அடிப்படைக் குவாலிபிகேஷனாக வைத்திருக்கிறார்கள். 1970-ம் ஆண்டிலே மனுச் செய்தவர்கள் 900 பேர்கள். அவர்களில் வேலை கிடைத்திருப்பது 12 பேருக்குத்தான். இந்த நிலையிலே தமிழையே முழுமையும் பயிற்சி மொழியாக எடுத்துப் படித்தால் அவர்கள் எல்லாம் எப்படி வேலை வாய்ப்பைப் பெறுவார்கள்? ஐ.ஏ.எஸ். எழுதுகின்ற மாணவர்களின் எண்ணிக்கை சுருக்கமாகத்தான் இருக்கிறது. பட்டதாரிகள் எல்லாம் ஐ.ஏ.எஸ்க்குப் போவது இல்லை. ஆனால் ஐ.ஏ.எஸ்க்கு நம்முடைய மாநிலத்திலிருந்து சிலர் செல்கிறார்கள் என்பதை மறுக்கமுடியாது. ஐ.ஏ.எஸ். பரிட்சையைத் தமிழிலேயே எழுத அனுமதிக்கப்படுகிறார்களா? மற்ற மாநிலங்களிலே இருந்து வருகின்றவர்கள் அவர்களுடைய மொழிகளிலேயே ஐ.ஏ.எஸ். எழுதலாம் என்ற நிலைமை வந்து பிறகுதானே நம்முடைய மொழியில் நாமும் எழுதுவதற்கு வாய்ப்புக் கிடைக்கும். அப்படிப்பட்ட நிலைமை எங்கே வந்திருக்கிறது?

தமிழை விரும்புகிறவர்கள் தமிழைப் பயிற்சிமொழியாகவும், ஆங்கிலத்தைப் பயிற்சிமொழியாகவும் படிப்பதற்கு எந்தவிதமான தடையும் செய்யக்கூடாது. அப்படித் தடை செய்தால்தான் அது குழப்ப நிலையை உண்டாக்கும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. சிவஞானம் அவர்கள் நான் கொடுத்த திருத்த தீர்மானத்தை ஓரளவுக்கு ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று அவர்களுடைய முன்னுரையிலே குறிப்பிட்டார்கள். நான் கூறுவதெல்லாம் தமிழைப் பயிற்சிமொழியாக எடுத்துப் படித்து விட்டால் வேறு மாநிலங்களுக்குச் சென்று வேலைசெய்யக்கூடிய வாய்ப்புக் குறைந்துவிடும். ஏழை மாணவர்கள் படித்துவிட்டு வேறு மாநிலங்களிலே வேலைசெய்கிறார்கள். எஸ்.எஸ்.எல்.சி. படித்தவர் பம்பாயிலே வேலை செய்கிறார். கேரளத்திலே எப்படிக்கொஞ்சம் படித்துவிட்ட மாணவர்கள் இங்கே வருகிறார்களோ அதேபோன்று நம் மாநிலத்திலிருந்தும் வேலை தேடிப் பிற மாநிலங்களுக்குச் செல்கிறவர்கள் ஏராளமாக இருக்கிறார்கள். இலங்கையில் இருந்து இங்கே ஏராளமானவர்கள் வரவிருக்கிறார்கள் இந்த அளவிலே நம்முடைய மாணவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்புக் கொடுக்கக்கூடிய அளவிலே நிலைமை இல்லாத காரணத்தினாலே எதிர்காலம் அவர்களுக்கு இல்லாத காரணத்தினாலே ஐவரி டவர் என்று சொல்கிறோமே அங்கே இருந்துகொண்டு பிரத்தியட்ச நிலைமைக்கு வராமல் மொழி, மொழி என்று ஒரே அடிப்படையை வைத்துக்கொண்டு மாணவர்களுடைய எதிர்காலத்தையே பாழாக்கக்கூடிய நிலைமை இருப்பதால் நான் என்னுடைய திருத்தத் தீர்மானம் கொடுத்திருக்கிறேன். மாணவர்களின் எதிர்காலம் பாழாக்கப்படக்கூடாது.

1970 நவம்பர் 30]

மாண்புமிகு திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன் : அப்படியானால் மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் தமிழ் பயிற்சி மொழி தேவையில்லை என்று சொல்கிறார்களா படித்தவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்புக் கிடைக்காது என்று அவர்கள் சொல்கிற காரணத்தினாலே தமிழைப் பயிற்சிமொழியாக வைப்பது தவறு என்று கருதுகருதுகிறார்களா? எஸ்.எஸ்.எல்.சி. படித்தவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்புக் கிடைக்கவில்லை என்பதால் அக்கேழும் முழுக்க முழுக்க ஆங்கிலம்தான் இருக்கவேண்டுமென்று நினைக்கிறார்களா? ஆங்கிலம் பயிற்சிமொழியாகப் படித்தவர்களுக்கு, எல்லோருக்கும் வேலைவாய்ப்பு அளிக்கக்கூடிய நிலைமை உண்டாகும் என்று கருதுகிறார்கள் என்றால் தமிழிலே படித்தவர்களுக்கு மட்டும் அந்தக் குறைபாடு ஏற்படுகிறது என்று கருதுகிறார்களா?

திரு. டி. மார்டின் : தலைவர் அவர்களே, நான் ஏற்கனவே புள்ளிவிவரம் இந்த அவையிலே கொடுத்திருக்கிறேன். எந்த அளவிற்கு தமிழிலே பயிற்சிமொழியாகப் படித்தவர்களுக்கு வேலைவாய்ப்பு இருக்கிறது, எந்த அளவுக்கு ஆங்கிலம் பயிற்சி மொழியாகக் கொண்டவர்களுக்கு இருக்கிறது என்று கூறியிருக்கிறேன். ஆனால் நான் அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்கின்ற கேள்வி ஒன்றே ஒன்றுதான். ஆங்கிலம் பயிற்சிமொழியாகக் கொண்டவர்களுக்கு அதிக வேலை வாய்ப்பு இருக்கிறதா அல்லது தமிழைப் பயிற்சி மொழியாகக் கொண்டவர்களுக்கு அதிக வேலைவாய்ப்பு இருக்கிறதா?

மாண்புமிகு திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன் : ஆகவே, தமிழ் பயிற்சிமொழி தேவையில்லை என்ற முடிவுக்கு வருகிறார்களா?

திரு. டி. மார்டின் : நான் தமிழ் பயிற்சிமொழி வேண்டாம் என்று கூறவில்லை. ஏற்கனவே நான் கூறியிருக்கிறேன். தமிழைப் பயிற்சிமொழியாக வைத்திருக்கிறார்கள். இன்றைக்கு இருக்கிற அரசியல் சூழ்நிலை, பொருளாதாச் சூழ்நிலை இவற்றில் ஆங்கிலம் பயிற்சிமொழியாகக் கொண்டவர்களுக்கு வாய்ப்பு அதிகம். வேலை வாய்ப்பு முறையிலே மாணவர்களுக்குப் பெரிய துரோகம் செய்யக்கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டுவிட்டக்கூடாது என்றுதான் கூறினேனே தவிர தமிழ் பயிற்சிமொழியாக வேண்டாமென்று சொல்லவில்லை.

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி : படிப்பவர்களெல்லாம் வேலை வாய்ப்பிற்காகப் படிக்கக்கூடாது. அவர்கள், வேறு தொழில் களிலே ஈடுபட வேண்டுமென்று முன்னாள் முதலமைச்சர் திரு. காமராஜ் அவர்கள் பேசியதாக 'சிவகாமியின் செல்வன்' என்ற புத்தகத்தில் ஒரு செய்தி வெளியிடப்பட்டிருக்கிறதே, அதைப்பற்றி மாண்புமிகு உறுப்பினரவர்கள் என்ன சொல்லுகிறார்கள்.

[1970 தவம்பர் 30]

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : தலைவரவர்களே, அவர்கள் குறிப்பிட்டது என்று சொன்னார்கள். ஆங்கிலமும் வேண்டும், தமிழும் வேண்டுமென்ற நிலையிலேதான் தமிழ், மொழி, மொழி என்று உணர்ச்சியைத் தூண்டிவிட்டு, தமிழ்த் துரோகிகள் என்று சொல்லி தப்பித்துக்கொள்ள முடியாது. படித்தவர்கள் எல்லோருக்கும் வேலை வாய்ப்பு கிடைக்கும் என்று சொல்ல முடியாது. ஆனால் ஒரு சாராருக்கு மட்டும் என்று சொல்லக்கூடாது. ஆகவே ஆங்கிலம் படிக்கும் மாணவர்களுக்கும் வேலைவாய்ப்பு கொடுக்க அரசு கடமைப்பட்டிருக்கிறது.

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி : திரு. காமராஜர் அவர்கள் என்ன சொன்னார்கள்? மக்களாட்சி என்ற பழுவியப்பா பிரதர்ஷ வெளியிட்ட புத்தகத்தில் திரு. காமராஜர் அவர்கள் சொல்லியிருப்பதைப்போட்டிருக்கிறார்கள். அதில், 'நாம் தமிழில் பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பதற்காக தமிழைப் பயிற்சி மொழியாக்கிக் கொண்டு நம்முடைய குழந்தைகளுக்கு கல்வி கற்றுக் கொடுக்க முயற்சியெடுத்துக்கொண்டேயிருக்கிறோம். ஆனால் சமுதாயத்தில் நல்ல அந்தஸ்து உள்ளவர்கள், படித்தவர்கள், பணக்காரர்கள் இதற்கு முன்வரமாட்டார்கள்'. இது திரு. காமராஜ் அவர்கள் எடுத்துச்சொன்னதாகும். அதுமட்டுமல்ல, 'தமிழ்மொழியாகிய தாய்மொழியை பயிற்சிமொழியாக்கி நம்முடைய மாணவர்களுக்குக் கல்வி கற்றுக்கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லும் போது சிலர் அதற்கு ஆட்சேபணையை—எதிர்ப்பு அல்ல, எதிர்ப்பாக இருக்க முடியாது—சத்தம்போட்டு சொல்கிறார்கள்' இதுவும் திரு. காமராஜர் சொன்னது. அதையும் எதிர்க்கட்சித் தலைவருக்குச்சமர்ப்பிக்கிறேன்.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : தலைவரவர்களே, இவர் புரிந்து கொண்டாரா இல்லையா என்பதே சந்தேகமாகயிருக்கிறது. ஆங்கிலம் மட்டும் என்று வைத்தால் சில பணக்காரர்கள்தான் படிக்க முடியும் என்பதை, தமிழ் தமிழ் என்று சொல்லி சப்தம் போடுவதால் மறுக்க முடியாது. இரண்டும் தான் வேண்டும், ஏழை பணக்காரர்களுக்கு சம வாய்ப்பு கொடுக்க வேண்டுமென்பதுதான் அதன் பொருள்.

* திரு. இராம. அரங்கண்ணல் : மன்றத் துணைத் தலைவரவர்களே, நம்முடைய மாண்புமிகு எதிர்க்கட்சித் தலைவரவர்கள், தமிழும வேண்டும், ஆங்கிலமும் வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். ஒரு மகிழ்ச்சி. என்னவென்றால் தமிழும் வேண்டும், ஆங்கிலமும் வேண்டும், இந்தியும் வேண்டுமென்று ஒரு காலம் இருந்தது. அது மாறி, தமிழும் வேண்டும், ஆங்கிலமும் வேண்டுமென்று அவருடைய கட்சி ஒத்துக் கொண்டதற்காக நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். இதே கொள்கையை, 1968-ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 23-ஆம் தேதி நம்முடைய மன்றத்திலே தீர்மானம் மூலமாக திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு நிறைவேற்றியிருக்கிறது. 'தமிழகத்தின்

1970 தவம்பர் 30] [திரு. இராம. அரங்கண்ணல்]

எல்லாப் பள்ளிகளிலும் மும்மொழித் திட்டத்தை அகற்றிவிட்டு தமிழ், ஆங்கிலம் ஆகிய இரு மொழிகளுக்கு இடமளித்து, இந்தி மொழியை அறவே நீக்கிட இம்மன்றம் தீர்மானிக்கிறது' என்பது அப்பொழுது நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானம். நான் இந்தத் தீர்மானத்தைச் சுட்டிக் காட்டுவதற்குக் காரணம், முன்னேற்றக் கழகத்தின் கொள்கை என்ன என்பது நீண்ட பல காலமாகச் சொல்லி வரப்படுபு. கொள்கையாகும். தமிழ் வளர வேண்டும், அது தான் எங்கள் மூச்சான மொழி. அதே நேரத்தில் உலகத்தோடு பழகவும், வெளி மாநிலங்களோடு பழகவும், வெளி மாநிலங்களோடு தொடர்பு வைத்துக்கொள்ளவும் ஆங்கிலம் வேண்டுமென்பது இன்றைய கொள்கையல்ல. நீண்ட நெடுங்காலமாக, எங்கள் கட்சி ஆரம்பமான காலத்திலிருந்து நாங்கள் சொல்லிவரும் கொள்கை.

இன்று டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள், அரசியல்வாதிகள் குழப்பு கிறார்கள் என்று பேசினார்கள். மிக மிக அதிகமாகக் குழப்பு கிறார்கள், மாணவர்கள் மத்தியில் சென்று பலவிதமாகக் குழப்பு கிறார்கள். முன்னேற்றக் கழகம் ஆங்கிலத்தை அப்படியே தூக்கி யெறிந்துவிட்டது, ஆங்கிலத்திற்கு இடமில்லை என்று சொல்லி விட்டது, ஆங்கிலம் இல்லை என்றால் எப்படி. ஆகும், விஞ்ஞானத் தைக் கற்க முடியுமா, கணக்கை கற்க முடியுமா. எப்படி. முடியும். ஆங்கிலத்தின் எதிரிகளாக முன்னேற்றக் கழகத்தினர் ஆகி விட்டார்கள் என்று இன்று மேடைகளிலேயும், மாணவர்கள் மத்தியிலேயும் உணர்ச்சியைத் தூண்டுகிறார்கள்.

இன்றையதினம் தீர்மானத்தை மும்மொழிந்த தலைவர் ம. பொ. சி. அவர்களும், அவர்கள் முன்பு இருந்த காங்கிரஸ் கட்சி யும், டாக்டர் ஹாண்டேயைச் சார்ந்த கட்சியும், மற்ற கட்சிகளும் சொல்லிவந்த கொள்கை என்ன என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். அவர்கள் அத்தனைபேரும் ஒரு காலத்தில் இந்தி வேண்டும், இந்திதான் பொதுமொழியாக இருக்க வேண்டுமென்று சொன்ன நேரத்திலே, தமிழ்நாட்டில் தமிழும், உலகத்தோடு உறவு கொள்ள ஆங்கிலமும் வேண்டுமென்று கிட்டத்தட்ட 30 ஆண்டு காலமாக அந்தக் கொள்கையை நாங்கள் வலியுறுத்தி வருகிறோம்.

இன்னொரு கருத்து சொல்லப்படுகிறது. தமிழால் முடியுமா? தமிழால் விஞ்ஞானத்தைப்படிக்க முடியுமா? புதிய புதிய கண்டு பிடிப்புகளை ஆராய முடியுமா என்றெல்லாம் கேட்கிறார்கள். நியாயமான கேள்வி. ஆனால் ஜப்பான் நாட்டிற்குச்சென்று பார்த்தால் அங்கே ஆங்கிலம் கிடையாது, ஆங்கிலம் பாடமொழி இல்லை, பயிற்சி மொழியில்லை. விஞ்ஞான துல்களைக் கற்பது ஜப்பானிய மொழியில். அதனால் ஜப்பான் வளர்வதற்குத் தயங்கி விட்டதா என்று பார்த்தால், இன்று அமெரிக்காவைவிட பிரிட்டனைவிட, ஜெர்மனியைவிட, பிரான்னைவிட, இந்தியாவை விட, எல்லா உலக நாடுகளையும்விட விஞ்ஞானத்திலும் சரி, புதிய கண்டுபிடிப்புகளில் சரி ஜப்பான் முன்னேறியிருப்பதைப்பார்க்கிறோம்.

[திரு. இராம. அரங்கண்ணல்] [1970 நவம்பர் 30]

ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னால், ஐப்பானிலிருந்து இங்கு ஒரு தூதுக்குழுவின் வந்தார்கள், சேலம் இரும்பாலைப்பற்றி விவாதிக்க. அந்த நேரத்தில் தூதுக்குழுவின் தலைவரிடத்திலே பேசிக்கொண்டிருந்த நேரத்திலே அவரால் ஆங்கிலத்திலே உரையாட முடியவில்லை, ஐப்பான் மொழியிலே உரையாடினார்கள். இவ்வளவு பெரிய விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புகளையெல்லாம் வைத்திருக்கிறீர்களே, உங்களுக்கு ஏன் ஆங்கிலம் தெரியவில்லை என்று கேட்ட நேரத்தில், எங்கள் ஐப்பானிய மொழியிலேயே அறிவுக்குத் தேவையான எல்லா நூல்களையும் நாங்கள் வைத்திருக்கிறோம் என்று அவர்கள் சொன்னார்கள். அந்தத் தலைவருக்கு ஆங்கிலத்திலே உரையாடுவதற்கு முடியவில்லை. ஒரு மொழி பெயர்ப்பாளர் தேவைப்பட்டார். அதைப்போன்று பிரான்சிலே ஆங்கிலத்திலே உரையாட வேண்டுமென்றால் அட்கள் கிடைப்பது கஷ்டமாக இருக்கிறது. இத்தாலிக்குச் சென்றால் ஆங்கிலத்திலே உரையாடுவதற்கு அட்களைத் தேடிப்பிடிக்க வேண்டிய அவசியமேற்படுகிறது.

ஆனால் ஒன்றைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இத்தாலியோ, ஜெர்மனியோ தமிழ்நாடு அளவுக்குள்ள நாடுதான். 3 கோடி, 4 கோடி மக்கள் தொகை கொண்ட சிறு நாடுகள் தான் அந்தச் சிறு நாடுகள் சுதந்திரமாக இருப்பதால், உணர்வைப்பெற்று நங்கள் மொழியின் மூலம் உலகத்திலே அன்றாடம் நடைபெறும் எல்லாக் கண்டுபிடிப்புகளையும் அறிந்து வளர்த்துக்கொள்ளும் அவ்விதம் வளர்ந்திருக்கின்றன. ஆனால் தமிழ்நாட்டிற்கு எந்தச் சுதந்திரமும் இல்லை என்று மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. மார்டின் அவர்கள் சொன்னார்கள். அது உண்மை. ஆனால் தனி சுதந்திரம் வேண்டவில்லை, நாங்கள். மாறாக, அதிக அதிகாரங்கள் வேண்டுமென்பதைத்தான் கேட்கிறோம். அது வேறு பிரச்சனை. அந்தச் சூழ்நிலை வர வேண்டுமென்று, அதிகாரங்கள் நிறைய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம். அந்தக் கட்டம் வருமே யானால், தமிழும் உலக நாடுகளிலுள்ள எல்லா மொழிகளையும் போல, எல்லாவற்றையும் தானே இயக்கும் சூழ்நிலை உருவாகும்.

மக்களின் பேச்சு மொழி எதுவோ அதுவே அறிவைப்பரப்பும் மொழியாக, மலரும், காலம் வேண்டுமானால் அதிகமாகலாமே யொழிய, இந்தக் கருத்தையாரும் தள்ளி விட முடியாது. ஆனால் ஆங்கிலத்தை பொறுத்தவரையில், முன்னேற்றக் கழகம் எதிரியாகவா இருக்கிறது? தமிழ் வளரவேண்டும்; ஆங்கிலமும் வேண்டும் என்பதே எங்கள் கொள்கை.

டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் சொன்னார்கள், மொழி சம்பந்தமாக அதிகமான அவ்விதம் உணர்ச்சிவசப்பட்டுவிடக்கூடாது என்று. நான் அவர்களுக்குச் சட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். முன்பு மொழிக் கமிஷனிலிருந்து திரு. சுனித்குமார் சட்டர்ஜி என்பவர் யார் இப்படி அந்தக் குற்றத்தைக் கூறுவார்களென்றால்

1970 நவம்பர் 30] [திரு.இராம. அரங்கண்ணல்]

“வீட்டிலே பேச ஒரு மொழி, நண்பர்களோடு பேச ஒரு மொழி, புத்தகம் படிக்க ஒரு மொழி, உத்தியோகம் பார்க்க ஒரு மொழி என்று இப்படிப் பல மொழிகளைப் பயன்படுத்தும் ஆத்மாக்களால் தான் மொழியால் உணர்ச்சிவசப்படாது இருக்க முடியும். தாய் மொழிப் பற்றுக் கொண்டவர்களால் மொழியைப் பற்றி உணர்ச்சி வசப்படாமல் இருக்க முடியாது” என்று கூறியிருக்கிறார்கள்.

பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நாங்களெல்லாம் கேலி செய்யப்பட்டோம். அப்பொழுது மேடைகளிலே பேசும் பொழுது, ‘அக்கிராசனாதிபதி அவர்களே’ என்றும். ‘மகா ஜனங்களே’ என்றும் தான் ஆரம்பிப்பார்கள். ‘திருமணம்’ என்று சொல்லவில்லை. ‘விவாக சப மூகூர்த்தம்’ என்றுதான் சொல்லுவார்கள். இன்றையதினம் ‘மாண்புமிகு’ என்பது சாதாரணமாகிவிட்டது. ஆனால் அப்பொழுதெல்லாம் ‘கனம்’, ‘மகாராஜ ராஜ ப்ரீஜத்’ இதெல்லாம் தான் இருக்கும். இந்த வார்த்தைகளை மீறி நாங்கள், புதிய தமிழ்ச் சொற்களை பயன்படுத்தத் தொடங்கிய காலத்தில் கேலி செய்யப்பட்டோம், ஏளனம் செய்யப்பட்டோம். ‘அக்கிராசனாதிபதி’ என்றால் எப்படிப்பட்ட வார்த்தை தெரியுமா, அதை இவர்கள் தலைவரவர்களே’ என்று சாதாரணமாகச் சொல்லுகிறார்களே என்றெல்லாம் கேலி செய்யப்பட்டோம். ஆனால் ஆண்டுகள் மாறி, கேலி செய்யப்பட்ட சொற்களெல்லாம் இன்று தமிழ் நாட்டில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. எந்தெந்தப் பத்திரிகைகள் கேலி செய்தனவோ அந்த ஏடுகளே அந்த வார்த்தைகளை இப்பொழுது ஏற்றுக்கொள்ளுமளவிற்கு தமிழுக்கு மலர்ச்சி ஏற்பட்டிருக்கிறது.

ஆனால், நாட்டில், இன்று ஒரு மனமயக்கம் இருக்கிறது. எப்படித் தமிழால் முடியும்? தமிழால் காரியங்களைச் செய்ய முடியுமா என்ற மயக்கம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதோடு, எல்லாமே ஆங்கிலத்தில் இருக்கவேண்டும், அப்போதுதான் எல்லாம் நடக்கும் என்று எண்ணுகிறார்கள். அரிச்சுவடியை ஆங்கிலத்திலா ஆரம்பிக்கமுடியும்? தமிழ் வேண்டும், பிறகு ஆம்! பிறகு . . . ஆங்கிலமும் வேண்டும், இது எப்படித் தவறு? டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் சொன்னார்கள், “ஒரு தாய் தன் பிள்ளை ஆங்கிலப்பள்ளிக்குச் சென்று ஆங்கிலத்திலே பேசுவதைப் பார்த்து புளகாங்கிதம் அடைகிறார்கள்” என்று சொன்னார்கள் அப்படிப்பட்ட தாய்மார்கள் இருக்கலாம். ஆனால் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைப் பொறுத்தவரையிலே தமிழ் பயிற்சி மொழியாக இருக்க வேண்டுமென்று நாங்கள் கருதக் காரணம் சமுதாயத்திலே ஒரு மறுமலர்ச்சி ஏற்படவேண்டுமென்று நாங்கள் கருதுகிறோம்.

மொழித் துறையில் மட்டுமல்ல. இன்றைய தினம் ஆண்டாளை இருக்கிறவர்கள், மேட்டுக் குடியினர், வசதி படைத்தவர்கள், நல்ல நல்ல சுகமான வாழ்க்கையில் இருப்பவர்கள், மாலை நேரங்களில்

[திரு. இராம. அரங்கண்ணல்] [1970 நவம்பர் 30]

சாய்வு நாற்காலியில் உட்கார்ந்து கொண்டு அரசியல் பேசும் வேதாந்திகள் இப்படிப்பட்டவர்களை எதிர்காலம் அனுமதிக்கப் போவதில்லை. இவர்கள் மட்டுமே இங்கிலீஷ் வரும் என்று கருதுகிறார்கள். இவர்கள் மட்டுமே ஆங்கிலம் இருக்க வேண்டும் என்று எண்ணுகிறார்கள். தி.மு.க. இதை ஏற்காது, எதிர்காலம் என்று எளியவர்கள், பாட்டாளி மக்கள், உழைக்கின்றவர்கள், உழைப்பினால் நாட்டுக்குப் பெருமை தேடுகின்றவர்கள் இப்படிப்பட்டவர்களைத் தான் எதிர்காலம் நம்பிக் கொண்டிருக்கிறது. 'முடியுமா? முன்னேற்றக் கழகம் குட்டிச் சுவராகப் போய்க் கொண்டிருக்கிறது' என்று அனுதாபப்படுவது போல் பேசுவது பற்றியோ, இப்படிப்பட்ட ஆளுடக்காரர்களைப் பற்றியோ கவலைப்படவில்லை. நாங்கள் தெளிவாக இருக்கிறோமா திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் தத்துவம் என்ன என்பதுதான் பிரச்சினை. இதிலே நாங்கள் மிக, மிகத் தெளிவாக இருக்கிறோம்.

தமிழைப் பயிற்சி மொழியாக்குவதிலே எங்களுக்கு ஆட்சேபணை இல்லையென்று நண்பர் மார்டின் அவர்களும், பெரியவர் கருத்திருமன் அவர்களும் இங்கே சொன்னார்கள். அதுவரை நன்றி. எங்கே வருகிறது ஆட்சேபணை? நம்முடைய ஆங்கிலப் புலவர் வியைகம் அவர்கள் எதிரிலே இருப்பவர்களுக்கு டென்னிசன் தெரியாது, டிக்கன்ஸ் தெரியாது என்றெல்லாம் சொன்னார்கள். நம்முடைய நண்பர் வியைகம் அவர்களுக்கு நான் தமிழ் வாத்தியாராகலாமா என்று நினைத்தேன். ஆனால் அவர்கள் எந்த வாத்தியாரின் கட்டுப்பாட்டிற்குள்ளும் வரமாட்டார்கள். அவருக்கு வாத்தியாரானும் ஆபத்து இருக்கிறது. ஆங்கிலமே கூடாது என்று சொன்னவர்கள் யார்? ஆங்கிலம் படிக்கக்கூடாது என்று திராவிடமுன்னேற்றக் கழக அரசு தடை உத்தரவு பிறப்பித்திருக்கிறதா?

காங்கிரஸ் கட்சி ஆண்ட காலத்தில் ஐந்தாவது வகுப்பில் இருந்து தான் ஆங்கிலம் படிக்க வேண்டுமென்று உத்தரவு இருந்தது. மறுக்கிறா வியைகம்? இப்போதுள்ள உத்தரவு என்ன? மூன்றாவது வகுப்பிலிருந்து ஆங்கிலத்தைப் படிக்கலாம் என்று திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு முடிவு எடுத்து இன்றையதினம் எல்லாப் பள்ளிக்கூடங்களிலும் மூன்றாவது வகுப்பிலிருந்து ஆங்கிலம் சொல்லிக் கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது. ஆங்கிலம் வேண்டாமென்று எறிந்தா விட்டோம்? மூன்றாவது வகுப்பில் இருந்து பத்தாவது வகுப்பு வரை ஆங்கிலம் இருக்கிறது. பி.யு.சி.-இல் ஆங்கிலம் இருக்கிறது; பி'ஏ. வகுப்பில், எம்.ஏ வகுப்பில் ஆங்கிலம் படிக்கலாம். ஆங்கிலம் Literature படிப்பது அப்படியே இருக்கிறது. மறுப்பாரா ஜான்டே? கண்பர் மார்டின் அவர்கள் சொன்னது போல்

1970 நவம்பர் 30] [திரு. இராம. அரங்கண்ணல்]

பம்பாயில் போய் வியாபாரம் செய்கிறவர்களுக்கு ஆங்கிலம் தேவை; கல்கத்தாவிற்குப் போகிறவர்களுக்கு ஆங்கிலம் தேவை. அப்படிப்பட்டவர்களுக்காக ஆங்கிலத்தை வைத்திருக்கிறோம்.

நான்கு திருவாரூர் பள்ளிக்கூடத்தில் ஐந்தாவது வகுப்பு வரைப் படிக்கும்போது ஆங்கிலத்திலா சொல்லிக் கொடுத்தார்கள்? எஸ்.எஸ்.எல்.சி. படிக்கும்போது ஆப்ஷனல் சப்ஜக்ட், பிசிக்ஸ் வகுப்பெல்லாம் தமிழில்தான் இருந்தது. இருபத்திலுந்து ஆண்டு களுக்கு முன்பே பௌதிகம் தமிழில் சொல்லிக் கொடுக்கப்பட்டது. இன்டர்மீடியட்டுக்குச் சென்றதும் எல்லாம் ஆங்கிலத்திலிருந்தது. அதுவரையில் எல்லாம் தமிழில் படித்த நான் திடீரென்று ஆங்கிலத்தில் சொல்லிக்கொடுக்கப்பட்டதும், சங்கடப்பட்டேன். ஏன் இதுவும் தமிழிலிருக்கக்கூடாது என்று 25 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே என்னைப் போன்றோர் கருதினோம். வெள்ளையன் காலத்திலேயே ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட முறை இது! இப்போது எனக்கு என்ன ஆங்கில அறிவு இல்லாமலா போய்விட்டது? வினாயகம் அவர்கள் குழப்புகின்ற அளவுக்கு ஆங்கில அறிவு இல்லா விட்டாலும் படிக்கின்ற அளவுக்கு, பேசுவதைக் கேட்கின்ற அளவுக்கு, ஐரோப்பிய நாடுகளுக்குச் சென்று வருகிற அளவுக்கு ஆங்கில அறிவு இருக்கத்தான் செய்கிறது. இப்போது ஆங்கிலத்தை ஒவ்வொரு வகுப்பிலும் வைத்திருக்கத்தான் செய்கிறோம். இல்லை யென்று மறுக்க முடியுமா? எங்கே எதிர்ப்பைக் கிளப்புகிறார்கள்?

திரு. கே. வினாயகம்: ஆங்கிலம் படிக்கக் கூடாது என்று உங்களால் தைரியமாகச் சொல்ல முடியவில்லை. எதை எதிர்க்கிறோம் என்று கேட்டார்கள். அரசாங்கக் கல்லூரிகளில் தமிழ் மாத்திரத்தான் வைப்போம், தனியார் கல்லூரிகளில் வேண்டுமென்றால் ஆங்கிலத்தை வைத்துக் கொள்ளட்டும், தடையில்லை என்று சொல்லுகிறீர்கள். தனியார் கல்லூரிகளும் நாட்டு மக்களுக்குச் சொந்தமானவைதான், அரசாங்கத்தால் நடத்தப் படும் கல்லூரிகளும் நாட்டு மக்களுக்குச் சொந்தமானவைதான். அரசாங்கக் கல்லூரிகளில் ஆங்கிலம் படிக்க முடியாது, தமிழில் தான் படிக்க வேண்டுமென்ற நிபந்தனை வைத்திருக்கிறீர்களே அதைத்தான் மாணவர்கள் மீது தமிழ் படிக்க வேண்டுமென்று மறைமுகமாகத் திணிக்கிறீர்கள் என்று கூறுகிறேன். இந்தி திணிக்கப்படுகிறது என்று சொல்லி எதிர்த்தீர்கள். அதே வார்த்தைதான் இப்போது உங்களுக்குப் பொருந்தும். (குறுக்கீடு) தமிழ் தாய்மொழி என்பதில் சந்தேகம் இல்லை.

you are not approaching the subject properly.

தமிழோடு சேர்ந்து ஆங்கில அறிவும் இருந்தால் முழு மனிதனாக ஆக முடியும். இங்கு வேலை வாய்ப்பு இல்லா விட்டாலும் வெளியே போய் வேலை வாய்ப்பு தேடிக்கொள்ள

[திரு. கே. வினாயகம்]

[1970 நவம்பர் 30]

முடியும். தமிழ் மாத்திரம் படித்து ஆங்கில அறிவு அறவே இல்லாமல் இருந்தால் உங்களுக்கு மனுப்போட்டு பில் கலெக்டர் வேலை பார்க்க முடியும். வெளியே இருக்கும் தொழில் ஸ்தாபனங்களாகட்டும், மாகாணத்தில் இருக்கும் தொழில் ஸ்தாபனங்களாகட்டும், ஆங்கிலம் தெரியாதவர்களை எடுத்துக் கொள்ள மாட்டார்கள். சிம்சன் கம்பெனியாகட்டும், டி.வி.எஸ். கம்பெனியாகட்டும், எந்த பிரைவேட் கம்பெனியாகட்டும்—அவர்கள் ஆங்கிலம் தெரியாதவர்களுக்கு புறநானூறு தெரியும், அகநானூறு தெரியும், வேலை கொடுங்கள் என்று கேட்டால் வேலை கொடுப்பார்களா?

Freedom of choice of instruction should be left to the students and parents concerned, and you should not thrust Tamil language down through unwilling throats like mine.

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி : தமிழ் பயிற்சி மொழி என்று சொல்லும்போது, அது புறநானூறு படிக்க, அகநானூறு படிக்க, குறுந்தொகை படிக்க, நெடுநல்வாடை படிக்க என்று மாத்திரம் திரு. வினாயகம் அவர்கள் நம்பிக் கொண்டிருப்பதற்காக உள்ள படியே வருத்தப்படுகிறேன். தமிழைப் பயிற்சி மொழியாக்கும் திட்டத்தின்படி அதிலே புறநானூறு வராது, திருக்குறள் வராது. அப்படி இலக்கியங்கள் அளவுக்கு நின்று விடக்கூடாது, விஞ்ஞான ரீதியிலே புதுமைகளைக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்பதற்காகத் தான் தமிழைப் பயிற்சி மொழியாக்கும் திட்டம் தீவிரப்படுத்தப் படுகிறது.

‘திணிப்பது’ என்ற வார்த்தையைப் பயன்படுத்தினார்கள். இந்தத் திணிப்பை எதிர்த்தீர்களே, இப்போது தமிழைத் திணிக்க லாமா என்று கேட்டார்கள். இந்தியையும், தமிழையும் திரு. வினாயகம் அவர்கள் ஒன்றாகக் கருதுகிறார்கள். அது அவருடைய உரிமை. எங்களைப் பொறுத்தவரை நாங்கள் அப்படிச் கருது முடியாது. தமிழைத் திணிப்பதாகச் சொன்னார்கள். தமிழை மாணவர்கள் படித்திட வேண்டுமென்பதற்கான முயற்சிகளை திணிப்பது என்று சொல்லுவார்களேயானால் இன்னும் பல ஆண்டு காலத்திற்குப் பிறகு தமிழைப் படித்தவர்களுக்குத்தான் தமிழ் நாட்டில் வேலை என்ற நிலை வரும் என்பதையும் அவர் மறந்துவிடக் கூடாது. அப்போது தனியார்த் துறை நிறுவனங்களில்கூட தமிழில் படித்தவர்களைத்தான் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்ற ஒரு சட்டமும், பத்தாண்டு, பதினைந்தாண்டு காலத்திற்குப் பிறகு வந்தாலும் வரலாம்.

திரு. இராம. அரங்கண்ணல் : பல இரண்டுங்கெட்டான்களைத் தமிழ்நாட்டில் பார்க்கிறோம். தமிழை ஒழுங்காகப் படிப்பதில்லை ஆங்கிலத்தை எப்போதுமே படித்துக் கொண்டிருந்தால் போதும் என்று நினைக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட இரண்டுங்கெட்டான்

1970 நவம்பர் 30] [திரு. இராம. அரங்கண்ணல்]

என்று உறுப்பினர் வினாபகம் அவர்களைப் பற்றி நான் சொல்லவில்லை. நம்முடைய அரசைப் பொறுத்தவரை இப்படிப்பட்ட இரண்டுங்கெட்டான்களாக இல்லாமல் எல்லோரும் எல்லா அறிவையும் பெற்றிருக்க வேண்டுமென்பதுதான் கருத்து.

ஆங்கிலம் என்கே இருக்கிறது என்பவர்களை நான் கேட்க ஆசைப்படுகிறேன், இன்று பி.யு.சி. வகுப்பில் ஆங்கிலம் இல்லையா? என்னுடைய நினைவு சரியாக இருக்குமானால் இந்த ஆண்டு பி.யு.சி. வகுப்பில் ஷேக்ஸ்பியர் இருக்கிறது. மற்ற ஆங்கிலப் பாட நூல்கள் இருக்கின்றன. பி.ஏ. வகுப்பில், எம்.ஏ. வகுப்பில் இருக்கிறது. பி.ஏ. ஆனார்ஸ் வகுப்பில் ஆங்கிலத்தில் லிட்ரேச்சர் படிக்க வசதி இருக்கிறது. ஆங்கிலம் வகுப்பில் ஒரு மொழியாகியுள்ளது. ஆங்கிலம் படிக்க 25 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இருந்த வசதிகள் காங்கிரசார் காலத்தில் குறைக்கப்பட்டு மறுபடியும் இப்போது முன்பைவிட 3-ம் வகுப்பிலிருந்தே படிக்க வசதிகள் அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் பயிற்சி மொழியாக எப்படி ஆங்கிலம் ஆக முடியும், தாய்மொழியைத் தவிர, தமிழைத் தவிர.

இந்த நிலையில் தமிழைத் திணிக்கிறீர்களே என்று கேட்கிறார்கள். அந்த வார்த்தை அவருடைய வாயிலிருந்து வருகிறது. தமிழைத் திணிக்கும் அவசியம் இல்லை. தமிழை யாராவது குறை கூறிப் பேசினால் அவன் வங்காளக் குடாக்கடலில் தூக்கி எறியப் படுவான் என்பது இன்று தமிழ் மக்களுடைய உணர்வாகும். அந்த மொழியுணர்வை சட்டசபைக் கம்பர் கருத்திருமன் அவர்களும் ஏற்றுக்கொள்ளுவார்கள். அவர்களும் 'ஆமாம்' என்று கூறுகிறார்கள். தமிழ் நாட்டில் இருக்கும் அத்தனை பேரும் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தமிழை வளர்க்க வேண்டுமென்கிறது நம்முடைய அரசு, தமிழைப் பயிற்சி மொழியாக ஆக்க வேண்டுமென்கிறது நம்முடைய அரசு. மேட்டுக் குடியினர், செதி படைத்தவர்கள் ஆங்கிலத்திற்குச் சொந்தக்காரர்கள் என்று கருதிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆங்கிலம் அவர்களுக்கு மட்டும் சொந்தமல்ல. ஏழை எளியவர்கள், விவசாய மக்கள் ஆகியோருக்கும் சொந்தமாக வேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடு மூன்றாவது வகுப்பில் இருந்தே நாங்கள் ஆங்கிலத்தைச் சொல்லிக் கொடுக்கிறோம். அதில் தேர்ந்தவர்கள் நல்ல உத்தியோகம் பெற்று அல்லது வெளி நாடுகளுக்குச் சென்று விஞ்ஞான அறிவு பெற வசதி செய்து தருகிறோம். இன்றைக்குள்ள எதிர்ப்பெல்லாம், வசதி படைத்தவர்கள், மேட்டுக் குடியினர், சமதர்ம சித்தாந்தத்தை கேலி செய்கிறவர்கள், நமக்காகத்தான் ஆங்கிலம் இருக்கிறது, நம் குழந்தைகள்தான் கான்வென்ட்களுக்குச் செல்வதால் அவர்கள்தான் ஆங்கிலம் படிக்கவேண்டும், ஏழைக் குழந்தைகளுக்கு ஆங்கிலம் கற்பித்துத் தரக் கூடாது என்று கருதுகிறவர்கள்தான் இன்று தமிழைத் திணிக்கிறோம் என்ற கோஷத்தைக் கிளப்புகிறார்கள். அவர்கள்தான் ஆங்கிலத்திற்கு விரோதமாக முன்னேற்றக் கழகம்

[திரு. இராம. அரங்கண்ணல்] [1970 நவம்பர் 30]

இருக்கிறது என்று சொல்லுகிறார்கள். அவர்களைத் தவிர வேற யாரும் அப்படிச் சொல்லவில்லை. ஆங்கிலம் படிப்பதற்கு வேண்டிய வசதிகளைச் செய்து கொடுத்திருக்கிறோம்.

திரு. மார்டின் அவர்கள் ஒரு பிரச்சனையைக் கிளப்பினார்கள், வேலைவாய்ப்பு கிடைக்குமா? என்று. வேலைவாய்ப்பு பெருவதற் காகத்தான் ஆங்கிலம் என்று இப்போது மக்களிடம் ஒரு மன மயக்கம் இருக்கிறது என்பதில் ஐயமில்லை. ஆங்கிலம் படித்தால் தான் பெரியமனிதன் என்று நினைக்கிறார்கள். காரணம் பெரிய மனிதர்களாக இருப்பவர்கள், பெரிய பணக்காரர்களாக இருப்ப வர்கள், சமுதாயத்தில் மேதைகளாக மதிக்கப்படுவார்கள் இன்றைய தினம் ஆங்கிலம் படித்தவர்களாகயிருக்கிறார்கள். ஆகவேதான் ஆங்கிலத்தின் மீது ஒரு மனமயக்கம் இருக்கிறது. ஆகவேதான் நம் பிள்ளைகளும் கொஞ்சமாவது ஆங்கிலம் படிக்க வேண்டுமென்கிற மனமயக்கம் இருக்கிறது. இந்த மனமயக்கத்தை ஒன்றிரண்டு நாட்களில் போக்கி விட முடியாது. அந்த மனமயக்கம் கொஞ்சந் கொஞ்சமாகத்தான் போகவேண்டும். அதற்கு ஒரு பத்தாண்டு களாவது ஆகும். அந்தப் பத்தாண்டுகளுக்குள் நாம் என்ன செய்யலாம் என்றால், தமிழில் படிக்கிறவர்களுக்கு எந்தவிதமான கேடும் வந்துவிடாது என்ற உத்தரவாதம் தரப்படவேண்டும்.

அந்த வரையில் மார்டின் அவர்கள் சொன்ன கருத்தை ஒப்புக் கொள்கிறேன். தமிழ் படித்தவர்களுக்கு, தமிழில் படித்தவர் களுக்கு எந்தவிதமான கேடும் வராது என்ற உத்தரவாதம் அளிக் கப்படவேண்டும். தமிழில் படித்து வருகிறவர்களுக்கு வேலை அளிக்கப்படும் என்ற ஒரு உறுதியை திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு அளித்திருக்கிறது.

அப்படி அளிக்கப்படக் கூடாதா? தனியார் அலுவலகங்களில் புறநானூறு பற்றியும், பதினென்கிழ் கணக்கு பற்றியுமா கேட் பார்கள் என்று வினாயகம் அவர்கள் கேட்டார்கள். அப்படி கேட்கக்கூடிய காலம் வந்து சேரும். வினாயகம் போன்றவர்கள், வசதி படைத்தவர்கள் மட்டும் தான் புறநானூறு படிக்கலாமா? ஏழை குப்பனின் குழந்தையும், கந்தனின் குழந்தையும் புறநானூறு படிக்கக் கூடாதா? அதைத் தொடக் கூடாதா? அது மேட்டுக் குடி மக்களுக்கு மட்டும் தான் சொந்தமா? டவுன்களில் மட்டும் இருப்போர்தான் ஆங்கிலம் படிக்க வேண்டும், கிராமப்புறங்களில் உள்ளோர் ஆங்கிலம் படிக்கக் கூடாதா? ஷெல்லி, மில்டன், கீட்ஸ் போன்றவற்றை பணக்காரர்கள் குழந்தைகள் மட்டும் தான், மேட் டிக் குடியைச் சார்ந்த குழந்தைகள் மட்டும் தான் படிக்கலாமா? அவற்றை ஏழைக் குழந்தைகள்கூட படிக்கலாம், படிக்கவேண்டும் என்பதுதான் முன்னேற்றக் கழக அரசின் கொள்கை. ஏழை எளிய மக்களின் பிள்ளைகளும், கலப்பை பிடிப்போரின் குழந்தை களும் ஆங்கிலம் பயில வேண்டும், அவர்களும் ஆங்கில அறிவு பெற வேண்டும் என்பதுதான் இந்த அரசின் கொள்கை. அப்படி ஏழை

1970 நவம்பர் 30] [திரு. இராம. அரங்கண்ணல்]

எளிய மக்களின் பிள்ளைகள் அந்த வசதிகளைப்பெறுவதை மறுக்கிறவர்கள்தான் இந்தப் பிரச்சனையை திசை திருப்பி விடுகிறார்கள், ஆங்கிலத்தை முன்னேற்றக் கழக அரசு எதிர்க்கிறது, ஆங்கிலத்தை தூக்கி எறிகிறது என்று. எங்களைப் பார்த்தா சொல்கிறார்கள் நாங்கள் ஆங்கிலத்தை விரும்பவில்லை என்று? இந்திக்காக நீங்கள் எல்லாம் வாதாடிக் கொண்டிருந்த நேரத்தில், இந்திதான் வேண்டும், இந்திதான் பாட மொழியாக வேண்டும், இந்திதான் அரசு மொழியாக வேண்டும், இந்திதான் கோர்ட்டு மொழியாக வரும், இந்திதான் பயிற்சிமொழியாக வரும் என்று நீங்கள் எல்லாம் சொன்ன நேரத்தில் எங்களுக்கு இந்தி தேவை இல்லை, அந்த இடத்தில் ஆங்கிலம்தான் இருக்கவேண்டும் என்று வற்புறுத்தி வற்புறுத்தி வாதாடிக் கொண்டிருந்த எங்களைப் பார்த்தா ஆங்கில விரோதிகள் என்று சொல்லுகிறார்கள்? எங்களைப் பார்த்தா ஆங்கிலத்தை தூக்கி எறிகிறார்கள், ஆங்கிலத்தை துச்சமாக மதிக்கிறார்கள் என்று சொல்கிறார்கள்? இதை அரசியல் பித்தலாட்டம் என்று சொன்னால் பேரிய மனிதர்களுக்கு கோபம் வரும். ஆகவே இதை அரசியல் விற்பதை என்று சருதுகிறேன் என்று சொல்கிறேன்.

திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசைப் பொறுத்தளவில் நான் தெளிவாகச் சொல்கிறேன், ஆங்கில அறிவு உலகத்தை உணர்வதற்காகவும், உறவை வளர்த்துக்கொள்வதற்காகவும், மேதாவிலாசத்தை அதிகப்படுத்திக் கொள்வதற்காகவும் அவசியம். அந்த அறிவு வசதி படைத்தவர்களுக்கு மட்டும் தான் தேவை, சாய்வு நாற்காலியில் அமர்ந்திருப்பவர்களுக்கு மட்டும் தான் தேவை என்ற எண்ணம் தூள் தூளாக்கப்பட்டு அந்த அறிவு நாட்டு மக்கள் எல்லோருக்கும் வேண்டும் என்று திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் கருதுகிறது. அதே நேரத்தில் பயிற்சி மொழியைப் பொறுத்தளவில், பாட மொழியைப் பொறுத்தளவில் இந்த துலைப் படித்தால்தான் அறிவு வளரும் என்ற கருத்து நீக்கப்பட்டு தமிழிலேயே எல்லா அறிவுகளையும் பெறமுடியும், வீட்டிலே வேலையில்லாமல் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கும் தாய்மார்கள் கூட தமிழில் வந்துள்ள விஞ்ஞானப் புத்தகத்தை படித்தால் தெரிந்து கொள்கிற அளவிற்கு தமிழ் வளர வேண்டும், தமிழ் எல்லாத் துறைகளிலும் பயிற்சி மொழியாக்கப் படவேண்டும் என்பதுதான் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் கொள்கை என்று சொல்லி நான் அமர்கிறேன்.

திரு. ஏ. அ. சுப்பராஜா : தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. ம. பொ. சி. அவர்கள் கொண்டுவந்துள்ள தீர்மானம், அனைத்துக் கல்லூரிகளிலும், அவை தனியார் கல்லூரிகளாக இருந்தாலும் சரி அல்லது அரசாங்கக் கல்லூரிகளாக இருந்தாலும் சரி எல்லாக் கல்லூரிகளிலும் பாட மொழியாகவும், பயிற்சி மொழியாகவும் தமிழ் அவசரமாகக் கொண்டுவரப்படவேண்டும் என்பதாகும் அவர்கள் கொண்டு வந்துள்ள இந்தத் தீர்மானத்தை இந்த மன்றத்தில் யாரும் மறுக்கவில்லை. தமிழ் நல்ல உயர்ந்த தரத்திற்கு,

[திரு. ஏ. அ. சுப்பராஜா] [1970 நவம்பர் 30]

உலகத்திலுள்ள முக்கியமான மொழிகளான ரஷ்ய நாட்டு மொழி, பிரான்ஸ் நாட்டு மொழி, ஜப்பான் நாட்டு மொழி, போன்ற இம் மாதிரி மொழிகளுக்கு ஒத்தவாறு தமிழ் வளர்ந்து உயரவேண்டும் என்பதில் நாம் எல்லோரும் ஆர்வமாக இருக்கிறோம் என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. அந்த அளவிற்கு நாம் உயரவேண்டுமென்றால் நாமும் அந்த மொழிகளைக் கற்க வேண்டிய நிலையில் இருக்கிறோம் என்பதையும் யாரும் மறுக்கமுடியாது.

அதைப் பொறுத்தமட்டில் இந்தத் தீர்மானத்தில் இருக்கக் கூடிய வாசகத்தை நாம் பார்ப்போமானால் எல்லாக் கல்லூரிகளிலும் என்று சொன்னால், தனியார் கல்லூரிகளாக இருந்தாலும் சரி அங்கும் பாட மொழியாக, பயிற்சி மொழியாக தமிழ் ஆக்கப்பட வேண்டும் என்று கூறி இருப்பதைப் பார்க்கும்போது சில இடர் பாடுகள் விளைகின்றன. நம் மொழி உயர்வதற்கு அது தடையாக இருக்கக்கூடாது என்பதுதான் என் கருத்து. அதை விளக்க வேண்டுமென்று சொன்னால் சொல்கிறேன். ரேடியோவைக் கண்டு பிடித்தவர் ஒரு அயல் நாட்டுக்காரன் என்பதால் ஆங்கிலத்தில் படித்தது முன்னேறியவன் என்ற காரணத்திற்காக ரேடியோவே வேண்டாம் என்று உதறித் தள்ளுவதா? என்று கேட்கிறேன். பண்டைக் காலத்தில் நாம் மா அரைப்பதற்காக கை வைத்து ஆட்டி மா அரைத்துக்கொண்டிருந்தோம். ஆனால் இன்றைக்கு மா அரைக்கும் மெஷின் வந்துவிட்டது. அதைக் கண்டு பிடித்தவன் ஒரு அயல்நாட்டுக்காரன் என்பதால் அந்த மெஷினே நமக்கு வேண்டாம். நாம் முன்புபோல் பண்டைக் காலத்தில் செய்து கொண்டிருந்ததைப்போல் அதே முறையைத்தான் கையாள்வோம் என்று சொல்வது சரியா?

இன்று விஞ்ஞான அறிவின் உச்ச கட்டத்தை அடைந்திருக்கும் ரஷ்ய நாட்டை எடுத்துக்கொண்டாலோ அல்லது அமெரிக்கா நாட்டை எடுத்துக் கொண்டாலோ எந்த மொழியின் மூலம் அந்த அறிவைப் பெற முடிகிறதோ அதைப் பயின்று அந்த அறிவை வளர்த்துக் கொண்டு வருகிறார்கள். இன்று ஸயன்டிஃபிக் டேர்ம்ஸ், ஸயன்டிஃபிக் இன்வென்ஷன்ஸ் இவைகள் எந்த மொழியில் இருக்கின்றனவோ அந்த மொழியைக் கற்காமல் அந்த அளவிற்கு அதில் உயர முடியாது. அதை மொழி பெயர்ப்பதற்குக் கூட அந்த மொழி தெரிந்திருக்கவேண்டும். ஆங்கிலத்திற்கு மட்டுமல்ல இந்தப் பிரச்சனை. ஆங்கிலமாக இருந்தாலும் சரி அல்லது ரஷ்ய நாட்டு மொழியாக இருந்தாலும் சரி அல்லது ஜெர்மன் மொழியாக இருந்தாலும் சரி அல்லது ஜப்பான் மொழியாக இருந்தாலும் சரி அவைகளைக் கற்பதற்காக தமிழர்களாகிய நாம் தயாராக இருந்தால்தான் அந்த மொழிகளின் அளவிற்கு தமிழ் மொழியை நாம் உயர்த்த முடியும் என்பதை யாரும் மறுக்கமுடியாது. அந்த நிலைக்கு வர வேண்டுமென்று சொன்னால் அந்த மொழிகளைக் கற்பதற்கு கல்லூரிகளில் வசதி செய்து கொடுக்கவேண்டும் என்பதையும் யாரும் மறுக்கமுடியாது.

தமிழ் மொழியையே பாடமொழியாகவும், பயிற்சி மொழியாக
நிர்வாக மொழியாகவும் கொண்டுவர விரைந்து நடவடிக்கை
எடுத்தல் குறித்து

1970 நவம்பர் 30] [திரு. ஏ. அ. சுப்பராஜா]

இங்கு பேசிய அத்தனை பேர்களும் ஆங்கிலம் தமிழ், ஆங்கிலம் தமிழ் என்றுதான் கூறி வந்தார்கள். ஆங்கிலம் மட்டுமல்ல, ரஷ்ய மொழி, ஜெர்மன் மொழி, ஜப்பான் மொழி, ஃபெரெஞ்ச் மொழி ஆகிய மொழிகளுக்கு ஒத்ததாக தமிழ் மொழி வரவேண்டுமென்றால் அந்த மொழிகளைக் கற்றுக் கொள்வதற்கான வாய்ப்புகள் அளிக்கப் படவேண்டும் என்பதையும் யாரும் மறுக்கமுடியாது.

ஆகவே, இந்தத் தீர்மானத்திலுள்ள சில சின்ன வார்த்தைகளைப் பார்க்கும்போது எனக்கு கொஞ்சம் ஐயம் ஏற்படுகிறது. தனியார், அரசுக் கல்லூரிகள் அனைத்திலும் படிப்படியாக—படிப்படியாக என்ற வார்த்தை கொஞ்சம் ஆறுதலாக இருக்கிறது. திரு.ம.பொ.சி. அவர்களே நினைக்கிறார்கள் போலும். உடனடியாகக் கொண்டுவர முடியாது, கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத்தான் கொண்டுவர முடியும் என்று. ஆகவே படிப்படியாக உயர்த்த வேண்டும் என்பது சற்று ஆறுதலாக இருப்பினும் கூட, தனியார் கல்லூரிகளில் நாம் அதிக அக்கறை காட்டி அங்கும் தமிழ்தான் பாட மொழியாக, பயிற்சி மொழியாக இருக்கவேண்டும் என்று சொல்வதை நாம் எடுத்து விட்டால் கொஞ்சம் நன்றாகயிருக்கும் என்பது என் கருத்து. ஏனெனில் இன்றையதினமுள்ள விஞ்ஞான அறிவு முன்னேற்றத்தில் விஞ்ஞானம் அல்லது மற்ற துறைகளிலுள்ளவற்றை, அவை ஆங்கிலத்தில் இருந்தாலும் சரி, ரஷ்ய மொழியில் இருந்தாலும் சரி, ஜப்பான் மொழியில் இருந்தாலும் சரி, அவைகளை மொழி பெயர்க்க வேண்டுமென்று சொன்னாலும் அந்த மொழிகளை நாம் கற்றுணர்ந்திருக்கவேண்டும். ஆக, அந்த மொழியும் தெரிந்திருக்கவேண்டும், தமிழும் நன்கு தெரிந்திருக்கவேண்டும். அதே நோத்தில் ஜப்பான் அல்லது ரஷ்ய அல்லது ஜெர்மன் மொழியை நுண்ணிய முறையில் கற்கவேண்டுமென்று சொன்னால் ஏதோ ஒன்றிரண்டு ஆண்டுகளுக்குள்ளாக அதைக் கற்று விடுவது என்பது முடியாது.

தனியார் கல்லூரிகளை எடுத்துக்கொள்வோம். இந்தப் பிரிவுகளை வைத்தால், அவர்கள் இப்படிப்பட்ட ஒரு தீர்மானத்தை கொண்டு வருவார்களேயானால் சர்க்கார் ஒருவேளை அவர்களுக்குக் கொடுக்கக் கூடிய கிரான்டை நிறுத்தலாம். நிறுத்தி விட்டால் அவர்கள், யார் படிக்க வருகிறார்களோ அந்த மாணவர்களிடமிருந்து வசூல் செய்ய வேண்டிய நிலை, நிர்ப்பந்தம் ஏற்படுமானால் பெரும் நஷ்டத்தோடு பெரிய அறிவையும் பெற முடியாத சூழ்நிலை ஏற்படும். எனிய மக்கள் பணமே செலவழிக்காமல் படிக்கக்கூடிய நிலைமை போய் அங்கே ஓரளவுக்கு பணம் கொடுப்பதற்கான வசதி உள்ளவர்கள் தான் கற்க முடியும் என்ற நிலை ஏற்படலாம்.

இது ஒரு புறம் இருக்க, தமிழைப் பயிற்சி மொழியாக்க வேண்டுமென்ற நிலை இருக்குமானால் சில காலத்தில் தனியார் கல்லூரிகள் ஆரம்பிப்பதையும் குறைக்கும் சூழ்நிலை ஏற்படும். தமிழ் தேசிய மொழியாக வேண்டுமென்றால், அந்த தமிழ் மொழி வளர்ச்சி பெறு

நிழ் மொழியையே பாடமொழியாகவும், பயிற்சி மொழியாகவும்
தீர்வாக மொழியாகவும் கொண்டுவர விசைந்து நடவடிக்கை
எடுத்தல் குறித்து

[திரு. ஏ. அ. சுப்பராஜா] [1970 நவம்பர் 30]

வதற்கான வழி வகை செய்யவேண்டும். ஆனால் தற்போதுள்ள சூழ்நிலையில் அந்த அளவுக்கு உயர்த்த முடியாது என்பதுதான் நம்முடைய உண்மைக் கருத்தாகும்.

இலங்கையில் சிங்களத்தை போதனா மொழியாகக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். சிங்களத்தை உதாரணம் காட்டிப் பேசுவதைக் கண்டு எனக்கு வருத்தமாக இருக்கிறது. சிங்கள நாட்டில் தமிழர்கள் அறவே வேண்டாம் என்று சர்க்கார் சொல்லி இருக்கிறது. அந்த நேரத்தில் இப்படிப் பேசுவது எனக்கு வருத்தமாக இருக்கிறது. அவர்கள் தமிழர்களை வெளியே அகற்றும் நிலையில் “செகுலர் ஸ்டேட்” என்று இல்லாத நிலையில் இருக்கிறார்கள்.

திரு. ம. பொ. சிவஞானம்: ஒரு விளக்கம் சொல்லி விட்டால், மாண்புமிகு அங்கத்தினர் மேலே பேச துணையாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். இலங்கையில் தமிழர் இருக்கக்கூடாது என்பது இந்திய-தமிழர்கள் பிரச்சனை. நாம் பயப்படுகிறபடி, அவ்வளவு பேர் வெளியேற்றப்பட்டு விட்டாலும் கூட 15-16 லட்சம் பூர்வ குடி தமிழர்கள் அங்கே இருப்பார்கள். அப்படி அங்கே தமிழர்கள் இருக்கிறபோது, தமிழ் பயிற்சி மொழியாக நீடிக்கும். அது ஒன்றும் எடுபடாது. இலங்கையில் உள்ள குடியேற்றப் பிரச்சனைக்கும் பயிற்சி மொழிப் பிரச்சனைக்கும் சம்பந்தம் இல்லை என்று அன்பருக்குச் சொல்கிறேன். தமிழ் மொழி அங்கே உள்ள பூர்வ குடி தமிழர்களின் பயிற்சி மொழியாக இருக்கும்.

திரு. ஏ. அ. சுப்பராஜா: தலைவரவர்களே, அவர்கள் கொடுத்த விளக்கத்திற்கு நன்றி. தமிழ் மொழிக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று ஒப்புக்கொண்டார்கள், நன்றி.

கருக்கமாகச் சொல்லவேண்டுமானால், இங்கே இருக்கக்கூடிய கல்லூரிகளிலே, தனிப்பட்ட கல்லூரிகள் உருவாகும் காலத்தில் அயல் நாட்டு மொழிகளில் அவர்களுடைய உற்சாகத்தை நல்ல விதத்தில் பயன்படுத்துவதிலும், மொழிப் பயிற்சி ஏற்படுத்துவதற்கும் நம்முடைய மாநிலத்தில் ஊக்கத்தைக் குறைக்கும் சூழ்நிலை ஏற்படுமானால் முழுமையான அளவு முன்னேற முடியாது. சில கல்லூரிகளில் எந்தெந்த மொழிகளில் பாடம் கற்பிக்க வாய்ப்பை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்களோ, அந்தக் கல்லூரிகள் தனித்து இயங்க அரசாங்கம் ஒத்துழைக்க வேண்டுமென்று கோரி என்னுடைய வார்த்தையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* திரு. ஏ. ஆர். மாரிமுத்து: மதிப்பிற்குரிய தலைவரவர்களே, இங்கே பயிற்சி மொழி சம்பந்தமாக மதிப்பிற்குரிய ம. பொ. சி. அவர்கள் கொண்டு வந்த தீர்மானத்தை ஆதரித்து என்னுடைய கருத்துக்களைக் கூற விழைகிறேன். இங்கே பேசிய பேச்சுக்களைப் பார்த்தால், இதில் சரியாக ஆழமாகப் பார்க்காமல், மேலெழுந்த வாரியாகப் பார்த்துப் பேசக் கூடிய கருத்துக்களாக இருக்கின்றன என்று நான் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

1970 நவம்பர் 30] [திரு. ஏ. ஆர். மாரிமுத்து]

இப்போது நாம் பேசுவது பயிற்று மொழி, அதாவது, போதன மொழி சம்பந்தப்பட்டதே தவிர வேறு எந்த மொழியைப்படிப்பது, படிப்பதல்ல என்பதைப் பற்றிய பிரச்சனை இந்தத் தீர்மானத்தில் இல்லை. மொழி என்பது அறிவை வளர்ப்பதற்கும், அனுபவம் பெறுவதற்கும் பயன்படக்கூடிய ஒரு கருவி. அந்த அறிவைப் பெறுவதற்கு, அனுபவத்தைப் பெறுவதற்கு எந்த மொழியால் முடியும் என்பதை நாம் கவனிக்கிறபோது, உலக நாடுகளிலே உள்ள எல்லா இனத்தவர்களோடு ஒப்பிட்டுப்பார்க்கிறபோது எந்த மனிதனும் தன்னுடைய அறிவை பெருக்கிக்கொள்வதற்கு சுலபமான வழி, தாய் மொழி மூலமாக கற்றுக்கொள்வதுதான் என்பதை மறுக்க முடியாது. தாய் மொழி மூலம் அறிவைப் பெருக்கிக்கொள்வது தான் சுலபமான முறை, வேறு முறைகள் எல்லாம் சிரமமான முறை தான். ஆகவே, பெரும்பகுதியினர் தங்களுடைய அறிவை விஞ்ஞானம், கணிதம், பொறியியல் போன்றவற்றில் உயர் அறிவைப் பெறுவதற்கு தாய் மொழி மூலம் கற்றுக்கொள்வது சுலபமாக இருக்குமே தவிர மற்ற மொழி மூலம் சுலபமாக கற்க முடியாது, இதை யாரும் மறுக்க மாட்டார்கள் என்று நான் நம்புகிறேன்.

கடந்த 300 ஆண்டுகளாக ஆங்கிலத்திற்குப் பெரும் முக்கியத்துவம் கொடுத்திருந்தாலும், ஆங்கில அறிவைப் பெற்று பெரும் மேதைகளாக வந்தவர்கள் விரல் விட்டு எண்ணக்கூடியவர்கள் தான். ஆங்கிலத்தில் படித்து பட்டம் பெற்றதால் பெரும் அறிவாளிகளாக ஆகிவிட்டார்கள் என்பது இல்லை. எம்.ஏ. பட்டம் பெற்றவர்கள் சிலர் சேர்த்தார்போல் 4 வார்த்தை பேசுவதற்கோ எழுதுவதற்கோ முடியாமல் இருக்கிறார்கள் என்பதைப் பார்க்கிறோம். ஆகையால் ஆங்கிலம் மூலமாக படித்தால் தான் அறிவு வளரும் என்ற கருத்தை நாம் ஏற்றுக்கொள்ளமுடியாது. அது தவறான கருத்தாகும். ஆகவே, தமிழ் மொழி மூலமாக அறிவை வளர்த்துக் கொள்ளக்கூடிய விஞ்ஞானம், கணிதம் போன்றவற்றை கற்றுக் கொள்ளச் செய்வது தான் சிறந்தது என்று சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

தமிழ் மொழி, வளர்ச்சி பெற்ற மொழி தான் என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. “கல் தோன்றி மண் தோன்றாக் காலத்தே முன் தோன்றிய மூத்த குடி” என்று தமிழர்களைக் கூறுவார்கள். தமிழ் மொழி வெகு நீண்ட காலத்திற்கு முன்னாலே ஏற்பட்ட மொழி. வளர்ச்சி அடைந்து வந்த மொழி. இடைக்காலத்திலே ஆங்கில ஆதிக்கத்தில் ஓரளவு வளர்ச்சி தடைப்பட்டது உண்மை. தமிழ் மொழி வளர்ச்சிக்கு ஏற்பாடு செய்வதன் மூலம், தமிழ் மொழி மூலம் அறிவு வளரும் என்பதை யாரும் எதிர்த்துப் பேச முடியாது என்று கருதுகிறேன். பாரதியார் சொன்னார், “யாமறிந்த மொழி களிலே தமிழ் மொழி போல் இனிதானதெங்கும் கானோம்”. அவருக்கு ஆங்கிலம் தெரியாது என்பதல்ல. பல மொழிகளிலும் புலமைப் பெற்றவர். அந்த பாரதி தான் அப்படிச் கூறினார்.

[திரு. எ. ஆர். மாரிமுத்து]

[1970 நவம்பர் 30]

ஆகவே, தமிழ் மொழி மூலம் அறிவு பெற முடியாது என்று கூறுவது தவறான கருத்து. தாய் மொழி மூலம் படிப்பது என்பது எப்படி தவறானதாக இருக்க முடியுமென்று என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. பிற மொழியை புரிந்து கொண்டு அதன் மூலம் விஞ்ஞானம், கணிதம், பொறியியல் ஆகியவற்றில் அறிவு பெறுவது கஷ்டமா அல்லது தாய் மொழியின் மூலம் அறிவுபெறுவது கஷ்டமா என்பதை சித்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். தாய் மொழி என்பது பிறக்கும்போதே ஆரம்பித்து, தாய் கூட இருந்து மழலை பேசுவது தமிழ்மொழி தான். தமிழை பொதுவாக யாரும் கற்றுக்கொள்வது இல்லை. அது எழுத்து வடிவம், வரி வடிவம், படித்துப் புரிந்து கொள்ளக்கூடியதாக இருக்கிறது. அப்படி எழுத்து வடிவத்தில் ஆங்கிலம் போன்றவற்றைக் கற்பது அப்படி அல்ல. ஆகவே, ஆங்கிலம் மூலம் தான் அறிவு வளரும் என்று கருதுவது தவறு என்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நான் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

முன்னாலே பேசிய அங்கத்தினர் குறிப்பிட்டார்கள். இதைப் பொறுத்தவரையில் தலைவர் திரு. ம. பொ. சி. அவர்கள் உலக நாடுகளிலே எந்த நாட்டிலும் மாற்று மொழியை, அன்னிய மொழியை பயிற்சி மொழியாக வைத்து இருக்கவில்லை என்று குறிப்பிட்டார்கள். உண்மை, எந்த நாட்டிலும், அதாவது, தாய் மொழி மூலம் கற்றுக் கொண்டவர்கள் பின்னங்கி விட்டார்கள் என்று, சரித்திரத்தில் சான்றுகள் கிடையாது. இன்றைக்கு ஒரு உதாரணம் சொல்லுகிறேன். இஸ்ரேல் நாட்டில் மிகக் குறுகிய காலத்தில் நல்ல முன்னேற்றம் ஏற்பட்டு இருக்கிறது. அதற்கு என்று ஒரு தனி மொழி கிடையாது. அவர்கள் ஹிப்பரு என்று ஒரு மொழியை, எழுத்தில்லாத ஒரு மொழியைப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். கடந்த சுமார் 7 ஆண்டுகளில் எழுத்து வடிவம் கொடுத்து, பயிற்று மொழியாக்கி, விஞ்ஞானத்தில் அவர்களுக்கு நிகர் இல்லை என்று சொல்லும் அளவுக்கு, பல வல்லரசு நாடுகளுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் அளவுக்கு வளர்ந்து உள்ளார்கள். ஒரு மொழியை உருவாக்கி, அதைப் பயிற்று மொழியாக ஆக்கியிருக்கிறார்கள். இஸ்ரேல் வளர்ச்சிபெற்ற அளவுக்கு, ஆங்கிலத்தைப் போதான மொழியாகக் கொண்ட நாடுகள் வளர்ச்சி பெற்று இருக்கின்றனவா என்றால், இல்லை. தாய்மொழி மூலம் வளர்ச்சி அடைவது என்பது எந்த வகையிலும் பிற்போக்கு ஆகி விடாது.

ஆங்கிலத்தில் படித்தவர்கள் வளர்ச்சியுற்றிருக்கிறார்களா? 300 ஆண்டு காலமாக எத்தனை சதவிகிதத்தினர் ஆங்கிலத்தில் தேர்ச்சி பெற்றவர்களாக இருக்கிறார்கள்? இரண்டு சதவிகிதத்தினர் கூட இல்லை. இன்னும் எந்தனை ஆண்டுகளில் கணிசமான அளவுக்கு வளர்ச்சி பெற முடியும் என்று கூறுவதற்கில்லை. ஆங்கிலத்தில் பயில வேண்டும் என்று சொல்பவர்கள் என்ன வாதம் செய்கி

1970 நவம்பர் 30] [திரு. ஏ. ஆர். மாரிமுத்து]

றார்கள் ?' தமிழிலே போதிய நூல்கள் இல்லை, நான் எப்படி தமிழிலே படிப்பது ? வெளி மாநிலங்களிலும், வெளிநாடுகளிலும் தமிழிலே படிப்பவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு கிடையாது'.

அடுத்து, தரம் கெட்டுவிடும் என்று சொல்கிறார்கள். இதைத் தீவிரமாக அமுல் நடத்தக்கூடாது என்றும் வாதாடுகிறார்கள். ஆக, இந்த நான்கு வாதங்களை அவர்கள் எடுத்து வைக்கிறார்கள். அவைகளை ஒன்று ஒன்றாக எடுத்துக்கொண்டு ஆராய்ந்து பார்த்தால், அவைகளில் பொருள் இல்லை என்பது தெரியவரும்.

முதலாவதாக, தமிழில் போதிய நூல்கள் இல்லை என்பது இந்த நேரத்தில் சரியான வாதமல்ல. தமிழிலே பல நூல்கள் வெளி வந்திருக்கின்றன. கணிதம், விஞ்ஞானம் போன்ற நூல்கள் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு 250 நூல்கள் பாடத்திற்கு லாயக்கான நூல்கள் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆக, தமிழிலே நூல்கள் இல்லை என்ற வாதம் பொருந்தாது. தமிழிலே நாம் பல நூல்களை இயற்ற முடியும், அறிவு இயல் நூல்களை தமிழிலே மொழி பெயர்க்க முடியும், அப்படி மொழி பெயர்க்கத் தெரிந்தவர்கள் இருக்கிறார்கள், மொழி பெயர்த்துக் கொடுப்பதற்கு எந்தவிதமான தடையும் கிடையாது, சிரமம் கிடையாது. ஆகவே, நூல்கள் இல்லை என்று சொல்வது சரியல்ல. தமிழைப் பயிற்சி மொழியாக்குவதற்கு போதிய நூல்கள் இருக்கின்றன.

அடுத்து, வெளி நாடுகளில் வேலை வாய்ப்பு கிடைக்க இயலாது என்று ஒரு வாதம் எழுப்பப்படுகிறது. வெளிநாடுகளில் மட்டுமல்ல தமிழகத்திலும் வேலை வாய்ப்பு கிடையாது என்ற வாதத்தை மதிப்பிற்குரிய திரு. மார்டின் அவர்கள் ரொம்ப அழுத்தம் திருத்தமாக வலியுறுத்திப் பேசினார்கள். ஆங்கிலத்தில் படித்து வந்த அத்தனை பேர்களுக்கும் வேலை கிடைத்துவிட்டதா, கிடைத்திருக்கிறதா ? அப்படி கிடைப்பதற்கு உத்தரவாதம் எங்கேயாவது, யாராவது கொடுத்திருக்கிறார்களா ? வெளிநாடுகளில் வேலை வாய்ப்பு கிடைக்கும் என்று உத்தரவாதம் கிடைத்திருக்கிறதா ? கிடையாது. தமிழகத்தை எடுத்துக் கொண்டாலும், ஆங்கிலத்தில் படித்தவர்கள் அத்தனை பேர்களுக்கும் வேலை வாய்ப்பு கிடைக்கும் என்று உத்தரவாதம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறதா ? தமிழிலே படித்தவர்கள் என்ற காரணத்தினால் அரசாங்க உத்தியோகங்களுக்கு அது இடையூறாக இருக்காது, அவர்களும், ஆங்கிலத்தில் படித்தவர்களும் சமமான நிலையில் வைக்கப்பட்டு எண்ணப்படுவார்கள் என்ற வாக்குறுதியை அரசாங்கம் கொடுத்திருக்கிறது என்று தான் நான் கருதுகிறேன். ஆங்கிலத்தில் படித்தாலும் சரி, தமிழில் படித்தாலும் சரி, எல்லோருக்கும் வேலை வாய்ப்பு கிடைத்துவிடும் என்று யாரும் சொல்வதற் கில்லை. ஆங்கிலத்தை மட்டும் பயிற்சி மொழியாக வைத்துவிட்டால். வேலை வாய்ப்பு எல்லோருக்கும் கிடைத்துவிடுமா ? எப்படி கொடுக்க முடியும் ? ஏதாவது அப்படி உறுதி இருக்கிறதா என்று நான்

[திரு. ஏ. ஆர். மாரிமுத்து] [1970 நவம்பர் 30]

கேட்கிறேன். கிடையாது. அன்னிய மாநிலங்களுக்குச் சென்றால் ஆங்கிலத்தில் படித்தவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு கிடைக்கும் என்று கூறுகிறார்கள். அந்தந்த மாநிலத்தில் அந்தந்த மாநில மொழி பயிற்சி மொழி ஆகிக்கொண்டு வருகிறது. அந்தந்த மாநில அரசாங்கத்தில் ஆங்காங்கு இருக்கிற தாய் மொழியில் படித்தவர்களுக்கு அந்தந்த அரசாங்க அலுவலகங்களில் வேலை வாய்ப்பு கொடுக்க முன்வருவார்களேயன்றி, தாய் மொழியில்லாமல் ஆங்கிலத்தில் படித்தவர்களுக்கு பிற மாநிலங்களில் வேலை வாய்ப்பு கிடைக்கும் என்பது எப்படி என்று என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. ஆங்கிலம் எங்கே அந்த அளவுக்குப் பயன்படப் போகிறது? இந்தி மொழியை கற்றுக்கொள்வது நல்லது, பாட மொழியாக கற்றுக்கொள்வது நல்லது, கற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்ற கருத்தை நான் வற்புறுத்தி வந்திருக்கிறேன். ஆகவே, ஆங்கிலத்தில் படிப்பது எந்த அளவுக்கும் பெரிய வசதியைக் கொடுத்துவிடும் என்ற கருத்து சரியல்ல.

திரு. ம. பொ. சிவஞானம்: இந்தியை ஒரு மொழியாகப் படிக்க வேண்டும், பாட மொழியாக, பயிற்சி மொழியாக அல்ல என்று சொல்கிறாரா? நான் அதை ஏற்காவிட்டாலும் அவர்களுடைய கொள்கை என்ன என்பதை விளக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

திரு. ஏ. ஆர். மாரிமுத்து: இந்தி என்று சொல்கிறபொழுது, அதை ஒரு பாட மொழியாகத் தான் படிக்கவேண்டுமென்று சொல்கிறேனே தவிர, இந்தி பயிற்சி மொழியாக இருக்கவேண்டும் என்ற கருத்தை எந்த நிலையிலும் சொன்னது கிடையாது. அதை நான் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. இந்தி பயிற்சி மொழியாக வரவேண்டும் என்று கூறப்பட்டால், அதை எதிர்ப்பவர்களோடு சேர்ந்து நானும் எதிர்க்கத் தயாராக இருக்கிறேன். அதில் ஏதுவும் தயக்கம் கிடையாது. இந்தியைப் பாட மொழியாக கற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்று கூறுகிறேனே தவிர, அது தமிழகத்தில் பயிற்று மொழியாக நிச்சயம் இருக்கக்கூடாது, இருக்கவேண்டும் என்பதை யாரும் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. நானும் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.

கேட்டுவிடும் தமிழில் படித்தால் என்று சொல்கிறார்கள். எப்படி தரம் கேட்டுவிடும் என்பதை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. ஆங்கிலத்தில் படித்தால் மட்டும் எப்படி தரம் உயர்ந்துவிடமுடியும் என்று நினைக்கிறார்கள்? ஆங்கிலத்தில் சரளமாகப் பேசிவிட்டால், அது தரம் உயர்ந்ததா? தமிழிலே சரளமாகப் பேசிவிட்டால் தரம் தாழ்ந்ததா? மார் அதை ஏற்றுக் கொள்ள முடியுமா? கருத்து என்ன, எந்த அளவுக்குப் பொது அறிவு பெற்று இருக்கிறார்கள். எந்த அளவுக்கு வளர்ச்சி உற்றிருக்கிறார்கள், எந்த அளவுக்கு அறிவு வளர்ச்சி பெற்றிருக்கிறார்கள் என்பதை வைத்துத் தான் தரத்தை கணிக்கவேண்டுமே தவிர எந்த மொழியில் தாராளமாக, சரளமாக பேசுகிறார்கள் என்பதை

1970 நவம்பர் 30] [திரு. ஏ. ஆர். மாரிமுத்து]

வைத்து, நாம் தரத்தை கணித்துவிட முடியாது. ஆகவே, தாம் எந்த வகையிலும் கெட்டுவிடாது தமிழில் படித்தால். ஆங்கிலத்தில் சரளமாகப் பேசத் தெரியாதவர்கள் அறிவிலே குறைந்தவர்கள் என்ற கருத்து அந்த நாள் முதற்கொண்டு ஒரு சிலரிடம் இருக்கக் கூடிய கருத்து. அந்தக் கருத்தை தயவுசெய்து அவர்கள் விட்டுவிட வேண்டும். ரஷ்யாவில் ஆங்கிலத்தில் படிக்கவில்லை. அமெரிக்காவில் ஆங்கிலத்தில் படிக்கிறார்கள். அமெரிக்கர்கள் நிலவு உலகில் ஆளாகக் கொண்டு போய் இறக்கினார்கள் என்றால். ரஷ்யர்கள் ஒரு ஜீப்பையே இறக்கியிருக்கிறார்கள். ஆகவே, ஆங்கிலத்தில் படித்தால் தான் அறிவு வளரும் என்பதல்ல. ரஷ்ய மொழியிலே பயின்ற ரஷ்யர்கள் விஞ்ஞானத்திலே வளர்ச்சியுற்றிருக்கிறார்கள். உலக நாடுகளோடு ஒப்பிட்டு பார்க்கும் பொழுது விஞ்ஞான வளர்ச்சி, அறிவியல் வளர்ச்சி ஆங்கிலத்தின் அடிப்படையிலே வளர்ந்திருக்கிறது என்ற பேச்சு உண்மைக்கு புறம்பானது என்ற கருத்தை இங்கே எடுத்துச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

நமக்கு என்று ஒரு மொழி இருக்கிறது. அது தமிழ் மொழி. தமிழ் மூலம் அறிவைப் பெற முடியாது என்று யாராவது நினைத்தால். நம்மை நாமே தாழ்த்திக்கொள்ளும் நிலை தான் அது. அந்த நிலை தமிழகத்தில் இல்லை. நாம் அறிவைப் பெற முடியும் தமிழில். நாம் வளர்ந்திருக்கிறோம். தமிழும் வளர்ந்திருக்கிறது. ஆகவே, தமிழைப் பயிற்சி மொழியாக உணர்த்தக் கல்லூரிகளிலும் கொண்டு வரவேண்டும். அரசாங்கக் கல்லூரிகளில் மட்டும் என்பது அல்ல, தனியார் கல்லூரிகளில் மட்டும் என்பது அல்ல. எல்லா வகையான கல்லூரிகளிலும், இன்னும் சொல்லப்போனால் மருத்துவக் கல்லூரி, பொறியியல் கல்லூரி போன்ற இடங்களிலும் தமிழ் மொழியிலேயே பயிற்றுவைக்க ஏற்பாடுகளை அரசாங்கம் உடனடியாக செய்ய வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஒரு சுதந்திர நாட்டில் வேற்று மொழியை பயிற்சி மொழியாக வைத்துக்கொள்வதை விட கீழ்த்தரமானது வேறு எதுவுமில்லை. ஆகவே, தாய் மொழியாகிய தமிழையே பயிற்சி மொழியாக்குவதற்கு உடனே அரசு நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. என். சங்கரய்யா : தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. ம. பொ. சி. அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கக்கூடிய இந்தத் தீர்மானத்தை நான் சார்ந்திருக்கக்கூடிய மார்க்சிஸ்டு கம்யூனிஸ்டு கட்சியின் சார்பாக முழு மனதோடு ஆதரிக்கிறேன் என்பதை முதலிலேயே தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அதைப்போல இந்தத் தீர்மானத்திற்கு டாக்டர் ஹாண்டே அவர்களும் திரு. மார்டின் அவர்களும் திருத்தங்கள் கொடுத்திருக்கிறார்கள். டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் பேசும்பொழுது, சம்பிரதாயத்திற்காக ஒரு திருத்தம் கொடுத்திருப்பதாகவும், தீர்மானத்தை எதிர்க்கவேண்டும் என்பது இல்லாவிட்டாலும், அப்படித்

[திரு. என். சங்கரப்பா]

[1970 நவம்பர் 30]

திருத்தம் கொடுக்காவிட்டால் அம்மாதிரி எதிர்த்துப் பேசுவதற்கு சட்டசபையில் அருகதையில்லை என்பதற்காகத் தான் திருத்தம் வந்திருக்கிறது என்று சொன்னார். அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கக் கூடிய திருத்தத்தை ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடாது என்பதையும், நான் அதை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை என்பதையும் தெளிவாகக் கூறிக் கொள்கிறேன்.

இன்றைக்கு நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கக்கூடிய விவாதத்தில், நம்மிடையே உள்ள பிரச்சனை என்னவென்றால், ஆங்கிலத்தை தமிழ் நாட்டிலுள்ள பள்ளிகளிலும், கல்லூரிகளிலும் ஒரு பாடமாக, ஒரு மொழிப் பாடமாக வைத்திருக்கிறார்கள். உண்மையிலே சொல்லப் போனால் மூன்றாவது வகுப்பிலிருந்தே ஆங்கிலத்தை வைத்துக் கொள்ளவேண்டிய அளவுக்கு அதற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டிய அவசியமில்லை என்பது தான் என்னுடைய கட்சியின் நிலை. ஏற்கனவே பல நண்பர்கள் குறிப்பிட்டது போல இண்டர் நேஷனல் லாங்குவேஜ், சர்வதேச மொழி ஆங்கிலம் என்பது சரியான நிலை அல்ல. எனக்கு முன்னால் பேசிய நண்பர் அரங்கண்ணல் அவர்கள் இத்தாலியிலும், பிரான்சிலும் ஆங்கிலம் பேசுபவர்களை தேடிச் சண்டிபிடிக்க வேண்டியிருக்கிறது என்று குறிப்பிட்டார். அவரவர்கள் அந்தந்த நாட்டு மொழியில் கற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். கிழக்கு ஐரோப்பா நாடுகளிலும், தூரக் கிழக்கு நாடுகளிலும் ஆங்கிலத்தின் உபயோகம் மிகக் குறைவு. ஆகவே, உலகத்திலுள்ள அதிகப்படியான மக்களால் பேசப்படுகின்ற பல மொழிகளில் ஆங்கிலமும் ஒன்று என்று சொல்லக்கூடிய நிலையில் அதை ஒரு பாட மொழியாக கற்றுக்கொள்ளலாம். உண்மையைச் சொல்லப் போனால் இன்றைய காலப் பத்திரிகையில் இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸில் பஸ்கலைக் கழகங்களுக்கு மானியங்கள் கொடுப்பது சார்பாக அரசாங்கத்தினால் நியமிக்கப்பட்ட குழுவின் தலைவர் திரு. கோத்தாரி அவர்கள் ஆங்கில மொழி ரஷ்ய மொழி ஆகிய இரண்டு மொழிகளும் லீப்ரரி லாங்குவேஜஸ் என்ற காரணத்தினால், இரண்டு மொழிகளையும் கற்றுக் கொள்வதற்கு ஏற்பாடு செய்தால் நல்லது. ஆங்கிலம் ஒரு மொழியை மட்டும் கல்லூரிகளில் விசேஷமாகப் படிப்பது பயன் படாது என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதை ஏன் குறிப்பிடுகிறேன் என்றால், ஆங்கில டடையெடுப்பு, பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்திய ஆட்சியில் துரதிருஷ்டவசமாக நம்முடைய பிரும் மாண்டமான சரித்திரத்தில் ஏற்படுத்தப் பட்ட ஒரு களங்கம் அது. ஒரு சில நூற்றாண்டு காலத்தில் இந்திய நாட்டில் பல்வேறு மாநிலங்களில் நாம் அன்னிய ஆட்சிக்கு அடிமைகளாக இருந்த காலத்தில், ஆங்கிலம் இந்த நாட்டு மக்களிடையே திணிக்கப்பட்டது. ஏதாவது திணிக்கப்பட்டது என்று சொன்னால், ஏதாவது திணிப்பது நடந்தது என்று சொன்னால், வரலாற்றுக்குரிய கலாசாரம் நிறைந்த பல் வேறு மொழிகளைக் கொண்ட இந்திய நாட்டில் துப்பாக்கி முனையில் நாட்டு மக்களிடையே திணிக்கப்பட்ட ஒரே ஒரு மொழி ஆங்கிலம் என்பதை நாம் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

1970 நவம்பர் 30] [திரு. என். சங்கரய்யா]

சொல்லப்பட்டது, இன்று உலகத்திற்கு இந்த 1, 2, 3 என்ற இலக் கங்களைக் கொடுத்தது அரேபியாதான் என்று. இந்த பூஜ்யம் என்கிற கருத்தோட்டத்தையே இந்திய நாடுதான் உலகத்திற்குக் கொடுத்தது. இதை யெல்லாம் ஆங்கிலத்தில் படித்துத்தான் இந்தியாவும், மற்ற மற்ற நாடுகளும் தெரிந்துக் கொண்டனவா? ஆங்கிலத்தில் படித்தவர்களா தஞ்சை பெரிய கோபுரத்தையும், அதே போல் திருச்சியில் கல்லணையையும், மதுரையில் கோபுரங்களையும் கட்டினார்கள்? அதையெல்லாம் விட சமீபத்தில் குமரி மூனையில் விவேகானந்தருக்கு சின்னம் எழுப்பினார்களே அதை நிர்மானித்தவர் தேவகோட்டையைச் சேர்ந்த, கல்வியிலாத, ஆங்கிலம் படிக்காத, தமிழிலேயே படித்த தன் அனுபவத்தைக் கொண்டு பிரமாண்டமான கட்டடத்தை நிர்மானித்திருக்கிறார்கள். ஆகவே ஆங்கிலம் படித்தால்தான் முடியும் என்கிற வாதம் சரியானதல்ல.

நண்பர் மாறிழுத்து சொன்னார்கள். ரஷ்யாவிலே இருக்கிறவர்களில் ஆங்கிலம் படித்தவர்கள் மிகக் குறைவானவர்கள்தான். பெரும்பான்மையோர் தங்கள் தாய் மொழியிலேயே படித்தவர்கள் தான். அவர்கள்தான் இன்றைக்கு விண்வெளியில் இயந்திரத்தை அனுப்பியிருக்கிறார்கள். ஜெர்மனியிலே, ஜப்பானிலே மற்ற மற்ற நாடுகளிலே தங்கள் தங்கள் மொழியிலேயேதான் படிக்கிறார்கள். இந்தியாவிலேயே பிற மாநிலங்களில் என்ன நடக்கிறது? இன்றைக்கு ஆயுர்வேதத்தை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். நம்முடைய சித்த வைத்தியத்தையும், சித்தர்களுக்கும் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். சித்த வைத்தியத்தை தமிழிலேதானே சொன்னார்கள் நம் சித்தர்கள். சித்த வைத்தியத்தை அலோபதியோடு ஒப்பிட்டுப்பார்த்தால், ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்பே, தமிழ் நாட்டில், தமிழ் மொழியில், ஆங்கில மொழி அறிவு இல்லாமலேயே, உடல் கூறு அமைப்புக்களைப் பற்றி எவ்வளவு தெளிவாக விரிவாகச் சொன்னார்கள்? ஆகவே, ஆங்கில மொழியிருந்தால்தான் கணிதத்தையும், விஞ்ஞானத்தையும் படிக்க முடியும் என்பது சரியானது ஆகாது.

அடுத்த பிரச்சினை, இதில் அரசியல் கண்ணோட்டம் காட்டுவது. மதுரையில் தமிழ் வளர்ச்சி மாணவர் கூட்டத்தில் தீர்மானித்தது பயிற்று மொழி என்ன என்று தீர்மானிப்பது மாணவர்களுக்கே விட்டுவிடவேண்டும் என்பது. கடந்த 22 ஆண்டு காலமாக ஆட்சி நடத்திய காங்கிரஸ் கட்சி உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் தமிழ்தான் போதனா மொழி என்று ஏற்படுத்திய பிறகு, அதன் காரணமாக பல லட்சக்கணக்கான மாணவர்கள், மாணவிகள் தமிழ் மொழியிலே எல்லாப்பாடங்களையும் பயின்றுவிட்டு, உயர்ந்த மார்க்குகளை வாங்கி இருக்கும் இந்த நிலையில், கல்லூரிகளில் தமிழ் மொழி போதனா மொழியாக வேண்டும் என்பது அதன் விஸ்தரிப்பே அல்லாமல் வேறு அல்ல. இந்த நிலையில் காங்கிரஸ் கட்சியைச் சார்ந்தவர்களும், சுதந்திராக கட்சியைச் சார்ந்தவர்களும் சிந்தித்துப்பார்த்தால் தெரியும். பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பே ஆங்கிலத்திற்கு மாண

[திரு. என். சங்கரய்யா] [1970 நவம்பர் 30]

அடி கொடுத்தாகிவிட்டது. உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் போதன மொழி தமிழ் என்று ஏற்பட்டதுமே, அதனுடைய விஸ்தரிப்பாக கல்லூரிகளில் போதன மொழியாக தமிழ் வரவேண்டும் என்பது தான் இயல்பு. இருக்கும் சிக்கல் என்னவென்றால், துணிச்சலாக கல்லூரிகளிலும் தமிழையே போதனமொழியாக ஆக்கிவிட்டால் தெளிவாகிவிடும். உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் போதன மொழி தமிழாக ஆனபிறகு, மாணவர்களுடைய குறை என்ன? பள்ளியில் தமிழ் போதன மொழியாக இருந்து, திடீரென்று கல்லூரியில் ஆங்கிலம் இருப்பது சங்கடமாக இருக்கிறது என்பது.

வேலை வாய்ப்பு பற்றிச் சொல்லப்பட்டது. ஆங்கிலத்தில் பாட மொழிகளைப் பயின்று விட்டால் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் தீர்ந்துவிடுமா? இந்தி போதன மொழியாக ஆனால் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் தீர்ந்து விடுமா? இல்லை. வேலையில்லாத திண்டாட்டம் ஏற்படுவது நாட்டில் ஏற்படும் பொருளாதார நெருக்கடியைப் பற்றியது. மொழியால் இல்லை. ஆகவே, நண்பர் மார்ட்டினும், டாக்டர் ஹான்டேயும் கூறுவது சரியானது அல்ல. இந்தியாவின் ஏனைய மாநிலங்களில் லட்சக்கணக்கானவர்கள் வேலையில்லாமல் இருக்கிறார்கள். தமிழ் நாட்டிலேயே ஆங்கிலத்தில் படித்தவர்கள் பல்லாயிரக் கணக்கானவர்கள் வேலையில்லாமல் இருக்கிறார்கள். ஆகவே, வேலையில்லாத பிரச்சினைக்கும் மொழிக்கும் சம்பந்தமே இல்லை. தைரியமாக அரசு மருத்துவக் கல்லூரிகளிலும், பொறியியல் கல்லூரிகளிலும் தமிழைப் போதன மொழியாக ஆக்கினால், அப்படிப் பட்ட உறுதியான முடிவை எடுத்தால்தான் இந்தப் பிரச்சினைக்கு தீர்வு காணமுடியும்.

வெளிமாநிலங்களில் வேலை வாய்ப்புப் பற்றிச் சொல்லப் பட்டது. வெளி மாநிலங்களில் என்ன நடக்கிறது? பீகாரில் உயர் நீதி மன்றத்தில் இந்தி மொழியே நீதிமன்ற மொழியாக ஆக்கப் பட்டிருக்கிறது. ஏன், சுப்ரீம் கோர்ட்டிலேயே நீதிமன்ற மொழி இந்தி மொழியாக்க வேண்டும் என்று சிலர் வற்புறுத்தினார்கள். ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் உயர்நீதி மன்ற மொழியாகவும் பாட மொழியாகவும், அரசாங்க அலுவல் மொழியாகவும் அந்த, அந்த பிராந்திய மொழிகள் வரும்போது, ஆங்கிலத்திற்கு ஏது இடம்? இன்னும் பத்து ஆண்டு காலங்கழித்து பம்பாயில் வேலை வேண்டும் என்றால், மகாராஷ்டிரம் படித்திருக்கவேண்டும். பத்து ஆண்டு காலங்கழித்து வங்காளத்தில் வேலை வேண்டும் என்றால், வங்காளி படித்திருக்க வேண்டும். பத்து ஆண்டு காலங்கழித்து தமிழ் நாட்டில் வேலை வாய்ப்பு வேண்டுமானால் தமிழ் பயின்று இருக்க வேண்டும். ஆகவே, ஆங்கிலம் கற்பதனால் இனிமேல் நடக்காது எந்தக்காரியமும்.

தமிழ் நாட்டில் சொல்ல வேண்டுமானால், நீதி மன்றத்திலும், மாஜிஸ்ட்ரேட் கோர்ட்டுகளிலும், உயர் நீதி மன்றத்திலும், மொழி தமிழ் மொழியாகத்தான் இருக்கவேண்டும் என்று செய்தால்தான்

1970 நவம்பர் 30] [திரு. என். சங்கரப்பா]

இதர மொழிகளுடைய ஆதிக்கம் இங்கே ஏற்படாமல் பார்த்துக் கொள்ளமுடியும். இன்றைக்கு பொதுமொழி ஆங்கிலம் என்று ஏற்றுக் கொண்டால், அந்த அளவுக்கு இந்தி ஆதிக்கத்திற்கு இடம் ஏற்படும். அதற்குப் பதிலாக பிரதேச கல்லூரிகளில் பிரதேச மொழிதான் போதனா மொழி, பாடமொழி என்று ஏற்பட்டால் தான், பிராந்திய மொழி, நீதிமன்ற மொழியாக ஏற்பட்டால்தான், அரசாங்க அலுவல் மொழியாக ஏற்பட்டால்தான் மக்களுக்கு நலன் ஏற்படும். நண்பர் மாரிமுத்து சொன்னது போல், ஆங்கிலம் படித்தவர்கள் எத்தனை சதவிகிதம்? இரண்டு சதவிகிதம். தமிழ் கத்தில் பாதிக்கு மேற்பட்டவர்கள் தமிழே இன்னும் படிக்கவில்லை. மற்ற மாநிலங்களிலும் அதிகம் படித்தவர்கள் இல்லை. இந்த நிலையில் ஆங்கிலத்தைப் பேசுவதானால், நமக்கும் ஜனநாயகத்துக்கும் ரொம்ப தூரம் இருக்கிறது என்று அர்த்தம்.

முன்காலத்தில் நம்முடைய அரசர்கள் நீதி மன்றங்களை நடத்த வில்லையா? துரதேசங்களுக்குச் சென்று வியாபாரக் கப்பல்களைக் கொண்டு வாணிபம் செய்யவில்லையா? மக்கள் மொழியில்லாததை நாம் வற்புறுத்தினால், அது ஜனநாயகத்தோடு சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சினையாகாது.

இன்னொன்றையும் கேட்க விரும்புகிறேன். நாளைக்கு நண்பர் வியைகம் தேர்தல் பிரசாரத்தில் ஆங்கிலத்தில் பிரசாரம் செய்வார்களா? (சிரிப்பு) அதற்கு மட்டும், அப்பொழுது மட்டும் தமிழிலே நன்றாகப் பேசக்கூடியவர்கள் யார் யார் என்று வேட்டையாடு வார்களே? ஏன்? ஆகவே, இப்பொழுது கூறப்படுவது அவர்களுடைய செயற்கைப் பிரச்சினை, அரசியல் பிரச்சினை, யதார்த்த ரீதியில் பேசுவது அல்ல.

இன்றைக்கு தமிழ் நாட்டு அரசாங்கம் தமிழ் நாட்டு சட்ட மன்றத்தில் மசோதாக்களை ஆங்கிலத்தில் கொடுக்கிறார்கள். அதை எத்தனையோ அங்கத்தினர்கள் தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. ஆகவேதான் மசோதாக்கள் மேல் அதிகப்படியான நேரிடையான விவாதத்தில் பங்குகொள்ள முடியாமல் இருக்கிறார்கள். இந்தச் சட்ட வரைவுகள், இன்னும் திருத்தங்கள் தமிழில் கொடுத்து, ஏற்கப்பட்டால், தமிழகத்து சட்ட மன்றத்தில் விவாதங்கள் பிரம்மாண்டமான அளவில் முன்னேறும்.

இன்றைக்கு இருப்பது நடுத் தண்ணீரில் நிற்கும் நிலை. உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் போதனாமொழி தமிழ். கல்லூரிகளில் பூராவாக இல்லை; அரசாங்கத்தின் இலாகாக்களில் பூராவாக இல்லை. நீதி மன்றங்களில் இல்லை. இந்த நிலை மாறினால் தான், ஜனநாயக ரீதியில் இருக்கும். ஆகவே, இந்தக் காரணங்களைக்கொண்டு, எல்லாக் கல்லூரிகளிலும், எல்லா அரசாங்க அலுவலகங்களிலும்,

[திரு. என். சங்கரப்பா] [1970 நவம்பர் 30]

நீதிமன்றங்களிலும் தமிழையே மொழியாக ஆக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டு, திரு. ம. பொ. சிவஞானம் கொண்டுவந்துள்ள தீர்மானத்தை அரசாங்கம் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்றும் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இந்த விஷயத்தில் தைரியமாக, உறுதியாகச் செயல் பட வேண்டும். ஆங்கிலம் கற்ற சில பெரும் பணக்காரர்களுக்காக, ஐ.ஸி.எஸ். காரர்கள், கடந்த கால மோகத்தில் இருந்த ஒரு சில ருடைய சௌகரியத்திற்காக தயக்கம் காட்டாமல், உறுதியாக தமிழ் போதனை மொழி என்று எல்லாக் கல்லூரிகளிலும் விரைவாகக் கொண்டு வரவும், நம்முடைய சட்ட மன்றத்தில் தமிழிலேயே நடவடிக்கைகள் நடைபெறவும் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு, முடிக்கிறேன்.

பி.ய. 1-00 திரு. ஆ. கு. சுப்பையா : மதிப்பிற்குரிய சட்டமன்ற உதவித் தலைவர் அவர்களே, பெருமதிப்பிற்குரிய திரு. ம. பொ. சிவஞானம் அவர்கள் கொண்டுவந்துள்ள தீர்மானத்தை என்னுடைய கட்சி சார்பிலே வரவேற்று, சில விஷயங்களைச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

இந்த நாட்டிற்கு 'தமிழ்நாடு' என்ற பெயர் மாற்றப்பட்டு, தற்போது முழுக்க முழுக்க தமிழர்களுடைய ஆட்சியாக நடைபெற்று வருகின்ற இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே ஆங்கில மொழிதான் பாட மொழியாக, போதனை மொழியாக இருக்க வேண்டுமென்று ஒரு சாரார் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆங்கில மொழியை ஆதரிக்கக்கூடியவர்கள் தொன்றுதொட்டு காலமாக ஆங்கில ஆட்சியையே ஆதரித்தவர்கள். இந்த நாடு ஆங்கிலேயர்களால் அடிமைப் பட்டிருந்த காலத்தில்தான் ஆங்கில மொழி, அடிமை மொழி புகுத்தப் பட்டது. "ஆங்கில மொழி மிக அடிமையான மொழி" என்பதை மகாத்மா காந்திஜி அவர்களே கூறியிருக்கிறார்கள்.

ஆங்கில மொழிதான் பாட மொழியாக, போதனை மொழியாக இருக்கவேண்டுமென்று ஒரு சாரார் சொல்லுகின்ற இந்த நேரத்தில், தமிழகத்தில் இருக்கின்ற மக்கள் நூற்றுக்கு நூறு பேர் தமிழைப் படித்துவிட்டார்களா என்று பார்த்தால், தமிழையே படிக்காதவர்கள் வெகு பேர்கள் இருக்கிறார்கள் என்பதை எடுத்துக் காட்ட விரும்புகிறேன். ஆகவே, தமிழர்கள் சகல விஷயங்களையும் புரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்றால், தங்களுடைய தாய்மொழியான தமிழ் மொழி மூலமாகத்தான் புரிந்துகொள்ள முடியும். அதற்காகத்தான் தமிழைப் பாட மொழியாக, போதனை மொழியாக ஆக்க வேண்டும் என்று சொல்கிறோம். அதன் காரணமாகத்தான் இன்றைக்கு அரசாங்கம் முயற்சி செய்து அரசாங்கக் கல்லூரிகளில் தமிழைப் பேர்தனை மொழியாக வைத்து இருக்கிறது.

1970 நவம்பர் 30]

[திரு. ஆ. கு. சுப்பையா]

ஆனால், தற்போது தனியார் கல்லூரிகளில் ஆங்கிலத்தைப் போதனா மொழியாக வைத்திருக்கிறார்கள். இதன் காரணமாக நம்முடைய மாணவர்கள், 'ஆங்கிலம் படிக்க வில்லையென்றால் எதிர்காலத்தில் நமக்கு வேலைவாய்ப்பு கிடைக்காதோ' என்ற ஐயப்பாட்டுடன், ஆங்கிலம் போதனா மொழியாக உள்ள கல்லூரிகளை நாடிச் செல்லுகிறார்கள். ஆங்கிலம் படித்தால்தான் வெளி இடங்களுக்கு மட்டுமல்ல, வெளிநாடுகள் போன்ற இடங்களுக்குச் சென்றாலும் வேலைவாய்ப்பு கிடைக்கும் என்ற எண்ணம் மாணவர்களின் மத்தியில் இன்றையதினம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அந்த ஐயப்பாட்டை முதலில் நீக்கவேண்டும்.

இன்றைக்கு தமிழிலே படிப்பவர்களுக்கு எதிர்காலத்தில் வேலை வாய்ப்பு கிடைக்கும் என்ற உத்தரவாதத்தை அரசாங்கம் ஏற்படுத்தித் தருவதன் மூலமாகத்தான், மாணவர்கள் தமிழ் மொழியை தாய் மொழியை விரும்பிப் படிக்கின்ற நிலைமை ஏற்படும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இன்றையதினம் தமிழ் படிப்பவர்களுக்கு வேலை கிடைக்கும் என்ற உத்தரவாதத்தை அரசாங்கம் ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. இதைத் தமிழர்கள் எல்லோரும் பாராட்டுகிறார்கள். இவ்வாறாக படிப்படியாக எல்லாவற்றையும் தமிழிலே கொண்டுவரவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். நாட்டிலே இன்னும் ஆங்கில அடிவருடிகள் இருக்கிறார்கள். இன்னும் சில அடிமைகள் இருக்கிறார்கள், இன்னும் சில பெரிய மனிதர்கள் இருக்கிறார்கள், இன்னும் சில பணக்காரர்கள் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் தான் ஆங்கிலம் போதனாமொழியாக இருக்க வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட பணக்காரர்களுடைய ஆதரவு தங்களுடைய கட்சிக்கு வேண்டுமென்பதற்காக சில அரசியல் கட்சிகள் ஆங்கிலத்திற்காக வாதாடி வருகிறார்கள். இதையெல்லாம் பொருட்படுத்தாமல் தமிழக அரசு தமிழுக்கு முதலிடம் கொடுக்க வேண்டும். ஆட்சிமொழியாக எல்லா நிர்வாகங்களிலும் தமிழை ஏற்படுத்த வேண்டும். தற்போது சில நிர்வாகங்களில்தான் தமிழ் ஆட்சி மொழியாக்கப்பட்டு வருகிறது. எல்லா நிர்வாகங்களிலும் தமிழை ஆட்சி மொழியாக்க வேண்டும்.

கிராமப்புறங்களிலுள்ள ஏழை எளிய மக்கள் ஆங்கிலம் படித்தவர்கள் அல்ல. தமிழ்தான் அவர்கள் படித்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் இப்பொழுது பஞ்சாயத்து தலைவர்களாக இருக்கிறார்கள், கூட்டுறவுச் சங்கங்களின் நிர்வாகிகளாக இருக்கிறார்கள், பல்வேறு நிர்வாகங்களில் பங்கேற்று இருக்கிறார்கள். ஆனால் அரசாங்கத்திலிருந்து வரும் உத்தரவுகள் எல்லாம் ஆங்கிலத்தில் இருக்கின்றன. அவைகள் எல்லாம் தமிழில் இருந்தால் அதை அவர்கள் படித்துத் தெரிந்துகொண்டு மேலும் நல்ல முறையில் பணியாற்றுவதற்கு வாய்ப்பு இருக்கும். அரசாங்க உத்தரவுகள் ஆங்கிலத்தில் இருப்பதால், அவர்கள் ஆங்கிலம் படித்தவர்களைத் தேடி அலைய வேண்டியதாக இருக்காமல் நிலைமை தமிழகத்தில் இருந்துகொண்டிருக்கிறது.

[திரு. ஆ. கு. சுப்பையா] [1970 நவம்பர் 30]

கின்றது. ஆகவே, தமிழகத்தில், தமிழில்தான் எல்லா உத்தரவுகளும் அனுப்பப்பட வேண்டும், எல்லா நிர்வாகங்களிலும் தமிழ்தான் ஆட்சிமொழியாக இருக்க வேண்டும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

தமிழைப் போதனா மொழியாக எல்லா கல்லூரிகளிலும் கொண்டு வரவேண்டும். தனியார் கல்லூரிகளில், தமிழை போதனா மொழியாகக் கொண்டு வராமல் பிடிவாதமாக ஆங்கிலத்தையே போதனா மொழியாகக் கொண்டு வந்தால், அப்படிப்பட்ட நேரத்தில், ஒரு அவசரச் சட்டத்தையாவது கொண்டு வந்து 'தமிழ்தான் கல்லூரிகளில் போதனா மொழியாக இருக்க வேண்டும்' என்று உத்தரவிட வேண்டும். அந்த உத்தரவிற்கு தனியார் கல்லூரிகள் கட்டுப்படவில்லை யென்றால், அரசாங்கம் அப்படிப்பட்ட கல்லூரிகளை ஏற்று நடத்த முன்வர வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நீதிமன்ற நடவடிக்கைகள் தமிழிலே நடத்தப்பட வேண்டும். உயர் நீதிமன்றத்திலும் தமிழ் இருக்க வேண்டும். அவ்வாறு தமிழ் நீதிமன்ற மொழியாக இருப்பதன் காரணமாக, சாதாரண ஏழைகள், தமிழ் படித்தவர்கள் நீதிமன்றங்களில் வழக்குகள் எப்படி நடத்தப்படுகின்றன, எப்படி தீர்ப்பு அளிக்கப்படுகிறது, தங்களுடைய வழக்கறிஞர்கள் தங்களுக்காக எப்படி வாதாடுகிறார்கள் என்பதைப் பார்த்து புரிந்துகொள்ள முடியும். ஆகவே, நீதிமன்றங்களில் எல்லா நிலைகளிலும் தமிழைக் கொண்டுவர வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

சகல கல்லூரிகளிலும் தமிழ்தான் போதனாமொழியாக இருக்க வேண்டும் என்ற நிலையை உருவாக்க வேண்டும். தமிழ் எல்லாத்துறைகளிலும், எல்லா நிலைகளிலும் இருக்க வேண்டும். நண்பர் திரு. ம. பொ. சிவஞானம் அவர்கள் கொண்டுவந்துள்ள இந்தத் தீர்மானம் அந்த வகையில் அமைந்திருப்பதால், இந்தத் தீர்மானத்தை நாங்கள் மனப்பூர்வமாக ஆதரிக்கிறோம் என்று கூறி, என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* திரு. நா. வீராசாமி : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இந்தப் பேரவை முன் வைத்திருக்கும் தீர்மானத்தை யொட்டி கருத்துக்கள் சிலவற்றைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். மொழிப் பிரச்சினையை எதிர்க்கட்சிக்காரர்கள்—அதிலும் சிண்டிகேட்—சுதந்தர கட்சிக்காரர்கள்—இதை ஒரு அரசியல் பிரச்சினை பாக்கி லாபம் தேடலாம் என்று எண்ணிக்கொண்டு நாட்டிலே கடந்த ஆறுமாத காலமாக பேசி வருகின்ற பேச்சுக்கள் ஒரு குழப்பத்தை உண்டாக்கியிருக்கிறது.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : தலைவர் அவர்களே, இதிலே லாப நஷ்டம் இல்லை. எங்களுடைய கருத்தைச் சொல்ல எங்களுக்கு

1970 நவம்பர் 30] [திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன்]

உரிமை இல்லையா? 'தங்களுடைய லாபத்தைப் பெறுவதற்காகத் தான் அவர்கள் முன்பு தமிழ் தமிழ் என்று பேசி வந்தார்கள்' என்று நாங்கள் சொல்லலாம் அல்லவா?

திரு. நா. வீராசாமி: நாட்டுப் பற்று அற்றவர்கள், மொழிப் பற்று அற்றவர்கள் இங்கே அமைதியாக ஆட்சி நடக்கிறதே என்று கொஞ்சம் வயிற்றெரிச்சலோடு பேசுகிறார்கள். தமிழகத்தில் நிம்மதியான ஆட்சி நடக்கிறதே, மொழிப் பிரச்சினையை வைத்து கலவரத்தை உண்டாக்கி, இந்த ஆட்சியைக் கவிழ்க்கலாம் என்று அவர்கள் நினைக்கிறார்கள்.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன்: தலைவர் அவர்களே, மொழிப் பிரச்சினையை வைத்து கலவரம் உண்டாக்கியது நீங்கள்தான். நாங்கள் அல்ல.

திரு. நா. வீராசாமி: தலைவர் அவர்களே, எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் இறுதியிலே தங்களுடைய கருத்தைச் சொல்ல இருக்கிறார்கள். அப்போது தங்களுடைய கருத்தைத் தாராளமாகச் சொல்லட்டும்.

பொதுவாக, எந்த நாட்டை எடுத்துக்கொண்டாலும், விஞ்ஞானத்திலும், வேறு பல துறைகளிலும் தங்களுடைய தாய்மொழியின் மூலமாகத்தான் வளர்ச்சி அடைந்திருக்கிறார்கள். ஜெர்மனியிலும் அப்படித்தான், ரஷ்யாவிலும் அப்படித்தான் விஞ்ஞானத்தில் முன்னேற்றம் கண்டு வருகிறார்கள். ஆனால் நம்முடைய தமிழ்நாட்டிலே, 'தமிழ்' என்று சொன்னவுடனே 'அலர்ஜி' ஏற்பட்டுவிடுகிறது. இந்தத் தமிழ் மொழியைக் காப்பாற்ற, தமிழ் மொழியைப் பாதுகாக்க, தமிழ் மொழியைப் பாட மொழியாக ஆக்க, ஆட்சியில் இருக்கிற கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் ஒரு பெரிய வரலாற்றைப் படைத்தவர்கள் என்பதைப் பெருமையுடன் சொல்லிக் கொள்கிறேன். இதை எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் மறந்திருக்கக் கூடும். 1939-லிருந்து, தமிழ் இந்த நாட்டிலே அரியாசனம் ஏற வேண்டுமென்பதற்காக தியாகம் செய்தவர்கள், உயிர்தீத்தவர்கள் மிகப் பலர். பலபேர்கள் சிறை சென்றனர். 1965-ல் எப்படியும் இந்தி இந்த நாட்டில் வந்துவிடுமோ, தமிழுக்கு ஆபத்து வந்து விடுமோ என்பதற்காக எத்தனையோ தோழர்கள் தங்கள் இன்னுயிரை இழந்திருக்கிறார்கள். கோடம்பாக்கத்திலே அரங்கநாதன், திருச்சியிலே சின்னச்சாமி போன்றவர்கள் தங்களுடைய உடலிலே பெட்ரோலை ஊற்றிக்கொண்டு தீ வைத்துக்கொண்டு, 'இந்தி ஒழிக', 'தமிழ் வாழ்க' என்று கூறிக்கொண்டே தங்கள் உயிரை மொழிக்காக கொடுத்திருக்கிறார்கள். இதையெல்லாம் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் மறந்துவிட்டாரோ, என்னவோ எனக்குத் தெரியவில்லை.

422 தமிழ் மொழியையே பாடமொழியாகவும், பயிற்சி மொழியாகவும்
நிர்வாக மொழியாகவும் கொண்டு வர விரைந்து நடவடிக்கை
எடுத்தல் குறித்து.

[திரு. நா. வீராசாமி] [1970 நவம்பர் 30]

இன்றையதினம் தமிழைப் பாட மொழியாக ஆக்கியிருக்கிறார்கள். அதைப் பொறுத்துக்கொள்ள முடியாமல் சிலர் பிரச்சினைகளை உருவாக்கியிருக்கிறார்கள். ஏதோ இந்த நாட்டில் தமிழில் மட்டும் பாடம் சொல்லிக்கொடுப்பது போலவும், ஆங்கிலத்தை இந்த நாட்டிலிருந்து விரட்டிவிட்டது போலவும் வேடம் போடுகிறார்கள். நான் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன், எங்கே ஆங்கிலம் இல்லை? பி.யு.சி.யில் 70 ஆயிரம் மாணவர்கள் படிக்கிறார்கள் என்றால் 20 ஆயிரம் மாணவர்கள் தான் தமிழைப் பாடமொழியாகக் கொண்டவர்கள். ஐம்பது ஆயிரம் மாணவர்கள் ஆங்கில மொழியில்தான் படிக்கிறார்கள். நான் எதிர்க்கட்சித் தலைவரைக் கேட்கிறேன். உங்கள் ஆட்சியில்தான் ஆங்கிலத்தை ஒழித்தீர்கள். இப்போது என்னமோ புதிதாக ஆங்கிலத்தில் காதல் கொண்டிருக்கிறீர்கள். 1948-ஆம் ஆண்டு அவிநாசிவிற்கும் செட்டியார் காலத்தில் என்ன சொன்னீர்கள்? 'வெது வகுப்புக்குக் கூட ஆங்கிலம் கிடையாது. ஏழாவது வகுப்பில்தான் ஏ.பி.ஸி.டி.யே படிக்கவேண்டும் என்று செய்தீர்கள். அப்படி இருக்க இப்போது என்னமோ ஆங்கிலம் போய்விட்டது என்று உள்ளபடியே வேதனைப்படுவது போல வருணிப்பது, அதைத் தொடர்ந்து சிண்டிகேட் காங்கிரஸ் தலைவர் காமராஜர் ஒரு புதிய குரலைக் கொடுத்துக்கொண்டும் இருக்கிறார்.

திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் தமிழைத் தவிர வேறு மொழிகள் எல்லாவற்றையுமே எடுத்துவிட்டது போலவும் 'ஆங்கிலம் இருக்கத் தான் வேண்டும்' என்பதாக புதிதாக ஆங்கிலத்தில் காதல் கொண்டு காமராசர் இன்று மாணவர்களை அங்கங்கே கூட்டி கூட்டிப் பேசுகிறார்கள். நமது கல்வி அமைச்சர் அதுபற்றி தெளிவாக மாணவர்களிடத்திலேயே சொல்லியிருக்கிறார். துணைவேந்தரும் எடுத்துச்சொல்லியிருக்கிறார். பத்திரிகைகளில் எல்லாம் வந்திருக்கிறது. ஆயினும் காமராசர் போகின்ற இடத்தில் எல்லாம் மாணவர்களைத் தூண்டிவிடுகிறார்.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : காமராஜர் தூண்டிவிடுகிறார் என்று எதற்காகச் சொல்லவேண்டும்? யார் மகாநாடு போட்டாலும் நாங்கள் பேசத் தயாராய் இருக்கிறோம். மகாநாடுகளில் பேசுவதற்கு உரிமையிருக்கிறது. தூண்டிவிடவேண்டியது ஒன்றும் இல்லை. தூண்டிவிட்டவர்கள் எல்லாம் நீங்கள்தான். தூண்டிவிடுகிற வேலை உங்களுடையது. நாங்கள் மாணவர்களை மதிக்கிறோம். அவர்களுடைய எண்ணத்தைப் பிரதிபலிக்கிறோம்.

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி : மாணவர்கள் மதுரையில் கூடி எந்தத் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியிருக்கிறார்களோ அதைத்தான் நீங்கள் இங்கே பிரதிபலிக்கிறீர்கள்?

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : அவர்கள் கூடினார்கள். தீர்மானம் போட்டார்கள். அது அவர்களுடையது. நாங்கள் எங்கள் கருத்துக்களை எடுத்து இங்கே சொல்லக் கூடாதா? அவரவர்கள்

1970 நவம்பர் 30] [திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன்]

போடுகிற தீர்மானத்தின் நல்லது கெட்டதைப் பார்த்து நாங்கள் தீர்மானிக்க உரிமை இல்லையா? நீங்கள் மாணவர்கள் மகாநாட்டைக் கூட்டினீர்களே, 150 பேர்கள் வந்தார்கள். இங்கே இருபத்தையாயிரம் பேர்கள் வந்தார்கள்.

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி: நான் கேட்ட கேள்விக்கு பதில் சொல்லாது திசை திருப்பாதீர்கள். மாணவர்கள் நிறைவேற்றிய தீர்மானத்தைத் தான் நீங்கள் இங்கே பிரதிபலிக்கிறீர்களா?

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன்: திசை திருப்பிவிடுவது எங்கள் பழக்கம் அல்ல. லஞ்சம் வாங்குகிறார்களே என்றால் நீங்கள் வாங்கவில்லையா என்று திசை திருப்பிவிடுவது உங்கள் பழக்கம் தான். அவன் வாங்கவில்லையா, இவன் வாங்கவில்லையா என்பது. நாங்கள் கூட்டிய மகாநாட்டுக்கு இருபத்தையாயிரம் பேர்கள் வந்திருந்தார்களே, நீங்கள் கூட்டிய மகாநாட்டுக்கு 150 பேர்கள் தானே வந்திருந்தார்கள், இதற்கு நேரிடையாகப் பதில் சொல்லுங்கள்.

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி: தி.மு.க மாணவர் சென்னையில் போட்ட மகாநாடு 'செயல்வீரர்களை' மட்டும் அழைத்துக் கூட்டியதாகும். நீங்கள் கூட்டியது மாணவர்கள் மகாநாடு என்ற பெயரால் சிண்டிகேட் காங்கிரஸ்காரர்களின் மகாநாடு ஆகும். அந்த விஷயம் எங்களுக்குத் தெரியாதது அல்ல. கூட்டம் கூட்டுகிற முறைகளையே நீங்கள் தான் எங்களிடம் இருந்து கற்றுக்கொண்டிருக்கிறீர்களே தவிர, நாங்கள் உங்களிடம் இருந்து கற்றுக் கொள்ள வேண்டியதில்லை. நீங்கள், மாணவர்கள் போட்ட தீர்மானத்தை ஆதரிக்கிறீர்களா, இல்லையா என்பதுதான் என் கேள்வி.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன்: அவர்கள் போட்டிருக்கக் கூடிய தீர்மானம் இன்னது என்று தெரியாது எப்படிச் சொல்ல முடியும்?

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி: இப்போது மதுரையில் மாணவர்கள் கூடி போட்டிருக்கக்கூடிய தீர்மானம் பயிற்சி மொழி இன்னது என்று தேர்ந்தெடுத்துக்கொள்ளக்கூடிய உரிமை மாணவர்களுக்கே கொடுக்கப்பட வேண்டும், மாணவர்கள் அவர்கள் இஷ்டத்திற்கு பயிற்சி மொழியை எடுத்துக் கொள்ள அனுமதிக்கப்படவேண்டும் என்பதாகும். இதே தேசிய மாணவர் வளர்ச்சிக் குழுதான் 1968-ஆம் ஆண்டு சிவகங்கையில் கூடி, உடனடியாகத் தமிழைப் பயிற்சி மொழியாக ஆக்கவேண்டுமென்று சொன்னார்கள். நீங்கள் எதை ஆதரித்துப் பேசுகிறீர்கள்?

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன்: அவர்களுடைய பயிற்சி மொழியைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ள அவர்களுக்குத்தான் உரிமை உண்டு. மாணவர்கள் அவர்கள் இஷ்டம்போல் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்கிறார்கள். அதற்கு நாம் என்ன சொல்ல முடியும்?

தமிழ் மொழியையே பாடமொழியாகவும், பயிற்சி மொழியாகவும்
நிர்வாக மொழியாகவும் கொண்டுவர விரைந்து நடவடிக்கை
எடுத்தல் குறித்து

[1970 நவம்பர் 30]

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி : ரொம்ப நன்றி. 1968-இல்
தீர்மானம் போட்டவர்கள் அவர்கள்தான்

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : அப்போதிருந்த சூழ்நிலையில்
அப்படிப் போட்டார்கள். இப்போதுள்ள சூழ்நிலைக்கு ஏற்றவாறு
இப்போது மாற்றிக் கொள்ள உரிமையிலையா? அப்போது நீங்கள்
என்ன என்னவோ பேசினீர்கள். பேசினபடியே நடந்துவிட்டிர்
களா? ஒரு ஊருக்கு ஒரு வழியில் போகிறோம். அது தப்பான வழி
என்றால் திரும்பி வரக்கூடாதா?

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி : அப்போது 1968-இல் அவர்கள்
போட்ட தீர்மானம் தவறு, அதைத் திருத்திக்கொண்டு இப்போது
தீர்மானம் போட்டிருக்கிறார்கள், இதைத்தான் ஏற்கிறோம் என்
கிறீர்களா?

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : 1968 தீர்மானமும் அப்படியே இருக்
கிறது, 1970 தீர்மானமும் அப்படியே இருக்கிறது. நீங்கள் சொன்
னதை எல்லாம் செய்து விட்டீர்களா? கடல் பாசி அல்லவா செய்
வோம் என்றீர்களே, செய்துவிட்டீர்களா? தேங்காய்நாரினால்
ரப்பர் செய்வோம் என்றீர்களே, செய்துவிட்டீர்களா? மான்
செஸ்டர் கார்டியனுக்கு படி அரிசித் திட்டம் கொண்டுவருதே
எங்கள் நோக்கம் என்று பேட்டி கொடுத்தீர்களே, செய்துவிட்டீர்
களா? மேலும் கூடச் சொல்லீர்கள். அன்றைக்கு ராஜாஜி உங்கள்
பக்கத்தில் இருந்தார். இன்றைக்கு எங்கள் பக்கம் வந்திருக்கிறாரே,
ஏன்? நீங்கள் செய்வது தவறு என்றால் திருத்திக்கொள்ள உரிமை
யிலையா?

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி : படி அரிசிக்கும், மொழிப்
பிரச்சினைக்கும் என்ன தொடர்பு என்று புரியவில்லை. இங்கே பேசப்
படுகிற விஷயம் மொழிப்பிரச்சினை. கடல்பாசி அல்லவா, தேங்
காய்நார் ரப்பரும், மான்செஸ்டர் கார்டியனும் இங்கே பேசப்பட
வேண்டியதில்லை. ஆயினும் நீங்கள் என்ன பேசினாலும் அவற்றை
எடிட் பண்ணி போடுவதற்கு பத்திரிகைகளை வைத்திருக்கிறீர்கள்.
“கருத்திருமன் காரசாரமாகப் பேசினார்” என்றுபோட சிலபேர்கள்
உங்களுக்கு இருக்கிறார்கள். 1968-ஆம் ஆண்டு மாணவர்கள்
போட்ட தீர்மானம் என்ன? மதுரையில் இப்போது போட்டிருக்
கிற தீர்மானம் என்ன? இரண்டுக்கும் முரண்பாடு இருக்கிறதே,
நீங்கள் எதை ஏற்றுக்கொள்கிறீர்கள் என்று கேட்கிறேன். நேரிடை
யாகச் சொல்ல வேண்டும்.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : பத்திரிகைகள் எல்லாம் உங்கள்
பேச்சைத்தான் போட வேண்டுமா? எங்கள் பேச்சைப் போடக்
கூடாதா? உங்கள் பேச்சை உங்கள் பத்திரிகைகளில் எல்லாம்
எப்படிப் போடுகிறார்கள் என்று தெரியும். பத்திரிகைக்காரர்
களைக் கூப்பிட்டு மிரட்டுகிறீர்கள். பத்திரிகையில் வரவேண்டும்

1970 நவம்பர் 30]

[திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன்]

என்பதற்காக நான் பேசவில்லை. ஆட்சிக்கு வருவதற்கு முன் நீங்கள் போட்ட தீர்மானங்கள் என்ன ஆயிற்று? படி அரிசித் திட்டம் என்றால் அது உணவுப் பிரச்சினை. மெய்ப்பிரச்சினை. (ஒரே சிரிப்பு) சும்மா சத்தம் போடாதீர்கள். கேட்பதற்கு எனக்கு உரிமை இருக்கிறது. கல் விழுந்ததே என்றால் அது சட்டம் அமைதி குலைந்திருக்கிற பிரச்சினை. யாரோ இரண்டுபேர்கள் அடித்துக் கொண்டார்கள் என்பதாக திசை திருப்பிவிடுவது நாங்கள் அல்ல. அன்றைக்கிருந்த நிலைமையில் அப்படித் தீர்மானம் போட்டார்கள். இன்றைக்குள்ள நிலைமையில் இப்படித் தீர்மானம் போட்டிருக்கிறார்கள். அது தப்பு, இது தப்பு என்று சொல்வதற்கு எனக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது? அந்த உரிமை உங்களுக்கும் கிடைப்பாது. இந்தி வேண்டாம் என்று நீங்கள்தான் சொன்னீர்கள். உத்தரப் பிரதேசத்தில் வேலை இருக்கிறது, அங்கே போங்கள் என்றும் நீங்கள் தானே சொல்கிறீர்கள்?

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி : மதுரையில் கூடிய மாணவர்களுடைய தீர்மானம் அவரவர்கள் இஷ்டப்படி பயிற்சி மொழியைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ள மாணவர்களுக்கு உரிமை அளிக்கப்பட வேண்டும் என்பதாகும். இங்கே சிலம்புச் செல்வர் திரு. ம. பொ. சிவஞானம், தாம் கொடுத்திருக்கிற தீர்மானத்தில், அது கூடாது என்கிறார். அதனுடைய வாசகத்தில்

“மாணவர்கள் தங்கள் தங்கள் விருப்பப்படி பயிற்சி மொழியைத் தேர்ந்தெடுத்துக்கொள்வதற்கு ஒவ்வொரு கல்லூரியிலும் வகைசெய்வது நமது மாநிலத்தின் உயர் கல்வி முறையில் குழப்பம் விளைவதற்கு வழிவகுக்குமாதலால், நம் தாய் மொழியான தமிழையே தனியார், அரசுக் கல்லூரிகள் அனைத்திலும் படிப்படியாக பயிற்சி மொழி ஆக்குவதற்கு தக்க ஏற்பாடுகளை அரசாங்கம் விரைந்து மேற்கொள்ள வேண்டும்” என்பதாகச் சொல்லி தீர்மானத்தை திரு. ம. பொ. சிவஞானம் அவைமுன் வைத்திருக்கிறார்.

இப்போது சிண்டிகேட் காங்கிரஸ் தரப்பில் இருந்து இதற்குக் கொடுத்திருக்கிற திருத்தம் என்ன? அந்தத் தீர்மானத்தின் கடைசியில் இவ்வாறு ஏற்பாடுகளை அரசாங்கம் மேற்கொள்ளும் போது “தமிழக மாணவர்களின் எதிர்காலமும் வேலைவாய்ப்பும் பாதிக்கப்படாமலிருக்க தக்க நடவடிக்கைகளை அரசு மேற்கொள்ள வேண்டும்” என்பதைச் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும் என்பது தான் ஆகும்.

ஆக, திரு. ம. பொ. சிவஞானம் “மாணவர்கள் தங்கள் தங்கள் விருப்பப்படி பயிற்சி மொழியைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ள அனுமதிப்பது நமது மாநிலத்தில் உயர் கல்வி முறையில் குழப்பம் விளைவதற்கு வழிவகுக்குமாதலால்” என்று குறிப்பிட்டுச் சொல்கிற தீர்மானத்தை

[திரு. மு. கருணாநிதி]

[1970 நவம்பர் 30]

“இவ்வாறு ஏற்பாடுகளை அரசாங்கம் மேற்கொள்ளும் போது ” என்பதாகத் திருத்தம் கொடுத்திருப்பதில் இருந்தே திரு. ம. பொ. சிவஞானத்தின் தீர்மானத்தை ஏற்றுக்கொண்டவர்களாகிறார்கள். அதை ஏற்றுக்கொண்டு செயல்படுத்துகிறபோது, “தமிழக மாணவர்களின் எதிர்காலமும், வேலைவாய்ப்பும் பாதிக்கப்படாமலிருக்க தக்க நடவடிக்கைகளை அரசு மேற்கொள்ள வேண்டும் ” என்றுதான் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். மாணவர்களுடைய கருத்துக்களை நாங்கள் பிரதிபலிக்கிறோம் என்றால் என்கே பிரதிபலிப்பதாக ஆகிறது? மதுரையில் மாணவர்களைக் கூட்டி போட்ட தீர்மானத்தை மதுரை தழுக்கம் மைதானத்திலேயே நீங்கள் போட்டு விட்டீர்கள். மதுரை தெப்ப குளத்திலேயே அது மிதக்கிறது. அது இங்கே இல்லை உங்கள் திருத்தத்தில்.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : 1960-லேயே நீங்கள் ஆட்சிக்கு வருவதற்கு முன்னாலேயே காங்கிரஸ் கட்சியினர் அதைச் செய்து விட்டுப் போனார்கள். அந்தப் பெருமைகூட எங்களுக்குத் தான். உங்களுக்கு இல்லை. ஆங்கிலம் படிப்பதற்கு சந்தர்ப்பம் கொடுக்க வேண்டும். வேலை வாய்ப்பு இருக்கிறதா? மக்களிடத்திலே தமிழை எதிர்க்கிறார் என்றெல்லாம் சொன்னால் அது பலிக்காது. தமிழும் வேண்டும், ஆங்கிலம் வேண்டாம், இந்தியும் வேண்டாம் என்று சொன்னால் நடுரோட்டிலே நிற்கிறதா? நாங்கள் பொறுப்போடு சொல்கிறோம். ஆங்கிலமும் தேவை. கட்டாயப் படுத்தக்கூடாது. தமிழும் தேவை. மாணவர்கள் அவர்களுடைய இஷ்டப்படி படிக்கின்ற சம சந்தர்ப்பம் இருக்க வேண்டும். நாங்கள் தழுக்கத்தில் விடவில்லை. தழுக்கம் அடிக்கவில்லை.

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி : அப்படியானால் நீங்கள் ஏன் சிலம்புச் செல்வர் கொடுத்த தீர்மானத்தை வழிமொழிந்து திருத்தம் கொடுத்திருக்கிறீர்கள்?

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : விஷயத்தைப் புரிந்து கொள்ளவில்லை என்றால் நான் என்ன பண்ணுவது? கருத்து என்ன, உங்களுக்கும் வேண்டாம், எங்களுக்கும் வேண்டாம். என்னுடைய தாய் பாஷை கன்னடம் ஐயா. நான் கம்பராமாயணம் எழுதினேன். ஆனால் என்னுடைய பையன் தமிழில் பாஸ் பண்ணவில்லை. பெயில் ஆகிறான். ஆங்கிலத்தில் பாஸ் பண்ணிவிட்டான். நான் என்ன பண்ணுவேன்?

அமைச்சர் பையன்கள் எல்லாம் ஆங்கிலம் படிக்கிறார்கள். காரணம் கேட்டால் இடம் இல்லை, ஆகவேதான் ஆங்கிலத்தில் படிக்கிறார்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள். எம்.பி., எம்.எல்.ஏ, அமைச்சர்கள் இவர்கள் பிள்ளைகள் எல்லாம் தமிழில் படிக்காமல், இங்கிலீஷ் மீடியம் படிக்கிறார்கள். இடம் இல்லை என்று சொல்லுகிறார்கள். 17 பேர்கள் இந்தக் கிளாசில் இருந்ததால் அந்த கிளாஸ் நடைபெற

1970 நவம்பர் 30] [திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன்]

வில்லை ஆகவே ஆங்கிலத்தில் சேர்த்தோம் என்று சொல்கிறார்கள். உங்கள் மாணவர்களை, உங்கள் பிள்ளைகளை ஏன் தமிழில் படிக்க வேண்டுமென்று சொல்லவில்லை? (குறுக்கீடு) அதெல்லாம் ஏமாற்ற வேண்டுமென்று. உங்கள் குழந்தைகளை ஏன் தமிழில் படிக்க வேண்டுமென்று சொல்லவில்லை? 'ஊருக்குத்தாண்டி உபதேசம் உனக்கில்லையடி கண்ணே' என்று சொல்வது போல் இருக்கிறது.

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி: இன்றைக்கு எதிர் கட்சித் தலைவர் விவேகானந்தா கல்லூரிக்குச் செல்லப்போகிறார். அங்கே என் மகன் ஸ்டாலின் தமிழ் மீடியம் படிக்கிறான் என்பதை அறிந்து கொள்வார்கள்.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன்: சொம்ப நன்றி. என்னுடைய பையனுக்கு வரவில்லை. தமிழில் பெயில் ஆகிவிட்டான். ஆனால் ஆங்கிலத்தில் பாஸ் ஆகிவிட்டான். உங்களுடைய பையன் கெட்டிக் காரன். பாஸ் பண்ணிவிட்டான். அவரவர்களுடைய இஷ்டத் திற்கு விட்டுவிடவேண்டும். பெற்றோர்கள் இஷ்டத்திற்கு விட்டு விடவேண்டும். மாணவர்கள் இஷ்டத்திற்கு விட்டுவிட வேண்டும்.

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி: அவரவர்களுடைய இஷ்டத் திற்கு, பெற்றோர்கள் இஷ்டத்திற்கு, மாணவர்களுடைய இஷ்டத் திற்கு விட்டுவிடவேண்டுமென்று எதிர் கட்சித் தலைவர் சொல்லு கிறார். ஆனால் மார்டின் அவருடைய திருத்தத்தை சிலம்புச் செல்வர் கொடுத்த தீர்மானத்தோடு இணைத்தால் என்ன ஆகும் என்று பார்க்க வேண்டும். இரண்டையும் இணைத்துப் படிக்கிறேன்.

“தமிழகத்தில் தமிழ் மொழியே பயிற்சி மொழியாகவும் பாட மொழியாகவும் எல்லாக் கல்லூரிகளிலும், நிர்வாக மொழியாக பல்வேறு துறைகளிலும் ஐந்தாண்டு கால வரைக்குள் நடை முறைக்கு கொண்டு வருவதற்கான நடவடிக்கைகளை அரசாங்கம் மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று நமது சட்டப் பேரவையில் 1968 ஜனவரி 23-ம் நாளன்று நிறைவேற்றப்பட்டத் தீர்மானத்தை சேபல் முறைப் படுத்தும் வகையில் அரசாங்கம் தயங்காது விரை விலேயே வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யவேண்டுமெனவும், மாண வர்கள் தங்கள் தங்கள் விருப்பப்படி பயிற்சிமொழியைத் தேர்ந் தெடுத்துக் கொள்வதற்கு ஒவ்வொரு கல்லூரியிலும் வகை செய்வது நமது மாநிலத்தின் உயர் கல்வி முறையில் குழப்பம் விளைவதற்கு வழி வகுக்குமாதலால், நம் தாய்மொழியான தமிழையே தனியார், அரசுக் கல்லூரிகளில் அனைத்திலும் படிப்படியாக பயிற்சி மொழி ஆக்குவதற்கு தக்க ஏற்பாடுகளை அரசாங்கம் விரைந்து மேற் கொள்ளவும், இவ்வாறு ஏற்பாடுகளை அரசாங்கம் மேற்கொள்ளும் போது தமிழக மாணவர்களின் எதிர்காலமும் வேலைவாய்ப்பும் பாதிக்கப்படாமலிருக்க தக்க நடவடிக்கைகளை அரசு மேற்கொள்ள வேண்டும் என்று இந்த சபை தீர்மானித்திருக்கிறது.”

[திரு. மு. கருணாநிதி] [1970 நவம்பர் 30]

இது மதுரையில் நீங்கள் மாணவர்கள் மாநாட்டில் நிறைவேற்றிய தீர்மானத்திற்கு எதிராக உள்ளது. அங்கே மாணவர்களை ஏமாற்றி வேடம்போடுவது, இங்கே இப்படிப் பேசுவது, வேண்டாம் இந்த இரட்டை வேடம்.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : இரட்டை வேடம் எல்லாம் நீங்கள் தான். எனக்குத் தெரியாது. ம. பொ. சி. தீர்மானத்தை நன்றாகப் படித்துப் பாருங்கள். நீங்கள் குழப்பத்தில் இருந்தால் நான் என்ன பண்ணுவது? பாம்பும் சாகவேண்டும். தடியும் முறியக் கூடாது. வேலை வாய்ப்பும் இருக்கவேண்டும். தமிழும் இருக்கவேண்டும் என்று சொல்லுகிறோம். ஆங்கிலம் இருக்கக்கூடாது என்று சொன்னால் எப்படி முடியும்? குழப்பம் எங்களுக்குக்கில்லை. உங்களுக்குத்தான். எங்களுக்கு ஒரே வேடம் தான். இரட்டைவேடம் கிடையாது. மக்களுடைய நன்மைக்காகத்தான், மாணவர்களுடைய நன்மைக்காகத்தான் சொல்லுகிறோம்.

திரு. ம. பொ. சிவஞானம் : என்னுடைய தீர்மானத்தில் குழப்பம் இருப்பதாக சொல்லுகிறார்கள். எந்தப் பகுதியை நீக்கவேண்டும் என்றோ அல்லது எந்தப் பகுதியைத் திருத்த வேண்டும் என்றோ சொல்ல வேண்டும். அப்படியில்லாமல் பொதுவாகச் சொல்வது சரியில்லை. ஒன்று திருத்தச் தீர்மானம் கொடுக்கத் தெரியாததால் வந்த தவறு? அல்லது திருத்தத் தீர்மானம் கொடுக்கத் துணிவு இல்லாததால் வந்த தவறு?

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : யாருக்குத் தெரியாது என்பது தெரியும். அவர்களைப் போல மாறி, மாறி இருக்கிற புத்தி எனக்குக் கிடையாது. ஒரே நிலையாகத்தான் நான் இருக்கிறேன். எனக்கு ஒன்றும் குழப்பம் கிடையாது. என்னுடைய பதிலிலே நான் பேசும்போது எங்களுடைய திட்டம், எங்களுடைய கொள்கைகளை சொல்வதற்கு தயாராக இருக்கிறேன்.

வேலை வாய்ப்புக் குறையக் கூடாது என்றால், எப்படி இருக்க முடியும்? நீங்கள் உங்கள் டிபார்ட்மெண்டிலே தமிழைக் கொண்டு வந்துவிட்டீர்களா, எல்லாம் தமிழாக ஆக்கிவிட்டீர்களா? நீதிஸ்தலத்தை எல்லாம் தமிழாக ஆக்கிவிட்டீர்களா? யாருடைய வேடம் நல்ல வேடம் யாருடைய வேடம் போலி வேடம் என்று மக்கள், மாணவர்கள் புரிந்து கொள்ளுவார்கள். இதை நாம் அரசியல் பண்ணவேண்டாம். யாருக்குக் குழப்பம்? வேலை வாய்ப்பைப் பற்றித்தான் குழப்பம்.

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி : குழப்பம் இல்லை என்றால் தேசியத்தமிழ் மாணவர் குழு என்பதை “மாணவர் காங்கிரஸ்” என்று மாற்றச் சொல்லி, காமராசர் கட்டகையிட்டாரே ஏன்?

1970 நவம்பர் 30]

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : நீங்களெல்லாம் மாற்றவில்லையா? எதை எதை மாற்றினீர்கள். அப்பா, அம்மா வைத்த பெயர்களைக் கூட மாற்றிவிட்டீர்களே நாங்கள் மாற்றினால் தப்பு. நீங்கள் என்னென்ன மாற்றியிருக்கிறீர்கள்?

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி : நாங்கள் வேறு சொற்களில் இருப்பதை தமிழில் மாற்றுகிறோம். ஆனால் நீங்கள் தமிழில் இருப்பதை வேறு சொற்களுக்கு மாற்றுகிறீர்கள்.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : அது நாங்கள் பரந்த உள்ளம், சிறந்த லட்சியம் கொண்டவர்கள் என்பதைக் காட்டுகிறது. நீங்கள்தான் கிணற்றுத் தவளையாக இருக்கிறீர்கள். நாங்கள் பரந்து விரிந்து உலகமெல்லாம் இருக்கிறோம்.

திரு. நா. வீராசாமி : தலைவர் அவர்களே, காமராசர்தான் இரண்டு விதமான குரலில் பேசுகிறார் என்றால், எதிர்க்கட்சித் தலைவர் கூட. . .

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : சபையில் இல்லாத காமராசரைப் பற்றி ஏன் பேசுகிறார்?

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி : நீங்கள் கூட சபையில் இல்லாத ராஜாஜியைப் பற்றி எத்தனையோ முறை பேசியிருக்கிறீர்கள்.

திரு. நா. வீராசாமி : தலைவர் அவர்களே, எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் சொன்னார்கள். இந்துப் பத்திரிகை இப்போதெல்லாம் எங்களை ஆதரிப்பதில்லை என்று உங்களுக்குத் தெரியும்.

Kamaraj challenged the D. M. K...

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : படிக்காதீர்கள். அதன் கருத்தைச் சொல்லுங்கள்.

திரு. நா. வீராசாமி : இந்திய அரசியல் சட்டத்தில் இந்திக்கு இருக்கிற இடத்தை, தி.மு.க. மத்திய அரசாங்கத்தை பயன்படுத்தி இந்திக்கு உள்ள சட்டத்தை திருத்துவதற்கு முயற்சிக்குமா? என்று மாணவர்களிடையே பேசி இருக்கிறார். அடுத்த நாள் முதல்வர் அவர்கள் தெளிவாகச் சொன்னார்கள். “இந்தி ஒழிப்புச் சட்டத்தை நீங்கள் கொண்டு வந்தால் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் அதை ஆதரிக்கும். தி.மு.க. காரர்கள் ஆகிய நாங்கள் அதைக் கொண்டு வருகிற நேரத்திலே சிண்டிகேட்டு பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் அதை ஆதரிப்பார்களா?” என்று கேட்டார்கள். இது வரையில் பார்த்தேன் பதிலே கிடையாது. தெளிவில்லாமல் காங்கிரஸ்காரர்கள், வெளியிலே ஒன்று பேசிக்கொண்டும் சட்டமன்றத்திலே ஒன்று சொல்லிக் கொண்டும் இருப்பது நாட்டுக்கும் நல்லதல்ல. மக்களுக்கும் நல்லதல்ல.

[திரு. நா. வீராசாமி]

[1970 நவம்பர் 30]

திரு. மார்டின் அவர்கள் பேசும்போது ஏதோ வேலைவாய்ப்பு இல்லை என்று சொன்னார்கள். ஒரு நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சி வேறு, நாட்டின் பயிற்சி மொழி என்பது வேறு. இரண்டையும் ஒன்றாக இணைப்பதற்கு மார்ட்டின் எங்கே படித்தார்கள் என்று தெரியவில்லை. அவர் ஒரு புள்ளிவிவரம் படித்தார்கள் என்னிடம் கூட புள்ளி விவரங்கள் இருக்கின்றன. எஸ்.எஸ்.எல்.சி படித்தவர்கள் 6 லட்சம் பேர் வேலையில்லாமல் இருக்கிறார்கள். அதேபோல் பி.எஸ்சி., பி.ஏ., பி.காம் படித்தவர்கள் 80 ஆயிரம் பேர் இருக்கிறார்கள். என்சினியர்கள், டிப்ளமோ ஹோல்டர்ஸ், பட்ட தாரிகள் இவர்கள் 15 ஆயிரம் பேர்கள் இருக்கிறார்கள். (மணியடிக்கப்பட்டது) இவர்கள் எல்லாம் படிக்கும்போது அந்தப் பாடங்களை ஆங்கிலத்தில் தான் படித்தார்கள்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : உறுப்பினர் திரு. வீராசாமி அவர்கள் தொடர்ந்து அடுத்த தனியார் அலுவல்கள் நாளன்று பேசுவார்கள்.

பேரவையின் இன்றைய 'நிகழ்ச்சிகள் இந்த அளவோடு முடிவுற்று மீண்டும் 2-12-1970 அன்று காலை 9 மணி அளவில் பேரவை கூடும்.

பின்னர் பேரவை ஒத்திவைக்கப்பட்டது.

9. பேரவையின் முன் வைக்கப்பட்ட ஏடுகள்.

A. STATUTORY RULES AND ORDERS.

121. Notification issued with G.O. Ms. No. 2415, Agriculture, dated the 22nd August 1970, in regard to establishment of Chingleput Market Committee for regulation of trade in respect of groundnut and appointment of members of the Committee. [Laid on the Table of the House under section 29(4) of the Tamil Nadu Agricultural Produce Market Act, 1959 (Tamil Nadu Act 23 of 1959).]

122. Notification issued with G.O. Ms. No. 1545, Home, dated the 2nd July 1970, in regard to amendment to Home Department Notification, relating to Rent Controllers and Appellate Authorities under the Tamil Nadu Buildings (Lease and Rent Control) Act 1960 (Tamil Nadu Act 18 of 1960). [Laid on the Table of the House under section 34(4) of the Tamil Nadu Buildings (Lease and Rent Control) Act, 1960 (Tamil Nadu Act 18 of 1960).]

123. Notification issued with G.O. Ms. No. 2172, Agriculture, dated the 24th July 1970, in regard to amendment to rule 96 of the Tamil Nadu Agricultural Produce Markets Rules, 1962. [Laid on the Table of the House under section 29(4) of the Tamil Nadu Agricultural Produce Markets Act, 1959 (Tamil Nadu Act 23 of 1959).]